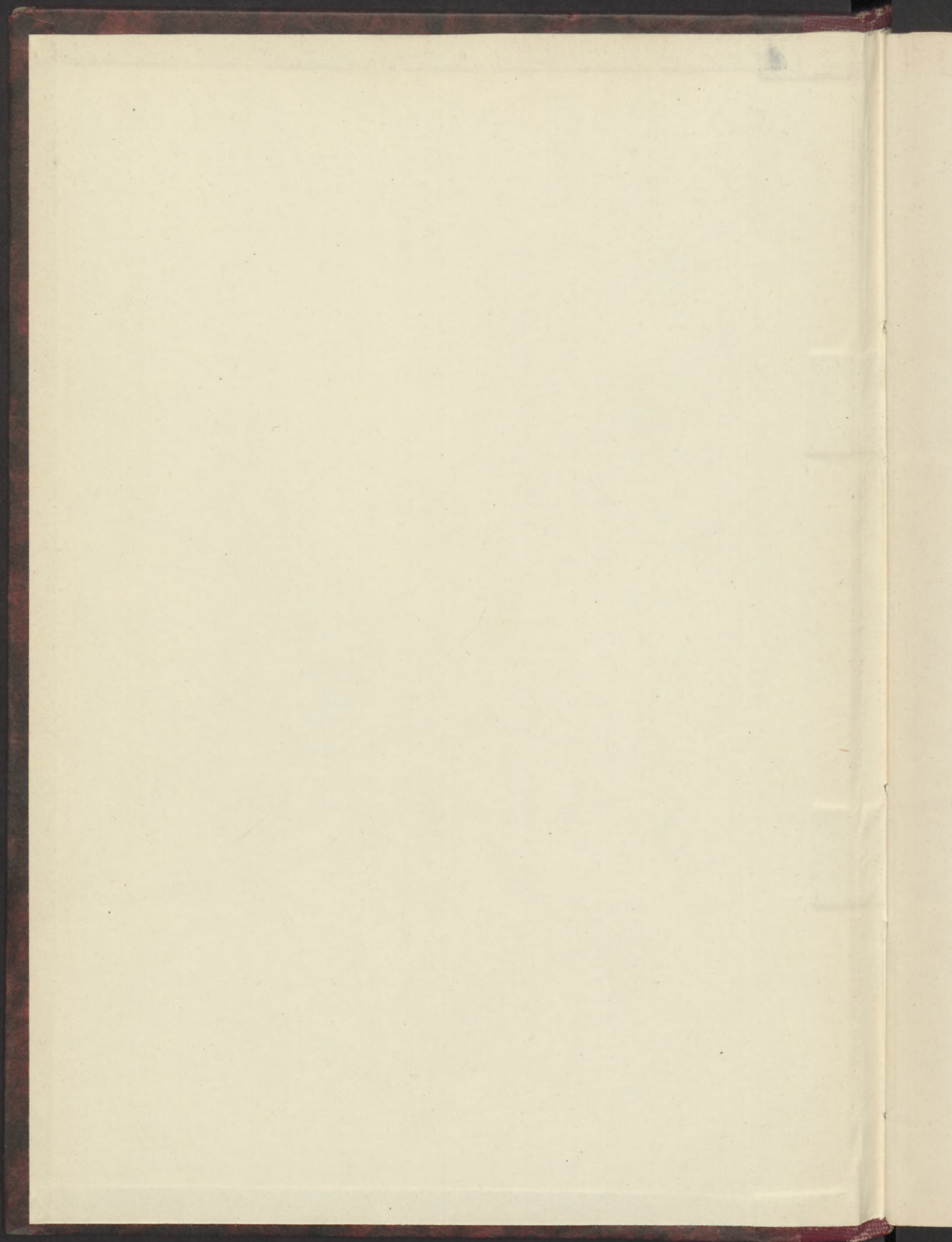
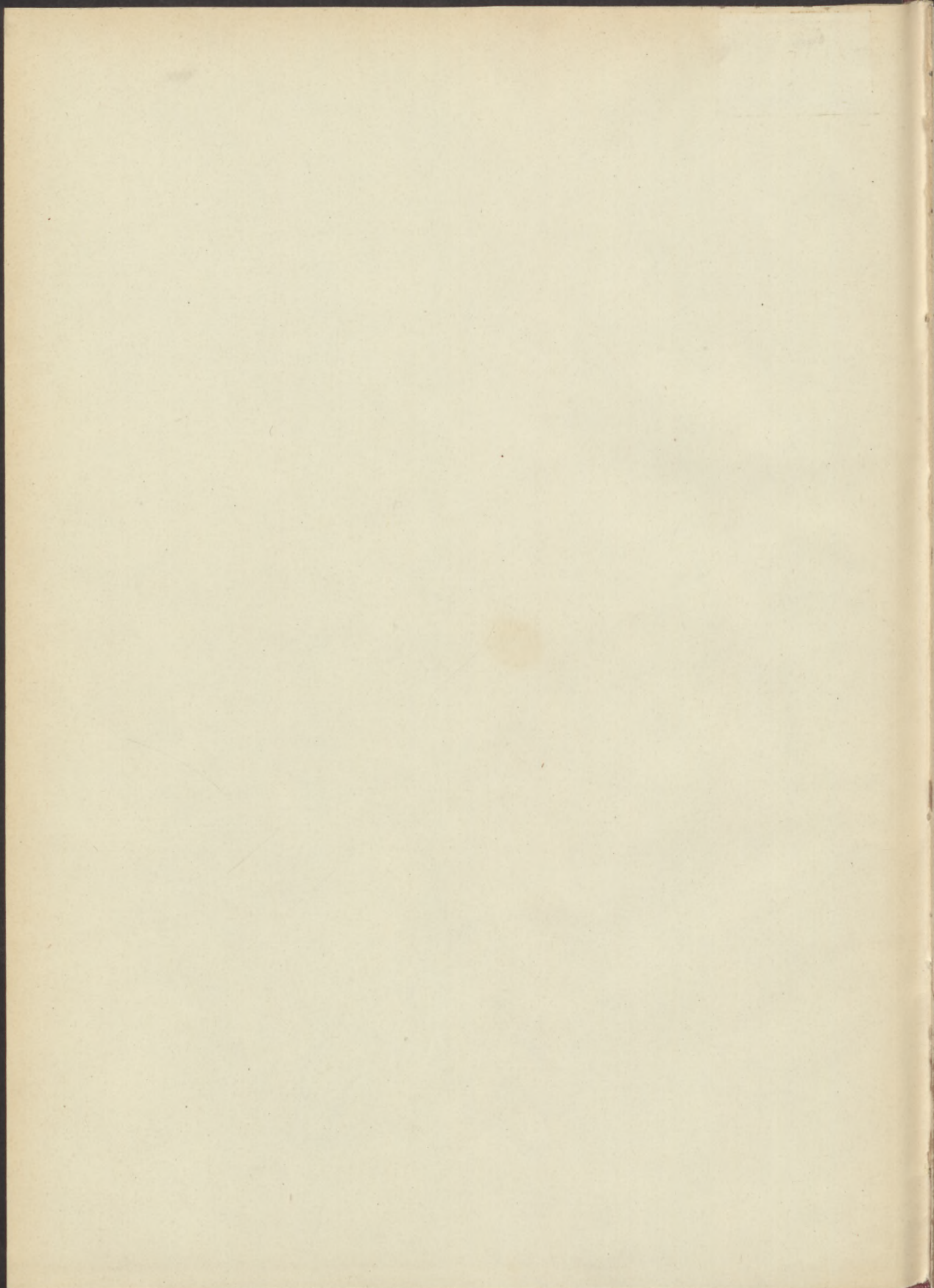

119996
= 90/a

~~2578~~

4559

119996

A MAGYAR FAJ ÖNVÉDELMI HARCA

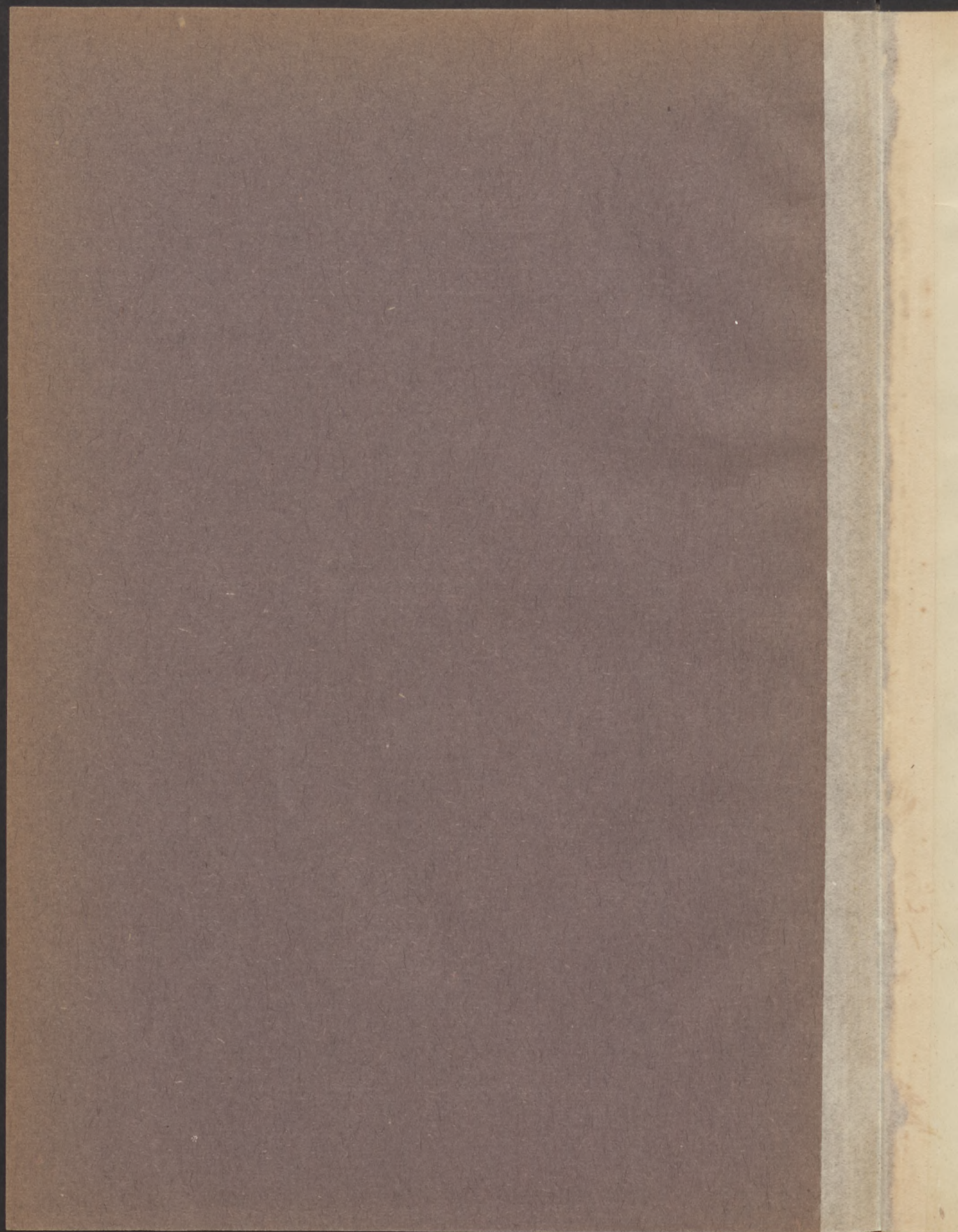
A MÚLT BÜNEI S A JÖVŐ FELADATAI.

IRTA :

DR. MÉHELÛ LAJOS

A BUDAPESTI KIR. MAGYAR PÁZMÁNY PÉTER-TUDOMÁNYEGYETEM
NYUG. NY. R. TANÁRA.

BUDAPEST,
HELD JÁNOS KÖNYVNYOMDÁJA, II., MECSET-UTCA 8.
1933.

A MAGYAR FAJ ÖNVÉDELMI HARCA

A MÚLT BÚNEI S A JÖVŐ FELADATAI.

IRTA :

DR. MÉHELÛ LAJOS

A BUDAPESTI KIR. MAGYAR PÁZMÁNY PÉTER-TUDOMÁNYEGYETEM
NYUG. NY. R. TANÁRA.

BUDAPEST,
HELD JÁNOS KÖNYVNYOMDÁJA, II., MARGIT-KÖRÛT 7.
1933.

2578

119996=90/a

Q 1986

M. N. MUSEUM KÖNYVTÁRA

I. Nyomt. Növekedéscsúszó

1953 év. 440. sz.

R 1965

Tizenöt évvel ezelőtt, 1918. évi október 30-án összeomlott az ezeréves Magyarország. Összeomlott, mert a világháborúban rettenetesen megfogyatkozott, a háború után pedig mesterségesen szétszüllesztett magyarság nem tudta a nemzet sirásói által jóelőre kitervezett összeomlást megakadályozni.

Így történhetett, hogy balkáni vad hordák sunyi tolvajok módjára lopakodtak be hazánknak tengernyi honfivérrel megszentelt földjére.

Azóta minden magyar ember lelkét mélységes bánat és a megalázottság keserű érzése marcangolja. Azóta szárnyszegetten, elborult lélekkel botorkálunk a lét örömtelen útján s fásultan morzsolgatjuk az idő kerekén lepergő napokat, mert a lélek mélységeiből feltörő keservünk megdermeszti életerőnket.

Az azóta lefolyt idő nem hozott írt a mi vérző sebeinkre, azonban, Testvéreim, mégsem szabad a kétségbeesés örvényében elmerülnünk, mert ha végképp úrrá lesz rajtunk a halálos nosztalgia, akkor az események sodra örökre elsöpri ezt a megmaradt kicsiny országot.

Le kell tehát küzdenünk a mi nagy bánatunkat s magyar testvéreink lelkében föl kell élesztelnünk az ígéretes jövő reményét, hogy megkezdhessük az elvesztett ország újraépítését.

Egy új honfoglalásra kell felkészülnünk, hogy a majdan felkelő nap ne egy halálra sebzett népre, hanem egy az erős eltökélés tüzeiben megtisztult, büneiért megvezekelt és honfiúi bizodalomban megerősödött nemzedékre hintse sugarait. De, hogy ezt a célunkat elérhessük, fel kell kutatnunk a múltunkból fakadó tanulságokat, meg kell ismernünk a mi régi mulasztásainkat s világos fővel és bízó hittel kell megállapítanunk jövő faladainkat.

A közelmúlt eseményeivel hamar végezhetünk, mert mai nap már mindenki tudja, hogy úgy az októberi, mint a márciusi lázadás, Magyarország összeomlásának ez a két közvetlen oka, csakis azért válhatott oly végzetessé, mert a sok, élettanilag helytelen vérkeveredés következtében fajiságában megrendült s ennek folytán gazdasági erejében is megtört magyarság a háborút követő zürzavarban nem tudott a szabadkőműves zsidóság által rázúdított szociálista-kommunista áradattal megbirkózni.

A budapesti szabadkőműves páholyok s a galileisták aknamunkája által kirobbantott lázadás teljesen készületlenül találta az akkori ügyefogyott kormányt, melyre az agg *Wekerle* gyermeketege nyomta rá bélyegét*.

A *Tisza István* gróf eleste után vezér nélkül maradt országgyűlés pánikszerűen szaladt szét s nem akadt egy erőteljes vezérő akarata, mely a gyáván meglapuló városi polgárságot hisztérikus vergődéséből kiragadva, férfias elszántsággal állt volna az ellenállásra kész, de kisdud hazafias tábor élére.

Szinte hihetetlen, hogy a hősök nemzete megriadt nyájként tűrte egy testének-lelkének idegen faj hatalmi tobzódását, aminek azonban mélyreható okai vannak, melyekkel meg kell ismerkednünk, ha nem akarjuk, hogy az 1918—19. évi borzalmak megismétlődjenek s a magyarságot egy új csőceselékuralom jármába fogják.

Minden további fejtegetésünknek abból az élettudományi alapigazságból kell kiindulnia, hogy a *nemzetek sorsát mindig biológiai erők irányítják*, miért is minden nemzet felvirulása vagy elmúlása biológiai okoknak a következménye,

Magyarország összeomlásának is biológiai okai vannak, mert nem a vesztett háború, nem a fronton harcoló hadsereg nélkülözése s ebből folyó csüggedtsége és nem is az ország gazdasági kimerülése tette lehetővé a szociálista-kommunista terroret, hanem egyes-egyedül *a magyar faji lélek gyöngesége*.

Vérbeli elemeinek nagyfokú pusztulása s az élettanilag helytelen vérkeveredés következtében faji állományában meggyöngült magyarság behódolt a hatalom birtokába jutott idegen fajréteg önkényének, úgyhogy a válság hamleti pillanatában, amikor a magyar nemzet léte forgott kockán, hiányzott az az elszánt faji

* A leghitelesebb forrásból tudom, hogy *Wekerle*, amikor a bekövetkezendő eseményekre figyelmeztették, ezt még az októberi lázadás kitörése előtti napon sem akarta elhinni.

ellenállás, az a visszaütő erő, mely a „vörös ököl“ okozta katasztrófát elháríthatta volna.

Csak egy, egyetlen igazi férfiú kellett volna, aki a ránk zúdult katasztrófa nagyságát felfogva, az úrrá lett csőceselék szennyes áradatának oda' merte volna dörögni: „Takarodjatok!“, de az a férfi — nem volt sehol.

A Tisza Istvánok, Désy Zoltánok, Esterházy Pálok és más igaz magyarok elhullottak s mögöttük csak a becsutott önkény által rángatott bábalakok, vagy a saját érdekeikért tülekedő törtető maradtak és nem volt senki, aki magyar vére szent hevületében az elesett hősök nyomdokaiba lépett volna.

Ez a magyar tragédia legfőbb oka s ezen a ponton kell nekünk szövétneket gyűjtanunk, hogy annak fényével a múlt bűneit megvilágítva, egy életerős, magyar fajának kötelmeitől áthatott nemzedéket termeljünk ki, mely a veszély pillanatában nem esküszik fel a „Nemzeti Tanács“ maszatos zászlajára, hanem bátran szembeszáll a nemzet életfáján rágódó sötét hatalmakkal.

Ha nem akarjuk, hogy a *Marx-Engels*-féle elvek elvakult követői újból reánk szabadítsák a tizenöt év előtti förtelmeket, akkor a mai idők szellemével összhangban álló intézkedésekkel kell oda hatnunk, hogy az utánunk következő nemzedék fajbiológiai összetétele által mentesítve legyen a szociálista-kommunista mételjes mérgező hatásától, a nemzetközi zsidóság és szabadkőművesség defaitista tanainak befogadásától.

Céltudatos, jól átgondolt s a szerves természet törvényeivel összhangban álló *intézményekre* van szükségünk, hogy elejét vehessük magyar fajunk további romlásának s kivívassuk újabb megfeszítését és megerősödését.

Ez idő szerint a mi intéző köreink minden fáradozása abban merül ki, hogy nyomorúságos gazdasági helyzetünk élet elvegye s az anyagi talpraállást lehetővé tegye, ami nem helytelen, csak nem elegendő, mert a nemzet jövője szempontjából sokkal fontosabb annak az élettudományi igazságnak a belátása, hogy *az állam legfőbb kincse nem a gazdasági javakban, hanem fajához hű, egészséges örökítésű népében rejlik.*

Az anyagi jólét nagy jelentőségét senki sem vonhatja kétségbe, azonban épp oly bizonyos, hogy csakis az egészséges örökítésű magyar nép lehet az ország talpköve s jövőendő létének biztosítója, mert ha a magyarság államfenntartó ereje megrendül, akkor a bennünket övező ellenséges gyűrű mihamar megfojtja a nemzeti magyar államot.

Ez élettani szempont horderejének meg nem értése s állandó elhanyagolása volt múltunknak legnagyobb mulasztása s a mi nemzeti tragédiáinknak közvetett oka, amiért is ezen a ponton kell nemzetünk életébe régi igazságokon alapuló új irányelveket belevinnünk, hogy kipótolhassuk, amit a háború előtti nemzedék elmulasztott.

Ez a mi legfontosabb és legsürgősebb feladatunk, melynek megvalósításához azonban nem elegendő a jó szándék s a lelkesedés, hanem elsősorban is megfelelő *élettudományi ismeret kell hozzá.*

E kérdések megértéséhez speciális anthropologiai, örökléstani és fajélettani ismeretek szükségesek, amelyeknek sem az államférfiak, sem a nemzetgazdák, de még a szellemi tudományok művelői, sőt az átlagos képzettségű orvosok sem lehetnek birtokában.

Már pedig itt az élettannak a nemzetek léte vagy nem léte fölött döntő alaptörvényeiről van szó, amelyekkel mindenkinek tisztában kell lennie, aki a nemzet életére irányító befolyást gyakorol. Éppen ezért nem volna szabad az országban olyan politikusnak, papnak, pedagógusnak, vagy orvosnak lennie, aki a fajvédelem élettani feltételeit, az *öröklés és kiválogatódás törvényeit* nem ismeri.

Az államnak múlhatatlan kötelessége, hogy ez ismeretek széleskörű megszerzését lehetővé tegye s alkalmazottaitól meg is követelje, mert ezeknek a megszívlelése nélkül egy eljövendő büszke és boldog magyarságról s egy hatalmas Magyarországról álmodni sem lehet.

I. A honfoglaló magyarság kialakulása.

A magyar nemzet csiráját abban az egységes ugor birodalomban kell keresnünk, mely mintegy 2500-ban Kr. e. a mai Oroszország közepén terült el.¹

E nagy birodalom törzsei az egységes ugor fajhoz tartoztak s az akkor még egységes ugor nyelvet beszélték és csak amikor a keletről benyomult bolgár-törökök a birodalmat kettészelve lakosainak egy részét északra, másik részét pedig délre szorították, csak akkor indult meg a népi szétkülönülés.

Az északra vonult törzsek az illető vidék földrajzi viszonyaihoz való alkalmazkodásuk és a törzsi beltenyésztés következtében hosszú idők folyamán különböző népekké alakultak s így

¹ U. T. Sirelius, Die Herkunft der Finnen, 1924, 32. l.

jöttek létre a *finnek, észtek, lappok, mordvinok, cseremiszek, volyákok, zürjének, vogulok és osztjákok*, ellenben a délre szorult ugorok annak a népnek magvát alkották, melyet a IX. század óta *magyarnak* neveznek.

Egykorú görög és mohamedán írók följegyzéseiből mai nap már meglehetősen tiszta képet alkothatunk magunknak a déli ugor törzs viszontagságos történetéről.

Úgy tudjuk, hogy a magyarok kezdetleges kultúrájú népe a Krisztus utáni első évezred második felében, körülbelül 465—800-ig a Kaukázus északnyugati vidékén, az Azovi-tengertől keletre eső területen, pontosabban a Kubán alsó folyása s a Kercsi szoros közt elterülő tájakon lakott, ahol különböző bolgár-török népek befolyása alá került s lassanként *törökös szervezetű, magasabb kultúrájú néppé formálódott át*.

A magyarok ez idő alatt csaknem mindazoknak a török népeknek a nevét viselték, amelyek az V. században a Kubán vidékén uralkodtak s amelyek lazább vagy szorosabb kapcsolatban álltak velük. Egymás után nevezték őket *hunoknak, onugoroknak, szabiroknak és türköknek*, míg végül a IX. században a *Magyar* törzs annyira megerősödött, hogy egy politikailag független törzsszövetség élére állhatott s erre azután rányomta a maga nevét.²

Később a magyarok a velük szomszédos besenyők nyomása következtében a Don és Dnyeper közt elterülő *Lebédiába* költöztek, ahol 800-tól 889-ig laktak, de az oguzok által szorongatott besenyők újabb nyomására innen is kivándorolni kényszerültek. 889-ben tehát ismét fölkerelkedtek s a Dnyeper és a Szeret közeire, *Eteleközbe* vándoroltak be, ahonnan 896-ban nyomultak be a mai Magyarországra.³

A honfoglaló magyarok Árpád fejedelem hatalma alatt szövetségbe tömörült hét törzsből álltak, melyhez nyolcadiknak a kazároktól elszakadt kabarok törzse csatlakozott. E törzsek azon-

² Németh Gyula, A honfoglaló magyarság kialakulása, 1930, 176. és 177. l.

³ Ezzel a magyarázattal teljesen ellentétes a Vámbéry Ármin álláspontja, aki szerint „kétségtelen tény, hogy az ugor-török keverék már a Kr. u. IV. században, sőt talán már korábban megvolt s hogy a magyarok még a szlávoknak Pannónia völgyeibe való érkezése előtt ott laktak.“ A magyarok tehát „török néptörzs, mely a régóta a régi Pannoniában élő ugor-török népkeverékhez csatlakozott és később abba egészen beolvadt.“ Szerinte az Árpád vezérlete alatti bevándorlás, tehát az egész honfoglalás „minden vonása balga képzelődés.“ (A magyarság bölcsőjénél, 1914, 118—121. l.).

ban nem voltak egyenrangúak, amennyiben az állami szervezet megkívánta munkafelosztás az egyes törzsek faji adottságaihoz igazodott.

A *Megyer*, későbbi nevén *Magyar* törzs volt a vezértörzs s ehhez régebben a *Kürtgyarmat*, *Tarján*, *Jenő* és *Kér* nevű törzs, valamint a *Keszi* nevű törzstörödékek csatlakozott, a *Kabar* és *Nyék* nevű törzsek pedig határvédő s a csatában elül, az élen harcoló törzsek voltak.

Minthogy „a törzsnév történeti emlék, mely a törzs származására, történeti kapcsolatára vet világot“ s mivel a fentelősorolt törzsnevek a *Magyar* törzs nevén kívül mind török eredetűek, „nem gondolhatunk mást, mint hogy ezek a törzsek eredetileg maguk is törökök voltak.“⁴

Ebből a nyilván helyes megállapításból kitűnik, hogy a honfoglaló magyarság már eredetileg két anthropologiai fajtából, jelesen a *Magyar* vezértörzs által képviselt *ugor* és a többi hét törzshöz tartozó turáni *török* fajtából volt összetéve, azonban *Németh Gyula* szerint „a IX. század körül önállóságra jutott finn-ugor eredetű *Magyar*-törzs is tartalmazott török elemeket“, sőt „szervezet és alakulási képesség szempontjából maga is törökké vált“⁵, az egész honfoglaló magyarság tehát külső képe szerint annyira török jellegű, hogy az egykorú írók, pl. *Konstantinos Porphyrogenetos* görög császár is, egyszerűen törököknek (turkoknak) nevezi a magyarokat.

Azonban a törökös külső alatt kétféle vér lüktetett, két anthropologiai fajta élt s nagyon fontos, hogy ennek jellemző tulajdonságairól, valamint egymáshoz való viszonyáról helyes képet nyerjünk.

II. A honfoglaló magyarság fajképe.

Az *ugor fajta*, melyet a külföldi anthropologusok *keletbalti*-nak neveznek, alacsony és vaskos termetű; a férfi átlagos testmagassága 166 cm., a nő valamivel alacsonyabb. Koponyája rövid; arca alacsony és széles, szögletes körvonalú; alsó állkapcsa súlyos s a felsővel együtt kissé rézsútos állású. Bőre szürkésfehér, haja hamvasszőke, a férfi szakálla világosabb színű, bajusza fakósárga. Szeme kékesszürke. Orrtőve széles, alacsony, orra rövid, alul széles, az orr háta többé-kevésbé homorú. Szeme két belső zuga távol áll egymástól.

⁴ *Németh Gyula*, A honfoglaló magyarság kialakulása, 1930, 274. l.

⁵ Ugyanott, 276. l.

A turáni török fajta valamivel magasabb s karcsúbb termetű. Koponyája szintén rövid, de magasabb s hátul többé-kevésbé lecsapott. Bőre olajbarna, szeme s haja sötétbarna. Orra az arc síkjából merészen kiugró; gyakran sasorr. Álla kisebb, hátrahúzódott.

Gyökerében mind a két fajta mongoloid fajta, miért is mind a kettőn előfordul a mongolredő,⁶ mongolfolt⁷ s a kétosztatú járomcsont (os *japonicum*).

Minthogy ez a két fajta egy közös politikai államot alkotott, nem élhetett teljes elzárkozottságban, idegenül egymás mellett, hanem az emberi lét egymásrautaltságában többé-kevésbé egymáshoz kellett hasonulnia.

Az áthasonulás elsősorban is egy közös nyelv kialakulására vezetett, még pedig akként, hogy a török törzsek lassanként megtanulták a magyar nyelvet s a török nyelv a török vezetés és a török institúciók ellenére is mindinkább háttérbe szorult s végre teljesen kiveszett.

E folyamat lassúságáról az a sok száz török szó tanúskodik, mely a keleti törökség nyelvéből a magyar szókinszbe beszívárgott, azonban sem ez a folyamat, sem a törökös törzsrendszer s államszervezet, sem a török műveltség és társadalmi berendezkedés átvétele nem tette szükségessé, hogy e kétféle fajelem vérbelileg is összeolvadjon.

Hóman Bálint legújabb művében annak a nézetének adott kifejezést,⁸ hogy „a bolgárok valamelyik ága az Ural erdős vidékein alávetette a finn ugornyelvű előmagyarokat s teljes életközösségbe lépett velük. A töröknyelvű urak és finn-ugor szolgák később egybeolvadtak és átalakultak magyarokká.”

Én azonban azt hiszem, hogy ez az elméletileg csábítóan egyszerűnek látszó folyamat a valóságban alig volt lehetséges, mert — az egybeolvadás örökléstani nehézségeit egyelőre mellőzve — a török „urak” és a finnugor „szolgák” faji, nyelvi, vallási és

⁶ A *mongolredő* a szem belső zugában a felső szempilláról leereszkedő félholdalakú, laza bőrredő, mely a könnyhúsocskát eltakarja. Ennek következtében a szem belső zuga alacsonyabban áll a külsőnél s ez okozza, hogy a szemrész nem vízszintes, hanem kissé ferde irányú.

⁷ A *mongolfolt* a csecsemő ágyéktáján megjelenő kékesszürke folt, mely a gyermekkor első idejében eltűnik.

⁸ Hóman Bálint, Magyar történet, I, 1929, Pintér Jenő idézete (Magyar irodalomtört., I, 1930, 36. l.)

társadalmi különbsége sokkal nagyobb volt, semhogy teljes életközösség alakulhatott volna ki közöttük.

Vámbéry Ármin, aki évtizedekig élt a magyarokkal rokon turáni népek között, nyelvüket elsajátította s ethnosukat is alaposan megismerte, arra oktat bennünket,⁹ hogy „a turáni nomádot különösen jellemzi szigorúan arisztokratikus érzülete“, miért is „sokkal büszkébb és sokkal inkább összeférhetetlen természetű, semhogy a keveredésben részt vegyen“, amiből jogosan lehet arra következtetni, hogy a török „urak“ és a finn-ugor „szolgák“ között mindig megvolt a distanciának az a pátosza, mely a teljes életközösség létrejöttét megakadályozta. Ha tehát kivételesen elő is fordultak a vérbeli keveredésnek egyes esetei, ezek semmiképp sem vezethettek teljes összeolvadásra.

A *Hóman* által említett életközösséget legfeljebb olyanfélének képzelhetjük, mint amilyen pl. a felsőmagyarországi földbirtokos nemesség és a tót köznép között hosszú évszázadok folyamán fennállott, amikor is a magyar urak elsajátították a tót nyelvet s a tótságra ráoltották állami intézményeinket és társadalmi szokásainkat, de *nem házasodtak vele össze*.

A kérdés ilyen állása mellett teljesen érthetetlen, ha *Vámbéry Ármin* a saját tapasztalatai ellenére hajlandó föltenni, hogy „a magyarok már mai hazájukba való bevándorlásuk előtt átmentek a keveredés folyamatán s már mint egységes egész vándoroltak be,“ mely — élettanilag különben helytelen — nézetében csak az a kérdés nyugtalanítja, hogy „ha a dolog úgy állana, hogyan és honnan jutottak volna be a magyarba ószlovén nyelvelemek oly nagy számmal?“¹⁰

Ezekről a fajilag ártatlan ószlovén elemektől azután ítéletében annyira megzavarodott, hogy végül nem átalja kimondani, miként „a mai magyarok a világ elképzelhető legtarkább népkeveréke, melyben az árja elemek beolvasztása után többé *egy csepp uraltáji vér sem maradt*.“¹¹

„Még lehet, mondja tovább *Vámbéry*, hogy az ethnikai keverékből való származás gondolata nem tetszik a mai magyarság nemzeti hiúságának, de a történetírás nem mond bókokat s igazság az ő legszebb ékessége.“

Magam is azt vallom, hogy az igazság szuverén hatalma

⁹ *Vámbéry Ármin*, A magyarság bölcsőjénél, 1914, 58. és 111. l.

¹⁰ *Vámbéry*, Id. mű, 59. l.

¹¹ *Vámbéry*, Id. mű, 119. l.

előtt mindenkinek meg kell hajolnia, azonban itt az a baj, hogy *Vámbéry* maga rontja le az ő vélt igazságát, mert négy lappal előbb ugyanolyan határozottsággal hirdeti, hogy: „A büszke uralaltáji hódító sohasem olvadt volna bele a szlávok, vagy a nyugatról magával hozott rabszolgák tömegébe s mint úr és parancsoló mindig távol tartotta magát tőlük. Így volt lehetséges, hogy a magyarok szerencsésen kikerülték a többi hódító sorsát, megmaradtak az uralmon s helyzetüket csak újabban veszélyezteti az ország nem magyar lakosainak nemzeti ébredése.“¹²

Látjuk, hogy ez a föltétlenül helyes álláspont teljesen megdönti *Vámbéry*nek azt az előbbi állítását, mely szerint a mai magyarok már egy csepp uralaltáji vért sem mondhatnak a magukénak.

Pedig *Vámbéry* ezzel a nézetével nem is áll egyedül, mert *Szekfű Gyula*, a budapesti egyetem történettanára, teljesen hasonló húrokat penget, amidőn nagy történeti apparátussal igyekszik kimutatni, hogy „a régi magyar faj nincs többé; a mai magyarság úgy, mint közvetlen elődjei is, fajilag atomizált, meghatározhatatlan egyéniség.“¹³

Szerencsénkre ezt az újabb „történeti igazságot“ nem kell túlságosan komolyan vennünk, mert a fajkérdés megítélésében nem az a fontos, ami a történeti eseményekből több-kevesebb valószínűséggel *kikövetkeztethető*, hanem ami a különböző fajták kereszteződési törvényeiből matematikai kényszerűséggel *következik!*

Ezen az alapon pedig ahhoz az élettani igazsághoz jutunk el, hogy ámbár a mai magyarság már nem lehet teljesen olyan, mint a honfoglalás idejében volt, még mindig nagyon messze van attól, hogy akár „a világ legtarkább népkeveréke,“ akár „atomizált, meghatározhatatlan egyéniség“ legyen.

Minderre kellő fényt derítenek a kereszteződés örökléstani szabályai, amelyek ugyan korántsem olyan „egyszerűek“ s nem is olyan „játékosan (sic!) megjegyezhetők,“ mint *Szekfű Gyula* véli,¹⁴ azonban mindenesetre több pozitívumot nyújtanak, mint a „népfajoknak“ nevezett történetiszemléleti absztrakciók, amelyek a „történeti adatok szilárd talaján“ talán komoly értéknek látszhat-

¹² *Vámbéry*, Id. mű, 115. l.

¹³ *Szekfű Gyula*, A faji kérdés és a magyarság; Napkelet, 1923, IX, 817. l.

¹⁴ *Szekfű Gyula*, Id. h., 803. l.

nak, de „a természettudományi fajproblémák — *Szekfű* szerint — süppedékes talaján“ üres káprázatnak bizonyulnak.

Szekfű Gyula — *Spengler*hez hasonlóan — beleesett a szellemi tudományok művelőinek felsőbbbségi mámorába s a természet húsból-vérből való adottságainak mellőzésével megkonstruált magának egy mesterséges kultúrlelket, vagyis egy történeti „népfajt“, amelyre ráaggat mindent, amit tételének igazolására szükségesnek vél, csak éppen az hiányzik belőle, ami minden fajkérdés legeslegelengedhetetlenebb kelléke: maga a biológiai faj!

Szekfű Gyula nyilván azért lépett rá a milieu-elmélet régen hitelvesztett talajára, mert meg van győződve, hogy az általa „föltrebb tisztelt“ anthropologiai disciplinák „történeti kérdések megoldásához édeskeveset nyújtanak,“ ¹⁵ holott mai nap már minden kultúr-historikus és szociálbiológus tudja, hogy az élettudomány pozitív igazságait egyetlen szellemi tudomány sem nélkülözheti.

Ám térjünk vissza a honfoglaló magyarok fajiságára s iktassuk ide *Luschan Félix*nek, a berlini egyetem nagyhirű anthropologusának a fentebbi nézetekkel homlokegyenest ellenkező megállapításait.

Szerinte a mai magyarság az európai elemekkel való évezredes vérkeveredés ellenére is még mindig meglepő gyakorisággal tüntet fel ázsiai (tehát mongoloid) típusokat, ami nemcsak a szivós örökítésnek, hanem annak is a jele, hogy az ősmagyarok nagyon egységes, azonos örökítésű tömegként érkeztek mai hazájukba.“ ¹⁶

Ámbár *Luschan Félix* fentebbi véleményét anthropologiai bélyegekre alapította, azért az ősmagyarok faji egységét mégis bizonyos fenntartással kell fogadnunk, mert még a vérbeli keveredés esetében sem lett volna lehetséges, hogy az ugor és a török fajelemek már az őshazában egységes örökítésű nemzetté olvadjanak össze.

Hasonlóképpen nem fogadható el *Németh Gyula*, nyelvészeti tekintetben bizonyára nagybecsű munkájának a honfoglaló magyarság faji kialakulását illető magyarázata sem.

Németh Gyula szerint „a magyarság egy nagy finnugor és 6—8 török törzs egyesüléséből keletkezett“, azonban „a törökséggel való intenzív keveredésnek nem egy általában török jel-

¹⁵ *Szekfű Gyula*, Id. h., 802. l.

¹⁶ *Felix v. Luschan*, Völker—Rassen—Sprachen, 1922, 165. l.

legű nép lett az eredménye," hanem „egy karakterében új nép keletkezett, melyet sem a finnugorsággal, sem a bolgársággal, sem a törökökkel nem lehet azonosítani.“¹⁷

Mindenesetre nagyon megnyerő *Németh Gyulának* az a gondolata, hogy „a magyar népben megmaradtak ősi finnugor tulajdonságok (halászat kedvelése); de nagy hatással volt rá a bolgárság is, amit legvilágosabban félig települt életmódja bizonyít s hatással volt rá a törökök harciassága, mint a nyugati kalandozó hadjáratok mutatják.“

Ebben kétségkívül sok igazság van, de csak akkor, ha mind ezeket a tulajdonságokat nem egy egységesnek vélt nép valamennyi tagjában egyesítve, hanem az egyes egyedekben külön-külön kifejeződve gondoljuk.

Már fentebb rámutattam, hogy az ugor és török fajelemek nagyobbértékű vérkeveredése semmiképp sem valószínű, azonban, ha ennek lehetőségét megengedjük, akkor az örökléstan szabályai szerint valóban lehetséges, hogy ebből a vérkeveredésből egy „új nép“ jöhessen létre,¹⁸ csak hogy ennek elengedhetetlen feltétele a kereszteződést követő szigorú beltenyészítés, amire a mi esetünkben sem ok, sem lehetőség nem volt.

Ha tehát valóban nagyobbarányú vérkeveredés történt volna, akkor sokkal valószínűbb, hogy a következő nemzedékekben újból „kikeveredtek“ az ősi fajták, amelyek egyedei természetesen az ősi tulajdonságok hordozói is voltak.

Még kevésbé igazolja az örökléstan *Németh Gyulának* azt a föltevését, hogy „a török elemeket a finnugor eredetű magyarság sajátos módon teljesen magába olvasztotta“.¹⁹

Az örökléstan tapasztalatok ugyanis arról tanúskodnak, hogy ha a kereszteződő fajták egyike élettanilag erőteljesebb, alkalmazkodóbb, akkor ez a félvérnemzedékben ugyan túlsúlyra fog jutni, de még akkor sem lehet teljes beolvasztásról szó.

Erre nézve sok meggyőző példát ismerünk a népek életéből. Legismertebb az amerikai négerék és fehérek keresztező-

¹⁷ *Németh Gyula*, A honfoglaló magyarság kialakulása, 1930, 277. l.

¹⁸ A növényvilágban egyes ritka esetekben valóban előfordul, hogy két egymással kereszteződő fajtából egy új, ú. n. *másodlagos* fajta jön létre (*Harry Federley*, Die Bedeutung der Kreuzung für die Evolution; Festschr. Plate, 1932, 364. l.) s ez — mint a zsidó fajta bizonyítja — az ember esetében is lehetséges (*Herman Lundborg*, Die Rassenmischung beim Menschen; Bibliografia Genetica, VIII, 1931, 167. l.).

¹⁹ *Németh Gyula*, Id. mű.

dése, mely már csaknem kétszáz év óta szakadatlanul folyik s mégsem tudott sem egy mulattfajtát létrehozni, sem a két fajta valamelyikét a másikba beolvasztani.

Nagyon fontos *Luschan*nak az a megfigyelése, hogy ám-bár Kisázsiaiban a prosemita és semita népek már kétezer év óta kereszteződnek, ennek ellenére még ma is egymás mellett él a két ősi fajta, mert mint *Luschan* 1883-ban megállapította, a kevertvérű egyének a további kereszteződés folyamán mindig a tiszta típusokra ütnek vissza, vagyis *visszafajtáznak*.²⁰ Ennek a tapasztalatának alapján állította fel *Luschan* a „kikeveredés szabályát,” mely lényegileg a *Mendel*-féle széthasadó öröklés törvényével azonos.

Nem kevésbbé nyomatékos bizonyítékot nyújtanak a tahitiak, a Pitcairn-szigetek őslakói a Csendes-oceánban, akik angol hajótörött matrózokkal keveredtek össze, de amikor száz év múlva egy európai hajó rájuk talált, azt tapasztalta, hogy ez idő alatt nem jött létre valamilyen állandó középfajta, hanem akkor is fehér és barnabőrű emberek éltek egymás mellett²¹. Ugyanilyen tapasztalatokat szerzett *Rodenwaldt* a kiszári meszticek tekintetében.²²

Laikusoknak kevésbbé feltűnő, de azért nem csekélyebb bizonyító erejű az a közismert példa, hogy a Németország északi részein elterjedt északi fajta s a déli részeken honos alpesi fajta immár ezerötven év óta kereszteződik, anélkül, hogy sikerült volna egyiknek magába olvasztani a másikat.

S ez így volt és így van a magyarság életében is. A fentebbiek alapján azt kell mondanunk, hogy a honfoglaló magyarság ugor és török fajtája az esetleges keveredés ellenére is *jórészt eredeti tisztaságában élt egymás mellett*, még pedig nem csak az Urálmenti őshazában, hanem mai hazánkban is.

Valamint ott, úgy itt sem történt meg, hogy az ugor fajta magába olvasztotta a török fajtát s ha az utóbbi fajta ezeréves ittlétünk folyamán számarányában állandóan apadt, ami tagadhatatlan tény, annak *nem a beolvadás, hanem a kiirtódás volt az oka*.

A törzsrendszer s a későbbi rendi szervezet mellett a török-fajú vezérréteg volt mindig a legnagyobb pusztulásnak kitéve. Háborúk, párbajok, a hatalomért való kiméretlen versengés, állan-

²⁰ *Luschan*, Reisen in Lykien, Milyas und Kibyratis, Wien, 1889.

²¹ *Darwin*, Az ember származása és az ivari kiválás, I., 1884, 293. l.

²² *E. Rodenwaldt*, Die Mestizen auf Kisar, 1928, I, 418. l.

dóan örölték ezt a réteget, a zsidó emancipáció óta pedig anyagi hatalmától, birtokától is megfosztva, valóban az enyészet szélére került.

Még nem veszett el egészen, sőt okos rendszabályokkal még régi erejét is visszaszerezheti, azonban mindenképp tagadhatatlan, hogy mai nap a honfoglaló magyarság másik fajeleme, vagyis az *ugorfajú magyarság tetemes túlsúlyban van vele szemben*.

Erről az ugorfajú magyarságról nagyon becses adatokat köszönhetünk *Winkler Henrik* boroszlói professzornak²³, aki egy évtizednél hosszabb időt töltött Magyarországon s Budapest, Cegléd, Szolnok, Kecskemét, Szeged, Törökszentmiklós, Karcag, Püspökladány, Nyíregyháza, Debrecen, Tokaj s a Hegyalja környékén végzett tanulmányai alapján megállapította, hogy: „A magyaroknak a keleti finnekhez való tartozása ethnologiai és anthropologiai tekintetben még világosabb, mint nyelvészeti, de itt csak az ősmagyarokat értem, t. i. azt a népet, mely ezer évvel ezelőtt zárt tömegben telepedett le Magyarországon, valamint ezeknek közvetlen s csaknem minden keveredés nélkül fennmaradt utódait, az alföldi magyarságnak tiszta, el nem kúnosodott törzsökét. *Ez az alföldi nép, amennyiben nem vett fel némi csekély kún vért, ma is ugyanaz, mint a bevándorló magyarság.*“

A törökfajú magyarságot nem tanulmányozta *Winkler*. Nem is igen tehetette, mert a magyarságnak ez a rétege az egész ország területén elszóródva — a székelységet s a később betelepített kúnokat nem számítva — sehol sem él olyan zárt tömegben, mint az ugorfajú elem, mely *Winkler* professzor becslése szerint az alföldi magyarságnak mintegy kilenctized részét alkotja.

A törökfajú, vagy mint újabban szeretjük mondani: *turáni* magyarság, a honfoglaló török törzsek s a török vezérréteg vérbeli utóda, mely már kezdettől fogva is számbeli kisebbségben volt az ugorfajú magyarság tömegéhez képest, tekintendő annak a kiváltságos osztálynak, mely a birtokos neuesség, az ú. n. *dzscentri* képében a nemzet sorsát irányította.

Minthogy az ugor- és a törökfajú magyarság két, anthropologiai tekintetben élesen körülhatárolt fajtához tartozik, természetesen, hogy lelkiületében és szellemi tulajdonságaiban is különböznie kell lennie. Ennek tudata mindig is élt a magyarságban,

²³ *Heinrich Winkler*, Das Finnenthum der Magyaren; Zeitschr. f. Ethnologie, Berlin, 1901, 161. l.

azonban talán *Nagy Géza*, a mi korán elhunyt jeles ethnologusunk volt az első, aki a magyarságnak ezt a kétféle fajelemét felismerte és szabatosan jellemezte.²⁴

Szerinte az alföldi magyarságnak „egyik része könnyűvérű, mozgékony, hamar fellobbanó, mindenhez könnyen alkalmazkodó, vállalkozó szellemű, áldozattól s bármiféle kockázattól vissza nem riadó,” ellenben „a másik nehézkes, fontolgtató, makacs, mozgásba nehezen hozható, a megszokott rendtől nem tágitó, anyagi dolgokban számító, minden előtté bizonytalan kimenetelűnek látszó vállalkozástól tartózkodó s a kevés biztossal megelégedő.”

„Amattól indul ki, — mondja tovább *Nagy Géza* — történelmi életünk alatt minden haladás, emez tartotta fenn a magyarságot!”

„Akárhányszor megtörtént, hogy az elsőtől megkezdett áramlat ebben a rétegzetben már elvesztette előbbi hevességét, mire az utóbbinál is megindult a sokkal zajtalanabb formában jelentkező lassú, de biztos átalakulás. Ez a valódi alapja a példabeszéddé vált magyar szalmatűznek. Nem volt azonban egyetlen egy olyan mozgalom sem, ha csakugyan megfelelt a nemzet szükségleteinek, melynek gyors fellobbanása alatt ne fogott volna szikrát az a másik, nehézkesebb rétegzet is, mely, bár később, befejezte azt, amit a másik megkezdett.”

„A viszonyok hol az egyik, hol a másik elemnek juttattak nagyobb szerepet s a köztük levő ellentétes jellemvonások magyarázták meg történelmünk meglepő fordulatokban gazdag eseményeit.”

„Meddő dolog volna bármelyiknél is keresni a magyar nemzeti jellem nagyobb eredetiségét. Múltunk egyformán szükségessé tette mindkét elem kifejlődését, de a fejlődés csak úgy indulhatott meg, ha magában a nemzetestben megvolt a magva mind-egyiknek s ez nem lehetett más, mint az a különbség, ami már a történelem előtti időkben, a kezdetleges életviszonyok között is kifejlődött az ősmagyarság részint halászattal, részint vadászattal foglalkozó elemei között.”

„A későbbi időben csak a tartalom bővült a fejlettebb életviszonyok között, a keret megmaradt; a halászokból lettek földművesek, a vadászokból pedig pásztorkodó nomádok, majd midőn a törökség előnyomulása miatt egyik legelőt a másik után vesz-

²⁴ *Nagy Géza*, *Fajunk jövője*; *Új Magyar Szemle*, 1902, 26. l.

tették el, hadi kalandokat kereső nyugtalan harcosok, kik még azután is, hogy elfoglalták Magyarországot, félszázadon keresztül végig rabolták Európát. Ezekből képződött a magyar középnyemes-ségnek, amazokból pedig a magyar parasztságnak alaprétege.“

Ez a *Nagy Géza* dolgozatából vett hosszúlélezetű idézet klasszikus megvilágítása a magyarság eredetének, a magyarságot alkotó két fajelem lelkületének s egymásfölé rétegeződése kialakulásának.

Egy pillanatig sem lehet kétséges, hogy az első, a könnyűvérű, hamar fellobbanó fajelem, mely a fejlődés első fokán vadászó, majd pásztorkodó nomád és később kalandvágó harcossá, azután pedig a birtokos nemesség alapjává lesz: a magyar nemzet *törökfajú rétegével* azonos, ellenben a nehézkes, fontolgtató, a megszokott rendtől nem tágitó, eleinte halászkodó, később földművelő parasztsággá alakuló elem: a nemzet *ugorfajú rétegének* felel meg.²⁵

Nagy Géza, aki éles intuicióval ismerte fel e két fajcsoport lelkületi különbségeit, fölveti azt a sorsdöntő kérdést, vajjon a nemzet életére nézve melyik csoport üdvösebb s megállapítja, hogy mind a kettő egyaránt fontos, mert amit az egyik hősi lélekkel évszázadok alatt megszerzett, azt a másik józan mérsékléssel megtartotta.

S éppen ebben rejlik a magyarságnak a viszontagságos sors minden veszedelmével dacoló belső energiája.

A törökfajú vezérellem lendülete, messzeható pillantása, szervező ereje, fékezhetetlen szabadságvágya és harci készsége, valamint eszményi célokért hevülő s a nemzeti dicsőségért vakmerően küzdő elszántsága emelte a nemzetet történeti hivatásának magaslatára, ellenben az ugorfajú elem gondoskodott a polgári munka folytonosságáról s az erkölcsi és anyagi javak megőrzéséről és gyarapításáról.

Csakis ilyen ideálisnak mondható munkafelosztás mellett vált lehetségessé, hogy a sors csapásai által oly gyakran porbasújtott nemzet mindig magára talált s nem merült el a fásult lemondás és kétségbeesés hinárjában.

És addig, amíg a magyar nemzetet alkotó két fajta között

²⁵ Ezt maga *Nagy Géza* is így gondolta s világosan ki is jelentette, azonban *Semayer Vilibáld* a sorrendet fölcserélte (A magyarság anthropologiai típusai; a Magy. Nemz. Múzeum Néprajzi Osztályának Értesítője, 1903, 112. l.) s ő utána azután fajvédelmi dolgozataimban magam is beleestem ebbe a hibába.

megvolt a kellő számbeli arány mellett a kölcsönös egymásra-hatásnak harmóniája, addig rendületlen maradt a magyarság faji hegemoniája által biztosított államfenntartó ereje, azonban az utolsó száz év alatt egyre több veszedelem ostromolta ezeket az erőket, amelyek meggyengülése újabban már szinte válságossá teszi a vérbeli magyarság helyzetét.

III. A magyarság faji hanyatlása.

Aki a vérbeli magyarság korábbi és mai helyzetét tárgyilagosan mérlegeli, észre fogja venni, hogy a honszerző faj hatalma az elmúlt század közepe óta veszedelmesen megingott.

Ennek a szomorú valóságnak egyrészt *történeti*, másrészt *biológiai* okai vannak.

A történetiek között legelső helyen áll az a rémítő emberirtás, mellyel a trónkövetelők vetélkedése, a törzsfők hatalmi versengése s a bel- és külföldi háborúk hosszú sorozata járt, de nagyon súlyos volt a rendiség szelleméből kifolyó véráldozat is, mely elsősorban a törökfajú vezérosztályt sújtotta.

A tatárjárás, a besenyő- és kúnháborúk, vallási villongások, a német lovagrend erdélyi lázadása, a török hódoltság, a Habsburgok céltudatos magyarirtása és a vérzivataros magyar szabadságharcok, mindig főképpen a törökfajú nemesség sorait gyérítették, azonban az e révén szenvedett nagy veszteség mindaddig természetszerűen kipótlódott, amíg a véröröklés zavartalan folytonosságának megvolt a lehetősége. Ámde a *XIX. század közepe táján ferde vágányokra tér a magyar vér öröklődése s itt veszi kezdetét a magyar faj biológiai romlása.*

A XIX. század közepéig a vérbeli magyar nemesség volt a nemzet élő lelkiismerete, az állami élet lelke s az ország vezetője és fenntartója, mert a nemes családok egymásra utaltsága mellett erős vérközösség tenyésződött ki, mely a magyar vér romlatlan épségét biztosította.

A vérbeli magyar nemes mindig csak vele rangban s vérben egyenlő nővel házasodhatott össze, egyrészt, mert élettársának kiszemelésében évszázados fejlődés folyamán megerősödött fajhűsége vezérelte, másrészt, mert az idegenvérű városi polgárságot a kölcsönös faji averzió tartotta távol a vérkeveredéstől, a jobbágysoron levő legalsó réteg véréből pedig tételes törvények óvták.

Ilyen szellemben szövődtek az akkori vérbeli magyar urak házasságai, amelyeknek ime néhány szép példája: *Kazinczy*

Ferencz felesége gróf Török Zsófia, Kisfaludy Sándor első felesége Szegedy Róza, második felesége Vajda Amália, Berzsenyi Dániel felesége Dukai Takách Zsuzsánna, Vörösmarty Mihály felesége Csajághy Laura, Fáy András felesége Szirák Zsuzsánna, Fazekas Mihály felesége Wessprémi Ilona.

A városi polgárságot többnyire bevándorlott németek alkották, akiket a magyar törvény a legújabb időkig vendégeknek (*hospites*) tekintett s akik a magyarsággal mindig idegenül, sőt gyűlölettel álltak szemben.

„A német városi polgárság — olvassuk *Pintér Jenő* monumentális művében,²⁶ — ellenségesen érez a nemesség és magyarság irányában. Az erdélyi szász városokban a nemes úr nem vehetett házat, a magyarokat nem veszik fel a céhekbe, a tanács engedélye nélkül idegen ember nem házasodhatik be a szász polgárcsaládokba.“

Az erdélyi állapotokhoz hasonlatos a helyzet a Királyhágón inneni Magyarországon is, ahol — mondja gróf *Teleki József*²⁷ — „a városiak annyira nem szívelék a nemeseket, vagy magyarokat, hogy pl. Budán főbíró csak német lehetett s a tizenkét tanácsosbul csak kettő lehetett magyar. S miután a magyarok száma megszorodott s magyar is bíróvá lett, ennek új megválasztásán 1438-ban annyira felbőszültek a németek, hogy a magyar bírót a Dunába fulasztották, mi azután nagy zenebonát támaszta.“

Ennek az áldatlan állapotnak következménye, hogy a németek a magyarokat nemcsak a hivatalokba, de még mesterségre sem bocsátották s a kereskedésből is kizárták.

Az 1608. évi 13. törvénycikknek külön kellett intézkednie, hogy mivel a magyarokat a német és tót városokban „se házvételre, se közhivatalra nem bocsátják saját hazájokban, ezen túl a szabad királyi városokban a bírakat és tanácsbelieket, valamint más hivatalbelieket felváltva és vegyesen kell megválasztani magyarokbul, németekbul, csehekbül vagy tótokbul“, továbbá „szabad legyen a magyaroknak házakat venniök vagy építeniök a városokban minden ellenmondás nélkül.“²⁸

Nem kell hangsúlyoznom, hogy ilyen viszonyok közt a legutóbbi időkig is csaknem kizártnak tekinthető, hogy a falusi bir-

²⁶ *Pintér Jenő* Magyar irodalomtörténete, III, 1931, 30. l.

²⁷ Gróf *Teleki József*, Hunyadiak kora, I, 75. l. (*Hunfalvy Pál* idézete: Magyarország. ethnogr. 1876, 435. l.)

²⁸ *Hunfalvy Pál*, Magyarország. ethnogr., 1876, 435. l.

tokán élő nemesség s a városok idegen eredetű polgársága között vérbeli kapcsolat létesülhetett volna.

Éppoly kevésbé volt ez lehetséges a nemesség és a jobbágyok között, már csak azért sem, mert már a XI. századtól kezdve fennállott a törvény, mely szigorú büntetéssel sújtotta az olyan szabad embert, aki szolgálóleányt „vesz el magának” — mondja *Szekfű Gyula*²⁹, hozzátéve, hogy a szolgálóleányok pedig a besenyő-kunokat leszámítva, túlnyomó többségükben szlávok, németek, olaszok voltak.

A vérkeveredést még az az ethikai momentum is megnehezítette, hogy a magyar ember nem parázna természetű. Erről kevés szó esik az irodalomban, azonban észrevette Mátyás király történetírója, *Bonfinius Antal* éles szeme, aki a magyar katona edzettségét, fegyelmezettségét és vitézségét magasztalva különösen kiemeli,³⁰ hogy „a lovasok nagyrésze, akiknek családjuk van, még ha három álló esztendeig kell is egyfolytában katonáskodniuk, sohasem szegik meg a házastársi hűséget. Örökös becselenséggel bélyegzik meg azt, akit fajtalanságon kapnak.”

Az itt feltárt körülmények hosszú ideig biztosították a magyarság faji épségét s azt, hogy a magyar vér — a nemzeti erő súlyos megpróbáltatása ellenére is — védőbástyája maradhatott a politikailag oly nagy horderejű magyar közszellemnek.

Nemzeti történetünk egész folyamán a vérbeli magyarság vezérkedése s föltétlen uralma vonul végig, amit a példák özöne bizonyít.

Főlemelő érzéssel olvassuk, hogy a XVI. században valamennyi egyházfejedelmünk vérbeli magyar nemes úr³¹, így *Bakócz Tamás* halála után *Szatmári György* s utána *Szalkai László* esztergomi érsek, *Gosztonyi János* erdélyi püspök, *Thurzó György* váradi püspök, *Szalaházi Tamás* veszprémi püspök, *Móré Fülöp* pécsi püspök, *Kesserű Mihály* boszniai püspök, *Várdai Ferenc* erdélyi püspök, sőt még a külföldi egyházfejedelmek sorában is találunk magyarokat, így *Thurzó János* boroszlói püspök és *Thurzó Szaniszló* olmützi püspök volt.

Még a XVII-ik században megindult katolikus ellenhatás hitvitázói is mind magyarok: *Alvinczi Péter*, *Geleji Katona Ist-*

²⁹ *Szekfű Gyula*, Íd. h., 812. l.

³⁰ *Pintér Jenő*, M. irodalomtört., I, 1930, 366. l.

³¹ *Szalkai László* kivételével, aki egy mátészalkai csizmadiamester fia volt (*Pintér Jenő* Magyar irodalomtörténete, I, k., 1930, 702. l.).

ván, Komáromi Csipkés György, Pázmány Péter, Veresmarty Mihály, Telegdi Miklós, Káldi György, Lépes Bálint, Malomfalvai Gergely, Nádasi János, Sallai István, Vásárhelyi Gergely és mások.

Ezzel a magyar légkörrel szemben mennyire más szellem lengedez Magyarország mai egyházfejedelmei körül. Valósággal a germán „Istenek alkonya“ elevenedik meg szemünk előtt, amikor elbúsulva halljuk, hogy például a veszprémi püspök *Rott Nándor*, udvarnagysai pedig *Wéber, Langmark, Pfeifer, Schwarz és Breuer*, akik, ha talán nem is *Wotan és Siegfried* egyenes leszármazói, de — sajnos — sejt az egyének iránt való legteljesebb tisztelettel mondjuk — az Árpádoknak sem ivadékai. Igaz, hogy manapság a püspökök már nem hadvezérek s nem esnek el a háborúban, mint elesett *Tomori Pál* kalocsai érsek, *Szalkai László* esztergomi érsek és *Móré Fülöp* pécsi püspök 1526-ban a mohácsi csatamezőn.

A XVIII. században már nyilvánvaló a magyarok romlása. A magyarságot, neki testben-lélekben idegen uralkodók önkénye fojtogatja s fajunk már annyira erejét veszítette, hogy *Herder* és más külföldi írók szerint³² „már csak múltja emlékeiből táplálkozott“, később pedig maga *Széchenyi István* is „sokszor, igen sokszor azt hitte, hogy Magyarország nem él többé, mert minden ellenállás nélkül elvesztette szabadságát s társadalma is elaggott, többé életre nem kelthető.“³³ De az isteni gondviselés még nem akarta a magyarok kimúlását. Mintha csak csoda történt volna, a magyarság — s csupán a maga fiainak erejéből — mindig kimentekült az enyészet halálos öleléséből.

Az idegenvérű dinasztia és arisztokrácia s a katonaság minden nemzetirtó erőszakosságát sikeresen ellensúlyozta a nemesség, az alsó papság s a parasztság lelkes fajhúsége és mindig a birtokos nemesség soraiból támadtak azok a szellemi vezérek, akik a szó és a toll hatalmával verték vissza a nemzetellenes önkény romboló hatását.

Hogy akkor még mennyire a magyarság kezében volt a nemzeti érzés irányítása, azt nagyon meggyőzően igazolja a különböző ujságok és folyóiratok lelkes gárdája, amelyben egyetlen német vagy tót név nem fordul elő.

Nem sorolhatom fel ez irodalmi nemzetőrök valamennyijét, de nem tagadhatom meg magamtól, hogy ne iktassam ide legalább

³² *Herder*, *Ideen zur Philosophie der Geschichte der Menschheit*, IV, 19. l.

³³ *Angyal Dávid*, *Gróf Széchenyi István Naplói*; Századok, 1925, 361. l.

Kisfaludy Károly 1822-ben megindított *Aurorájának* munkatársait, akiknek sorában van *Dessewffy József*, *Döbrentei Gábor*, *Dukai Takács Judit*, *Fáy András*, *Helmeccy Mihály*, *Horváth István*, *Katona József*, *Kazinczy Ferencz*, *Kis János*, *Kisfaludy Károly*, *Kisfaludy Sándor*, *Kölcsey Ferencz*, *Kultsár István*, *Mailáth János*, *Pázmándy Horváth Endre*, *Szemere Pál*, *Szentmiklóssy Alajos*, *Teleki Ferencz*, *Teleki József*, *Töltényi Szaniszló* és *Vay Ábrahám*, tehát húsz, legnagyobbbrészt nemes magyar úr s egy nemes magyar asszony és csak egyetlenegy német: *Schedius Lajos*, a pesti egyetemen az esztétika tanára.³⁴

Azonban ezidőtájt, 1830 elején, még nemcsak a szépirodalom, hanem a szellemi és természettudományok művelői is csaknem kivétel nélkül vérbeli magyarok és nincs olyan fontosabb állami vagy társadalmi intézmény, mely ne a magyarság legsajátabb alkotása, nincs olyan törekvés, mely ne a magyarság szivedobbanása volna.

Amikor József főherceg, Magyarország nádora, az 1825—1827. évi országgyűlés berekesztése után kinevezte az akadémiai munkásságot előkészítő bizottságot, annak tagjai csak tudományos tekintélyű főrangúak, nemesek és papok voltak s teljesen hasonló összetételű volt a huszonöttagú igazgató tanács, valamint az általa kinevezett akadémiai rendes s az 1831. évi február 14-én megválasztott tiszteleti és levelező tagok zöme is.

Nem nemes származású író és tudós alig jutott az Akadémia tagjai közé, de nem szándékosságból, hanem egyszerűen azért, mert a polgári eredetű, vagy jobbágyszármazású honfitársak akkortájt még teljesen elkülönült életet éltek s nem vehettek részt a vérbeli magyar urak nemzeti törekvéseiben.

Ez az erőteljes faji jellegű nemzeti élet azonban a XIX. század közepe táján veszedelmes bomlásnak indul s egymás után dőlnek le az addigi magyar uralom védőgátjai.

Az I. Ferenc király uralkodása alatt vérbefojtott jakobinus eszmék a francia szabadkőművesség által terjesztett liberálizmus ábrázatában támadnak fel s a humanitás oly gyakran megcsúfolt eszmeisége aláássa a faji hegemonia ősi intézményeit.

A jobbágyság felszabadítása, a polgárság és a nemesség

³⁴ E fényes nemzeti tükörnek nagyon sötét a fonákja, mert ugyanakkor a tudomány hivatalos őrei a pesti egyetemen csaknem mind s annyira németek, hogy „*Katona István*, a legnagyobb magyar történetírók egyike, kénytelen volt tanszékétől megválni, mert nem beszélt németül“ (*Pintér Jenő*, Id. mű, IV, 1931, 34. l.).

köztí válaszfalak lebontása, valamint a zsidóság emancipációja* gyökerében támadta meg a földbirtokos nemesség, tehát a magyar dzsentri létalapjait.

Mert a magyar nemes úrnak volt földje, szépasszony felesége, búzája és bora, ménese és gulyája, de pénze nem, mert a pénz akkor is a zsidók szekrényeiben rejtőzött.

A jobbágyaitól megfosztott nemes úrnak pedig hirtelenében sok pénzre volt szüksége. Földjei megművelésére drága munkakerőt kellett fogadnia, cselédlakásokat kellett építtetnie s birtoka egyrészét volt jobbágyainak kellett átengednie, melynek váltásdíját azonban sohasem kapta meg, úgyhogy hitelhez kellett folyamodnia, melynek révén azután lassanként az egész birtok felőrlődött.

A hitelt nyújtó zsidóság lassanként birtokába vette a magyar föld tetemes részét s az elszegényedett magyar dzsentri már *Tisza Kálmán* ideje óta az állami és megyei hivatalokban iparkodott elhelyezkedni, ahol azonban új akadályokkal találta magát szemben, mert *a hivatalokat mindinkább megszállták az idegen származású városi polgárság kiművelődött ivadékai.*

S így jutottunk oda, hogy mai nap már nincs olyan állami, megyei, városi vagy társadalmi intézményünk, mely — mindenütt a vérbeli magyarság rovására — ne a bevándorlott idegenek fiainak és leányainak adna kenyeret.

Magam is száz meg száz példával tudnám ennek igazságát bizonyítani, azonban nehogy bárki is szándékosságot lásson benne, egy elfogultsággal bizonyára nem vádolható renegát magyarnak, *Skultéty Józsefnek* a megállapítását³⁵ iktatom ide:

„Próbáltam — úgymond — felnyitni az 1928-iki hivatalos címtárt s ott például a külügyminisztérium tisztviselői ilyen nevéek: a miniszter *Walkó Lajos*, meghatalmazott miniszter *Procopius Béla*, főkonzul *Steiger Aladár*, miniszteri tanácsosok *Laimi László*, *Jankovich Ottó*, *Jambrekovich László*, *Danilovich Pál*, *Morlin Ervin*, követségi tanácsosok *Nickl Alfréd*, *Csiszárík János*. A következő sorokból a hivatalos állás megnevezése nélkül ide írom ezeket a neveket: *Cserenyei Jenő*, *Gerevich Zoltán*, *Miske-Gerstenberger Jenő*, *Winckler István*, *Binder-Kotrba Károly*, *Riedel Nándor*, *Wolf Károly*, *Frankó Zenó*, *Mihálkovics János*, *Kuhl Lajos*, *Vörnle János*, *Durugy Ferencz* . . . A „Századokban“, a Magyar történelmi társulat közlönyében, a főbb

* 1867. évi XVII. t. c.

³⁵ *Skultéty József*, Még egyszer a volt Felső-Magyarországról, 1931, 30. l.

cikkeket írják: *Hekler Antal*, *Lukinich Imre*, *Holub József*, *Mályusz Elemér*, *Pátek Ferencz*, *Kuzsinszky Bálint*, *Friedreich Endre*, *Kmoskó Mihály*, *Herzog József*, *Föglein Antal*, *Bartoniék Emma*. A Tört. társulat elnöke gróf *Klebelsberg Kuno*, a Századok szerkesztője *Domanovszky Sándor*. A „Magyar Nyelvet“, a Magyar tud. akadémia folyóiratát, szerkeszti *Melich János*.“

„Bárhová fordulunk, a tanult osztály körében többnyire ilyen neveket találunk“, mondja *Skultéty József*, aki, mert ellenségünk, örömmel mutat rá elnemzetietlenedésünk e szomorú tünetére.

E névsor láttára valóban nem tudja az ember, vajjon Anhalt-Nassauban, vagy Reuss-Schleuss-Kreuzben van-e s igazán nem csoda, ha az alldeutschok 1907. évi zsebnaptárában (Deutschnationales Taschenbuch) azt olvassuk, hogy „Magyarország német örökös tartomány.“³⁶

Nagyon jól tudom, hogy a fentebb megnevezett urak, akik között nekem sok jó, sőt meghitt barátom van, azt vallják, amit az 1825-27. évi pozsonyi országgyűlésen *Wagner Ferenc* sopronvárosi követ vallott, t. i. hogy „annak is magyar lehet a szíve, aki nem beszél magyarul,“ „hát még annak — mondják sokan — akinek éppenséggel csak a neve német.“ Én azonban, aki biológus vagyok, nem fürkészhetem a szív rejtett érzelmeit, hanem az élettan exakt alapján állva, tudnom kell, hogy *a lelkiület elválaszthatatlan a testi szervezet faji irányzottságától*.

Éppen azért nem tartom elegendőnek azt, amit a pozsonyi országgyűlésen *Kricske József* lőcsei követ óhajtott, aki szerint „az igazi nemzeti szellem egy nyelvet kíván.“ Ez valóban lényeges kelléke a nemzeti életnek, de még nem minden, mert *Széchenyi István*nal joggal kérdezhetjük, hogy „ha valaki magyarul tud, magyarul beszél, következik-e abból, mikép neki azért már magyarrá kellett volna átalakulnia?“

Még határozottabban s az élettan törvényeinek megfelelően hangzik a legnagyobb magyarnak az a sokszor idézett, de soha meg nem szivlelt tétele, hogy „*a szólás még korántsem érzés, a nyelvnek pergése még korántsem dobogása a szívnek s ekkép a magyarul beszélő, sőt legékesebben szóló is korántsem magyar még.*“³⁷

³⁶ Magyarok Lapja, 1933, jan. 22. sz.

³⁷ Gróf *Széchenyi István*, A magyar akadémia körül, Pest, 1842, 20. és 21. l.

Valóban nem, mert valakinek a magyarsága nem „a nyelv pergésétől“, hanem „a szív dobogásától,“ vagyis attól függ, vajjon a szív dobogása által hajtott s nemzedékről-nemzedékre öröklődő vér magyar-e?

Mily balgaság ezzel szemben a *Rákosi Jenő* szentenciája, mely szerint: „Az ember faji különbözősége nem egyéb, mint a nyelv különbözősége. Aki valamely nyelv hatása alá kerül, az annak a nyelvnek faji tulajdonságait veszi fel“ (Hétfői Napló, 1923, jan. 2. sz.).

Ez azonban merő káprázat, mert *a fajiság meghatározója nem a nyelv, hanem a vérörökség* s ha valaki az ő felmenő rokonságától nem örökölt magyar vért, az minden nyelvi készsége mellett sem lehet magyar, oly kevésbé, mint akár *Maniu Gyula*, a volt oláh miniszterelnök, vagy *Bleyer Jakab* budapesti egyetemi tanár, aki ugyan 1918-ban „magyarnak vallotta magát“, de sietett hozzátenni, hogy „van hazai német népem, melyhez ragaszkodom“, ³⁸ ami ilyen csalafinta körülírás nélkül annyit jelent: „amelyhez fajilag tartozom,“ vagyis „német vagyok.“

Ilyen, német népéhez ragaszkodó német pedig — sajnos — túlon-túl sok van Magyarországon, bizonyítván, hogy a vérörökség minden faj testi-lelki meghatározója. A vérörökség nekünk magyaroknak is legfőbb kincsünk, sőt minálunk ez örökség megőrzése a nemzet fennmaradásával egyértelmű, mert amíg az őstől öröklött vér a maga tisztaságában kering a fajtestvérek ereiben, addig *az érzés, a gondolkozás és cselekvés egyirányúsága harmonikus, erőteljes és tudatos faji életet hoz létre*, de ha a helytelen irányú kereszteződés, vagyis a vérben össze nem illő házasságok révén hosszabb időn át idegen vérelemek jutnak a nemzet testébe, akkor beáll a vérkhaosz s *a korcsvér zavaros hullámai megtörik a faj ősi erejét*.

Ilyen biológiai okokra vezethető vissza a magyarság faji erejének megrendülése is, mert amikor a nyugati liberálizmus elterjedése következtében lehullt a korlát a vérbeli nemes urak s az idegenvérű városi polgárság és a zsidók között, az anyagi erejében is megrendült vérbeli magyarság, még pedig elsősorban is a törökfajú vezérelem, kaput tárt a fajrontó vérkeveredésnek s ennek következtében hanyatlott le a magyar hegemonia.

Az ugorfajú magyarság a maga tömegerejével, de kissé

³⁸ Budapesti Szemle, 1918, márc. sz. (*Steuer György* idézete: Nemz. Ujs., 1933, jan. 3. sz.)

szűk látókörével és lendület nélküli lényével mindig csak úgy tudta értékes tulajdonságait kifejleszteni, ha az övénel erősebb és céltudatosabb akarat vezetése alatt állt.

Évszázadokon át a törökös magyar vezérek intézték sorsát, ezek leromlása után pedig az idegen polgárságból kiemelkedett vezetők és a zsidók befolyása alá került.

Nyilvánvaló tehát, hogy a törökös magyar dzsentrileromlása fajbiológiai szempontból *mérhetetlen csapást jelent a nemzetre nézve*, mert megfosztotta attól az évszázadok folyamán kitenyésződött s nehezen pótolható nemes örökítő állománytól, mely a faj legfőbb energiáinak s minden kiválóságának hordozója volt.

Ennek a történeti és biológiai szempontból egyaránt életbevágóan fontos vezérrétegnek minden áron való helyreállítása, mondhatjuk hamvaiból való feltámasztása tehát a mi legsürgősebb nemzeti feladatunk, a mi főbenjáró kötelességünk, melynek egész horderejét azonban csak bizonyos fajélettani igazságok alapján érthetjük meg.

IV. A vérkeveredés élettana.

A vér-, illetőleg fajkeveredés tekintetében a közéletben és a sajtotban két ellentétes felfogás áll egymással szemben. Sokan azt vallják, hogy a nemzetek fenntartója a tisztafajúság s minden vérkeveredés káros, mások ellenben a korlátlan vérkeveredés szószólói, mert szerintük a többféle vér többoldalú tehetségnek a kifejlesztője.

A régebbi társadalomtudósok, így *Gobineau, Chamberlain, Lapouge, Hutt, Woltmann, Périer, Nina-Rodriguez* és — last, but not least — *Disraeli*, a társadalom romlását s a népek és nemzetek elpusztulását, sőt az egész emberiség bekövetkezendő kihalását a gondatlan vérkeveredés rovására írják, ellenben a nemzetközi doktrinér irány újabbkori apostolai, pl. *Coudenhove-Kalergi*, a bécsi Páneurópa-gróf, a korlátlan vérkeveredésben látják a nemzetek felvirulásának, sőt az egész emberiség megújulásának forrását.

A kozmopolita doktrinérek, akik a 18. századnak azt a babonáját hirdetik, hogy „születésénél fogva minden ember egyforma“, az emberi fajtákat is egyenlő értékűeknek mondják s ebből kifolyólag lelkesülnek a fajkeveredésért.³⁹

³⁹ *Coudenhove-Kalergi* pl. annak a bizarr gondolatnak a lelkes hirdetője, hogy Európának a jövőendő embere a kores, még pedig a zsidó vezetés alatt álló eurázsiai-negroid fajta legyen. (Wiener Freimaurer Zeitung, 1923, 9-16. sz.). Ezt a döreséget legfeljebb az mentheti, hogy a Páneurópa-gróf anyja japáni nő, felesége pedig egy bécsi zsidó színésznő.

Még a múlt században is gyakran találkoztunk ezzel a bortsággal, mert nemcsak filozófusok és idealisták, hanem — természetesen pártpolitikából — a szociáldemokraták zsidó vezetői is a zsidókkal vérbelileg vagy egzisztencialiter összeszővődött ájropéereket hirdették, hogy valamennyi ember egyformán „születik“, amiben csak annyi igaz, hogy a világrajövetel módja ugyan egyforma, de a csecsemő gyermek már születése pillanatában is nagyon különböző.

A Mendel-féle örökléstörvények ugyanis megmutatták, hogy a lelki tulajdonságok ugyanúgy öröklődnek, mint a testi bélyegek s innen ered, hogy amíg pl. az egyik gyermek kiváló, a másik csak tűrhető, a harmadik pedig teljesen selejtes tulajdonságokat örökölhethet szüleitől s ehhez képest természetesen ezek mindegyikének más-más értéke lesz a szociális társadalomban és a nemzet életében.

A fentebbi tételnek logikai folyománya, hogy az emberi fajták is különböző értékűek. Értékmérőül a népesedésben kifejezésre jutó vitális energián kívül a kulturális alkotásokat szokták tekinteni, még pedig nemcsak az anyagtól elvonatkoztatott szellemi, hanem a szellemi munkát nem nélkülözhető anyagi alkotások terén is.

Ilyen szemszögből értékelve a fajtákat, azt látjuk, hogy vannak felsőbbrendű, a kultúra iránt fogékonyabb, eredeti teremtető erővel felruházott és alsóbbrendű fajták, amelyek, mint Renan Ernő a zsidókról mondja, csak másodkézből veszik át a kultúra áldásait, de ők maguk nem tudnak önálló kultúrát létrehozni.⁴⁰

Mai nap már nem szorul bizonyításra, hogy minden kultúra egy-egy fajnak a terméke s éppen azért kell a kultúrát, mely mindig a faji lélekben gyökerezik, élesen elválasztani a fajközi civilizációtól.⁴¹

⁴⁰ Renan Ernő, a semita fajta és szellem legjobb ismerője „race inférieure“-nek találta a zsidót, kulturális értékéről pedig így nyilatkozik: „Túlzás nélkül mondható, hogy a szemitáktól sohasem eredt nagy gondolat“ (De la part des peuples sémitiques dans l'histoire de la civilisation, 2. kiad., 1862, 21. l.)

Ezzel szemben a zsidó Grotjahn, a berlini egyetemen a szociális pathologia tanára szerint már túl vagyunk azon a mesén, hogy minden faj egyforma, mert Európában is csak három faj értékes: a germán, a latin és mindenekfelett a zsidó. (Sociale Pathologie, 3. kiad., 1923, 481. l.)

Hogy a fajta tiszta-e, vagy kevert, az szerinte nem fontos; úgy jó, amint van, mert az életben így vált be, ami természetesen csak a zsidó marxisták álláspontja. Ennél minden egyszerű gazda ember többet ért a fajbiológiához, aki jól tudja, hogy pl. melegvérű arabs vagy berber lovat észszerűen nem lehet hidegvérű nőrival vagy muraközivel keresztezni.

⁴¹ Krannhals, Das organische Weltbild, München, 1928.

Általános emberi gyöngeség, hogy mindenki a maga fajtáját tartja a legkiválóbbnak. A germán népek az északi, a latinok a földközi, a zsidók pedig a semita fajtát tartják a legértékesebbnek, abban pedig valamennyien megegyeznek, hogy az ázsiai fajtákat mélységesen lenézik, mert szerintük „a távol kelet civilizációja olyan virághoz hasonlatos, melynek az a sorsa, hogy gyümölcsöt soha ne teremjen,” vagy, mint *Parcival Lowell* mondja, „a keletázsiai népek csak egyéniség nélküli tömeg, melynek csak kipusztulás lehet a sorsa,” — amire persze csattanós feleletet ad a népszövetség hatalmának fittyet hányó kis japán, vagy a hatezeréves khinai kultúra.

Ám térjünk vissza a fajtisztaság s a vérkeveredés értékeléséhez és jelentsük ki nyomban, hogy a maga szélsőséges formájában mind a két álláspont helytelen.

A fajtisztaság szószólói ugyan közelebb járnak az igazsághoz, azonban mai örökléstanai tapasztalataink alapján el kell ismernünk, hogy nem minden kereszteződés helytelen, sőt az élettanilag helyes vérkeveredésnek sok üdvös eredménye lehetséges.

Mai nap már széles körökben ismeretes, hogy ha valamely nemzet, vagy népcsoport földrajzi zárkózottságában, vagy intézményeinek következtében szigorú beltenyésztést űz, ezáltal ugyan nagyfokú faji egyöntetűsége tesz szert s nagyon értékes faji tulajdonságok szilárdulnak meg benne, azonban ezzel karöltve örökítő állományában annyira megmerevedik, hogy — miként azt az északnyugati Németország és a régi Lakedaemonia lakóinál tapasztalták — minden kiválóbb szellemi alkotásra képtelenné válik.⁴²

Ebből világosan kitűnik, hogy az emberi kultúra legmagasabb alkotásait nem a tiszta fajú, szigorú beltenyésztést űző népek hozták létre. Ehhez más, értékes elemek hozzákeveredése szükséges, aminek gyakorlati kivitele azonban kétélű fegyver.

Reibmayr, Fischer, Sommer, Lenz, Kretschmer, Stoddard, Lundborg és más jeles eugenikusok megállapításaira támaszkodva mondhatjuk, hogy ilyen esetekben nagyon jó hatású a vérfel-frissítés, de csak akkor, ha a kereszteződő fajták testi és lelki tekintetben nem állnak távol egymástól, továbbá, ha a kereszteződés csak rövid ideig tart s utána hosszabb nyugalmi időszak következik, a kereszteződő fajták pedig nem használnak el tel-

⁴² *E. Kretschmer. Geniale Menschen, 1919.*

jesen, hanem a fajtiszta tulajdonságok megőrzésére egy-egy érintetlen törzs marad vissza.

Ilyenkor a két kereszteződő s egyformán értékes fajta egyirányú tulajdonságai harmonikusan egyesülnek s az értékes tulajdonságok *meghatványozódva* fejlődnek ki, amit az örökléstan *luxurációnak* nevez. Ez vonatkozhatik a nagyságra, súlyra, termékenységre, betegségekkel szemben való ellenálló képességre, színre, testi erőre, szellemi tehetségekre és más tulajdonságokra.

Ezt a biológiai követelményt régen ismerik a vadaskertek és vadászterületek tulajdonosai, akik pl. satnyulásnak indult szarvasállományukat más tájról származó aggancsosokkal frissítik fel.

Az is ennek az elvnek megfelelően történt, hogy Angliában egy híres agártörzset — de csak egyszer — buldoggal kereszteztek, hogy az utódnemzedék bátrabb legyen.

Ellenben, ha a kereszteződő fajták származástanilag távol állnak egymástól, akkor örökítő állományuk annyira ellentétes, hogy annak elemei az egyesüléskor teljesen összezavarodnak s természetes egyensúlyuk felbomlik, amikor is az értékes tulajdonságok lecsökkennek és helyettük erőtlen, satnya, sőt kóros tulajdonságok fejlődnek ki. Így jönnek létre az ú. n. *pauperációk*, vagyis diszharmonikus, testben-lélekben rosszul egyensúlyozott utódok, *igazi kórosok*.⁴³

A pauperációk létrejöttét még az is előmozdítja, hogy össze nem illő fajták keresztezésekor nemcsak a tiszta fajtákban egymásra hangolt örökítő elemek kuszálódnak össze, hanem a *hormonrendszer egyensúlya is megbomlik*.

Tudnunk kell ugyanis, hogy minden tiszta fajú egyénben a belső elválasztó mirigyek egyensúlya uralkodik, még pedig úgy, hogy e mirigyek egyikének a váladéka (hormonja) szabályozza a többinek a működését.

Keith, a jeles angol fiziológus és eugenikus, 1920 óta számos dolgozatban foglalkozott az endokrin mirigyek faji szerepével s tőle ered az az elmélet, hogy a zárt mirigyek hormonjai irányítják a faji bélyegek kialakulását.

Szerinte ugyanis az európai fehérbőrű fajták az agyfüggelék (*hypophysis*), a mongol fajták a pajzsmirigy (*gl. thyreoidea*), a néger fajták pedig a mellékvese (*gl. suprarenalis*) hormonjának

⁴³ *Herman Lundborg*, Die Rassenmischung beim Menschen; Bibliogr. Genetica, VIII, 1931, 58. l.

sajátszerű működésétől függnék,⁴⁴ ami ugyan kísérletileg még nincs bebizonyítva, azonban annyit már is elismernek a buvárok, hogy elméletileg nagyon is lehetséges, miként a faji bélyegeket egyetlen egy belső elválasztású mirigy határozza meg.⁴⁵

Nem kell hozzá nagy szakértelem, hogy beláthassuk, mily feneketlen zürzavar, milyen összevisszaság támad, ha két egymáshoz nem illő hormonrendszer egyesül a félvérű utódban s mindegyik a maga módja szerint, minden fékező és irányító erő nélkül rángatja azt a szerencsétlen lényt.

*

Ezek után az általános érvényű elméleti megfontolások után tekintsünk szét a gyakorlat mezején.

Az üdvös hatású kereszteződésnek számos példája közül mindenekelőtt az erős fajtudat által jellemzett angol nemzetre hivatkozom, mely esetben háromféle, de fajilag azonos réteg, t. i. az északi fajú kelták, az angolszászok és a zord normannok egyesültek egymással s így jött létre az a szivós britt nép, melynek fajiságát még az újabban felvett mediterrán és alpesi vér sem tudta meggyöngíteni.⁴⁶

Nagyon jó eredménnyel járt a régi Hellasz és Firenze reneszánszkori vérkeveredése is, amikor e népek északi és másfajú vérelemek felvétele után csaknem robbanásszerű hirtelenséggel magas kulturális alkotásokat hoztak létre.⁴⁷

Hasonlóképpen szerencsés volt a vallási türelmetlenség következtében kivándorolt hugenottáknak hollandusokkal, angolokkal és németekkel, valamint a 17. században Svédországba behívott vallon kovácsoknak svédekkel — tehát mindig északi fajú embereknek északi fajúakkal — való kereszteződése, ellenben kedvezőtlennek bizonyult az északi fajtájú népeknek a tőlük nagyon elütő kelet- és délkeleteurópai fajtákkal, főként pedig az ázsiai mongoloidokkal és más népekkel, tehát hunokkal, avarokkal, mongolokkal, tatárokkal, ozmánokkal és örményekkel való keveredése, — mondja a jeles *Lundborg* professzor,⁴⁸ aki

⁴⁴ *A. Keith*, Glandular causes of racial differences; Eugen. News, V, 1920.

⁴⁵ *A. Lipschütz*, Innere Sekretion und Persönlichkeit; Jarb. d. Charakterologie, 2—3. k., 1926.

⁴⁶ *Hans Günther*, Rassenkunde des deutschen Volkes, 1922.

⁴⁷ *E. Kretschmer*, Geniale Menschen, 1929.

⁴⁸ *Herman Lundborg*, Die Rassenmischung beim Menschen; Bibliogr. Genetica, VIII, 1931, 152. l.

ebből a sorozatból csak rosszul alkalmazott gyöngédségből hagyta ki a magyarokat.

Még egynéhány példáját ismerjük annak, hogy a fehér ember s a Csendes óceán egyes szigetlakóinak kereszteződése üdvös eredménnyel járt, de ezzel azután le is zárul ez a sorozat, mert ami ezenkívül tudomásunkra jutott, az csak a fajkereszteződés szerencsétlen következményeiről számol be.

Akár Afrika vagy Amerika színes fajtainak egymással, vagy ezek bármelyikének a fehér fajtákkal való kereszteződését tekintjük is, mindenütt csak selejtességet és alacsonytságot s ebből fakadó szenvedést és gyászt tapasztalunk, mert az egymástól távolálló fajták kereszteződéséből csak olyan utódok származhatnak, amelyek nemcsak testi tökéletlenségek hordozói, hanem lelkileg is csenevésznek, — kicsapongók, bűnözők, féktelen szenvedélyek rabjai s ekként minden fajta megrontói.

A jövőbe pillantva, mondja *Schemann*⁴⁹, irtózáttal gondolhatunk a bekövetkező bábeli zürzavarra. Izeltőül teljesen elegendő egy napot Nápoly utcáin töltenünk, hogy a történelmi és történelemelőtti fajták szabad keveredésének salakját lássuk. Ettől a képtől bizonyára még a korlátlan vérkeveredés hivei is megundorodnának.

Kipling nagyon rossz véleményrel van az európaiak és az indiaiak kereszteződéséről s arra a végső eredményre jut, hogy: „East is East and West is West, and newer the twain shall meet“, vagyis: a Kelet Kelet s a Nyugat Nyugat és e kettőnek sohasem volna szabad találkoznia.

Castle azt vallja, hogy az európaiak s az ázsiaik vagy afrikaiak kereszteződése nem ajánlatos az emberi faj nemesítésére.

Gregory a különféle fajtákból származó félvérek tanulmányozása után megállapította,⁵⁰ hogy „amíg a közelrokon fajták kereszteződése az emberiség haladására jó hatású, addig a kultúra nagyon eltérő fokán levő fajták keveredése nem kívánatos.“

Ross szerint⁵¹ a délamerikai fehérek és indiánok, nemkülönben a fehérek és négerek s a négerek és indiánok korcsai, vagyis a meszticek, mulattok és zambók, úgy testi erő, mint a betegségekkel szemben való ellenállás, az elérhető életkor, valamint a szellemi tehetségek tekintetében is szüleik fajtája alatt maradnak.

⁴⁹ *Ludwig Schemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, 1928.

⁵⁰ *J. W. Gregory*, The menace of colour, London, 1925.

⁵¹ *E. A. Ross*, South of Panama, London, 1915.

Renato Kehl határozottan elítéli a braziliai vérkeveredést s azt mondja, hogy eltérő fajták kereszteződése mindig zavarólag hat a természetes fejlődésre.⁵²

Garcia-Calderon behatóan foglalkozott a délamerikai fajtákkal s kifejtette, hogy a közjólét, a gazdasági munkaviszonyok, a kormányok szilárdsága, valamint a lakosság egészséges vagy egészségtelen hazafisága mindig a vérkeveredésen alapszanak. Egyes népek haladnak, mások hanyatlanak ennek következtében. A félvéreket általában selejteseknek mondja, mert habár mesterei a szóáradatnak, mégis lelki sivárság jellemzi őket.⁵³

Ezzel megegyezően hangsúlyozza *Michels*, hogy az észak-amerikai a fehérek és színesek tartós szerelmi viszonyában mindig erkölcsi selejtességet és jellemtelenséget lát. Hogy a félvéreket mennyire távol esnek az igazi kultúrától, arra nézve Haiti, Kuba és Jamaika néger köztársaságaira utal.⁵⁴

Fritsch is kiemeli, mily csúfos kudarcot vallott az a két nagy kísérlet, melynek szereplői a magukra hagyott s ennek következtében az állatiasság színvonalára süllyedt mulattok és négerék Haitiban és Libériában.⁵⁵

A vérkeveredés ellenzőivel szemben *Lacerda*, a braziliai múzeum igazgatója, sok jót tud mondani a braziliai félvérekről, azonban végül ő is kénytelen beismerni, hogy sem testileg, sem lelkileg nem érik el a törzsfajták színvonalát.⁵⁶

Még lapokon keresztül folytathatnám a hasonló idézeteket, azonban már ennyiből is világosan kitűnik, mennyire igaza van *Martin Nilsson*nak, aki ezeket mondja: „A kereszteződés eredménye a benne résztvett fajták különféle öröklődő kezdeményeinek tarka keveréke. A véletlen különféle kezdeményeket számtalan változatú kombinációban egyesít, *miáltal tönkremegy a faj egysége és egyénisége*. A kereszteződés létrehozta egyedek elvesztik lelki egyensúlyukat, mert össze nem függő s egymással

⁵² *Renato Kehl*, Ethnic elements in the population of Brazil; Eugen., News, 14, 1929.

⁵³ *Calderon F. Garcia*, Latin America, its rise and progress, New York 1913.

⁵⁴ *R. Michels*, Sittlichkeit in Ziffern? Kritik der Moralstatistik, München, 1928.

⁵⁵ *G. Fritsch*, Über Rassenmischungen; Sexualprobleme, IX, 1913.

⁵⁶ *J. B. de Lacerda*, The Metis or Halfbreeds of Brazil (Spiller, Papers on Inter-Racial Problems, London, 1911.)

ellenkező öröklött tulajdonságok között ingadoznak. Gyakran magas intelligenciájúak, de gyöngye jelleműek.“⁵⁷

Martin Nilsson, a kitűnő svéd kulturológus, éles szemmel pillantott be a kereszteződés rejtelseibe, azonban mi, biológusok, már egy lépéssel tovább mehetünk s az örökléstan exakt módszereivel igazolhatjuk az ő meglátásait.

V. Egy kis örökléstan.

A fentebbiek megvilágítására egy egyszerű példából fogunk kiindulni.

Tegyük fel, hogy egy telepen négy tiszta fajú, kékszemű férfi feleségül vesz négy tiszta fajú, barnaszemű nőt s tegyük fel hogy mindegyik házasságból hat gyermek, még pedig három fiú és három leány születik, a gyermekek összes száma tehát 24 s a telepet összesen 32 egyén lakja.

Minthogy az apák kékszeműek, az anyák pedig barnaszeműek, azt hihetnők, hogy a gyermekek szeme valamilyen szinkeveréket fog felölteni, tehát pl. zöldszínű lesz, azonban az eredmény egészen más.

Az öröklésben ugyanis a barna és a kék szemszín nem egyforma erejű, amennyiben a barna, bizonyára azért, mert ősibb származású, a kereszteződésben átütőnek bizonyul, tehát *uralkodó* (domináns) a rejtve maradó, tehát eltakart (recesszív) kékkel szemben. Ennek következtében az első nemzedéksoron *valamennyi gyermek barnaszemű lesz*.

Azonban, ha a telep gyermekei felnőnek és összeházasodnak, amit megtehetnek, mert nem rokonok, akkor az ő gyermekeiknek már csak 75%-a lesz barnaszemű, ellenben 25%-on *ismét kiütözik a kék szemszín*, úgyhogy ha a második nemzedéksoron is mindegyik szülőpárnak hat gyermeke van, akkor meglepetve fogjuk tapasztalni, hogy ámbár a 12 pár szülő kivétel nélkül barnaszemű, 72 gyermekük közül mégis csak 54-nek van barna szeme, 18 pedig kékszemű.

Itt tehát a második nemzedéksoron, vagyis az unokákon kiütöközt a kékszemű nagyapák szemszíne, mely az első nemzedéksoron, vagyis a szülőkön elveszett, mert a barna által volt eltakarva.

⁵⁷ *M. P.: N. Nilsson*, A fajták keveredésének terjedelme és jelentősége a római császárságban (A stockholmi fajbiológiai folyóirat 1923. évi kötetében svéd nyelven).

Tudnunk kell azonban, hogy az 54 barnaszemű unoka örökítő értéke sem egyforma, mert ebből 25% (vagyis 18 egyén) magához hasonlóval összeházasodva tisztán örökít, vagyis mindig barnaszemű utódokat fog létrehozni, ellenben a fennmaradó 50% (vagyis 36 egyén) házasságából — a már ismeretes arányban — ismét *barna- és kékszemű* gyermekek fognak születni, mert ezeken ismét bekövetkezik a *Mendel-féle széthasadás*.*

A *Mendel-féle* örökléstörvény egy állandó számaránnyal (3:1, helyesebben 1:2:1) fejezhető ki, mely, ha az öröklésben — mint fentebb — a szülőknek *csak egy* tulajdonságára vagyunk tekintettel, emberre, állatra, növényre egyaránt érvényes, azonban ha a keresztezett fajták két vagy több tulajdonságát vesszük számításba, akkor a számarány is változik, de elve érintetlen marad.

A fentebbi számarányban (1:2:1) a balfelöli egyes a mi esetünkben a tisztán örökítő barnaszemű, a jobbfelöli egyes a tisztán örökítő kékszemű, a középső kettes pedig a tovább széthasadó ivadékokat jelenti.

Mai nap a *Mendel-féle* széthasadó öröklésnek már a sejttani okát is ismerjük s tudjuk, hogy *a széthasadásnak okvetetlenül be kell következnie*. Ugyanis a tisztán örökítő 25% barna- és tisztán örökítő 25% kékszemű egyénnek *csak egyféle csirasejtjei* (gametái) *vannak*, még pedig a barnaszeműnek olyan csirasejtjei, amelyeknek örökítő elemei (génjei) csak barna szemszint hoznak létre, a kékszeműeknek pedig olyan csirasejtjei, amelyek csak kék szemszint létrejöttét teszik lehetővé.

Ebben az esetben tehát a kereszteződő két egyénnek a fogamzáskor összeolvadó csirasejtjei egyneműek (*homogameták*), miért is a belőlük létrejövő utódnak ugyanolyannak kell lennie, mint amilyen a két szülő, azonban a fennmaradó és tovább hasadó 50% minden egyéne *kétféle csirasejtet termel*, t. i. olyant, melynek génjei barna és olyant, melynek génjei kék szemszint eredményeznek, itt tehát a csirasejtek különmeműek (*heterogameták*).

Az utóbbi esetben a csirasejtek négyféle kombinációban olvadhatnak össze, amit betűjelekkel lehet érthetővé tenni.

* Az öröklésnek ezt az alapvető törvényét sokévi fáradságtalan buvárkodással *Mendel Gergely*, a brünni augusztinus kolostor priorja, a múlt század hatvanas éveiben állapította meg.

Mendel korszakos fölfedezése *Newton* és *Darwin* lángelméjű alkotásának méltó társa. Kortársai nem értették meg. Feledésbe merült fölfedezését három öröklésbuvár (*De Vries*, *Correns* és *Tschermak*) egymástól függetlenül 1900-ban élesztette fel. Mai nap, felfedezőjéről *a széthasadó öröklés Mendel-féle törvényének* nevezzük.

Legyen az uralkodóan örökítő barnaszemű fajta jegye B , a rejtve örökítő kékszemű fajta jegye k , akkor a csirasejtek következőképpen találhatnak egymásra:

$$B + B = BB$$

$$B + k = Bk$$

$$k + B = kB \text{ és}$$

$$k + k = kk.$$

Az első esetben barna hímsejt és barna petesejt* olvadt össze s a gyermek, melynek öröklésképe (phaenotypusa) összeesik a fajképével (genotypus), tisztán örökítő barnaszemű lesz.

A második esetben barna hímsejt és kék petesejt** olvadt össze s a gyermek öröklésképe szerint ugyan barnaszemű lesz, de fajképében ott rejtőzik a kékszinű szem kezdeménye is, mely a következő nemzedékben ki is fog ütközni. Ilyen az utódok 25%-a.

A harmadik esetben kék hímsejt és barna petesejt talált egymásra s az eredmény ugyanolyan, mint a második esetben. Ilyen az utódok 25%-a.

A negyedik esetben kék hímsejt kék petesejtre talált s a gyermek tisztán örökítő, vagyis tisztafajú kékszemű lesz. Ilyen is 25% van.

Az eredmény tehát 25% tisztafajú barnaszemű, 25% tisztafajú kékszemű és 50% barnaszemű félvérkorcs, mely utóbbi, minthogy két fajta örökítő anyagából van felépítve, a következő nemzedékben ismét szét fog válni.

Mindebből világos, hogy *a természet csak a tiszta fajtákat törekszik fenntartani, ellenben a félvérkorcsokat kiküszöböli*, mert alkalmat ad nekik, hogy mesterségesen közös bőrbe bujtatott örökítő elemeik a következő nemzedékben elválhassanak egymástól, vagyis tisztavérű szüleikre fajtázzanak vissza.

Ez a leegyszerűsített példa csak az *egy* tulajdonságban eltérő fajták öröklésmenetét világítja meg, a valóságban azonban mindig nagyszámú bélyeg szerepel, amelyek mindegyike külön-külön öröklődik s nem nagy azoknak a bélyegeknak a száma, amelyek egymással összekapcsolódva, *egyetemlegesen* öröklődnek. Mindamellet vannak ilyen kapcsolódások s ezek lényegesen elősegítik a jellemző fajkép kialakulását, így pl. tudjuk, hogy a vörös haj nagyon finom fehér bőrrel és szeplős arccal szokott együttjárni. Mivel azonban az egyes bélyegek rendszerint külön öröklődnek, ennek követ-

* T. i. barna szemszint örökítő hím- és petesejt.

** T. i. kék szemszint örökítő hím- és petesejt.

keztében az eltérő bélyegek számának sokaságával a *Mendel*-féle arányszám is tetemesen bonyolódik.

Láttuk, hogy az egy bélyegben különböző fajták kereszteződéséből keletkezett monohybridek arányszáma 3:1, azonban a két bélyegben különböző dihybrideké már 9:3:3:1, a három bélyegben különböző trihybrideké: 27:9:9:9:3:3:3:1 s így tovább, ami annyit tesz, hogy a monohybridek kétfélék*, a dihybridek már négyfélék, a trihybridek nyolcfélék stb.

Igy pl. ha a törökös és az ugoros magyarokat három bélyeg alapján ekként különböztetjük meg:

a *törökös* magyar: barnaszemű, barnahajú, sasorrú.**

az *ugoros* magyar: kékszemű, szőkehajú, tömpeorrú, akkor külső megjelenésük szerint a következő félvérutódok lehetségesek:

1. barnaszemű, barnahajú, sasorrú,
2. barnaszemű, barnahajú, tömpeorrú,
3. barnaszemű, szőkehajú, sasorrú,
4. barnaszemű, szőkehajú, tömpeorrú,
5. kékszemű, szőkehajú, tömpeorrú,
6. kékszemű, szőkehajú, sasorrú,
7. kékszemű, barnahajú, tömpeorrú,
8. kékszemű, barnahajú, sasorrú.

Ebből láthatjuk, hogy mennél többféle tulajdonságban különböznek a szülők, vagyis fajilag mennél távolabb állnak egymástól, annál többféle gyermekük lesz, melyek ugyan részben visszafajtáznak, azonban mindig számos közbülső koresalak marad vissza, melyek a faj egységét nem kívánatos módon zavarják.

Minthogy pedig a *Mendel*-féle örökléstörvénynek nemcsak a testi, hanem a lelki bélyegek is hódolnak, önként érthető, hogy a távolálló fajták kereszteződésénél nagyon sokféle fajtájú és intenzitású lelki tulajdonság alakulhat ki, amelyek különféle irányba terelik, sőt kényszerítik a korcsegyéneket, miért is az ilyen keveréknépben nehezen tud kialakulni az az átútó erejű, egységesen ugyanegy célra törekvő összhang, mely a fajtisztá népeket oly hatalmasakká teszi.

A fentebb előadottakból kitűnik, hogy a fajkeveredést szigorúan élettani alapon a legtöbb esetben károsnak s emellett

* Keveredő öröklés esetén háromfélék.

** Egyszerűség kedvéért az orr alakját befolyásoló négy gént egynek véve.

céltalannak is kell mondanunk. Sokszor már csak azért is káros a kereszteződés, mert olyan félkorcsok jönnek létre, amelyek kifejezésre nem jutó, lappangó tulajdonságok hordozói s ezek, ha pl. betegségekről van szó, egész generációk megrontóivá válhatnak. Céltalan pedig a kereszteződés azért, mert a félvérkorcs, mégha bármily sikerült is, nem marad fenn, hanem már a következő nemzedékekben visszafajtázik, úgyhogy nem — esetleg kíváncsú tulajdonságú — új *fajták*, hanem mindig csak kevertvérű *egyének* jöhetnek létre.

Teljesen meddő tehát az a törekvés, hogy valamely fajtát egy más fajta vérével erősebbé, nemesebbé, kiválóbbá tegyünk, mert ez a *Mendel*-féle örökléstörvény szerint lehetetlen s a sokszoros tapasztalat is azt bizonyítja, hogy egymással évezredek óta keveredő fajták sem tudnak egy egységes középajtát kitermelni. Ez csakis akkor volna lehetséges, ha a keresztezésből létrejött nemzedékeknek értékes tulajdonságokkal felruházott egyedeit a szigorú kiválogatás elve szerint szaporíthatnók tovább, ami azonban az emberi társadalomban nem valósítható meg.

A vérkeveredés élettanából levont összes megfontolások alapján tehát az a végső következtetés adódik meg, hogy *még a legkedvezőbbnek látszó kereszteződést is legfeljebb elfogadhatónak, vagy talán inkább csak nem nagyon ártalmasnak mondhatjuk, mert a vérkeveredés tulajdonképpen mindkét fajta életörökségének a megrablása s nagyon kivételesek azok az esetek, amikor a kereszteződés valóban üdvösnek bizonyul.*

VI. A magyarság vérkeveredése.

Állítottam s megelőző fejtegetéseimben már be is bizonyítottam, hogy a magyar tragédia legfőbb oka a magyar vér elapadásában és megromlásában keresendő, mert ennek következtében gyöngült meg annyira a magyar faji lélek, hogy az októberi és márciusi lázadásból kisarjadzott zsidó diktatúra, a maga átkos uralmának biztosítására, feláldozta az ezeréves Magyarországot.

Azokban a szomorú és örökre szégyenteljes napokban egy *Dobó Istvánra*, *Mekcsey Istvánra* vagy *Bornemissza Gergelyre* lett volna szüksége a nemzetnek, aki a megmaradt maroknyi magyarság élére állva, elszántan követte volna az egri hősök magasztos példáját, — csakhogy ahhoz vitéz magyarok kellenek volna s nem olyan megriadt embernyáj, mely a zsidó varrógép-ügynökök parancsára önmaga hordta össze fegyvereit a Dorottya-utcai raktárba.

Meg vagyok győződve, hogy ha a félkegyelmű *Károlyi Mihály* nem hisztérikus zsidókat, hanem kemény magyar úrakat küldött volna az aradi tárgyalásra, akkor az oláh vezetők gondolni sem mertek volna az elszakadásra, de amikor eléjük csoszogott a vakoló mesterek napkeleti társasága, akkor kitűnt, hogy már nincs magyar erő s ők, a prédára éhes csehekkal, rácokkal és osztrákokkal együtt, mindent merhetnek, mert mindent megnyerhetnek.

Ezeket a tragikus eseményeket meg nem történetké tenni nem lehet, de — ha még élni akarunk — meg kell szivlelnünk a belőlük levonható tanulságokat s ki kell fürkésznünk a magyar vér megromlásának okait, illetőleg meg kell állapítanunk, hogy a sokféle vérkeveredés milyen következményekkel járt a magyarságra nézve.

Előre kell bocsátanom, hogy a mi magyar fajtánk, amikor ezer évvel ezelőtt neki vérben és kultúrában idegen népek közé ékelődött, kénytelen volt magával hozott törökös, turáni és részben szasszanida műveltségével a nyugati kultúrához alkalmazkodni s mivel pogányságát az új környezetben nem tarthatta meg, kénytelen volt a keresztény vallást és világnézetet magáévá tenni.

Kétségtelen, hogy ez a lépés a józan politikai megfontolás következménye volt, azt azonban már nem oly könnyű eldönteni, vajjon nem lett volna-e célszerűbb, ha a honfoglaló magyarság Róma helyett Bizánc felé orientálódott volna.

Annyi bizonyos, hogy az új kultúra az ő merőben más lelkületre szabott szellemi vágányaival csak kedvezőtlenül befolyásolhatta a magyarság faji képzeletét, azonban a bizánci kultúrához való csatlakozás semmiképp sem jelentett volna az ősrégi faji eszményektől való oly tökéletes elszakadást.

Másrészt azonban föltehető, hogy az új kultúra, melynek közvetítői leginkább papok voltak, kezdetben legalább, nem járt vérkeveredéssel s így sokáig nem bonthatta meg a magyarság faji állapotát, annál kevésbbé, mert még a XIX. század elején is divott latin nyelvű egyházi és világi irodalom nagyon kevésbé befolyásolta a nemzet zömét.

Lényeges, még pedig a magyar fajt gyökerében megtámadó változás a Habsburg-uralom elnémetesítő törekvéseivel s a nyugati eszmeáramlatok magyar nyelvű térhódításával vette kezdetét, míg végül a rendi alkotmány megdőlésével bekövetkezett a korlátlan vérkeveredés katasztrófája.

Katasztrófát kell mondanunk, mert ámbár nem állíthatjuk,

hogy minden vérkeveredés ártalmára lett volna a magyar fajtának, amennyiben némelykor az örökítő elemek (a gének) szerencsés találkozása esetén, teljesen elfogadható, sőt kiváló értékű utódok jöhettek létre, de általánosságban mégis nagyon kedvezőtlen volt az eredmény.

Igy léptünk rá mi is arra az útra, mely a helléneket, rómaiakat, főniciaiakat romlásba vitte s bennünket is el fog pusztítani, ha idejekorán nem akadályozzuk meg faji erőink egyensúlyának teljes felbomlását.

Azonban, ha ebben a kérdésben tisztán akarunk látni, nem szabad a nagy általánosságok keretében maradnunk, hanem az egyes fajelemek kombinációinak tüzetes megvizsgálásába kell bocsátkoznunk.

Nem elég pl. azt mondani, hogy a magyar-német kereszteződés káros, mert valamint a magyar, úgy a német is nagyon sokféle, úgyszólván nagyon jó és nagyon rossz magyar-német vérkeveredés lehetséges, miért is csak nagyjában lehet bizonyos általános irányelveket felállítani s minden esetet külön-külön fajbiológiai tanulmány tárgyává kell tenni.

Lássuk most a lehetséges kombinációkat.

1. Törökös és ugoros magyarok kereszteződése.

E két fajta kereszteződése sem elméleti, sem gyakorlati szempontból nem kifogásolható, azonban nagyobb arányokban sohasem ment végbe s még a középnemesség leromlása óta is csak szórványosan találkozunk vele.

Az elszegényedett magyar nemes úr fia — alapjában véve helyesen — még mindig a régi osztályöntudat rabja s inkább vesz feleségül valamilyen gazdag zsidó lányt, vagy inkább adja oda leányát valamilyen tehetős német gyáros vagy vállalkozó fiához, semhogy a jómódú magyar paraszt vagy kismemes ivadékat fogadjon be családjába.

Ez pedig faji szempontból nagyon sajnálatos, mert ha talán az úri familiába kerülő parasztivadékon még egy ideig ki is ütközik bizonyos társadalmi félszegség, ebből a következő nemzedékek mindinkább kivetkőznek s azt a kellemetlenséget bőségesen ellensúlyozza az az örökléstani szempontból felbecsülhetetlen előny, hogy az ilyen kereszteződés révén friss, romlatlan örökítő állomány és ezzel új impulzus jut az esetleg vitális energiája tekintetében már hanyatlásnak indult úri családba.

Minthogy úgy az ugoros, mint a törökös magyar ugyanegy gyökérből eredt rövidfejű mongoloid fajta, természetes, hogy a köztük fennálló közeli rokonság mellett a kereszteződésből testileg-lelkileg jól egyensúlyozott, harmonikus nemzedék kerül ki, mely a török fajta bélyegeinek dominanciájánál fogva⁵⁸ külső megjelenésében és bizonyára lelkületében is a törökös fajtához hasonló. A vérkeveredés harmóniáját a vérstruktúra azonosága⁵⁹ és a szerológiai közelség⁶⁰ is elősegíti.

Termetében tehát az ugoros magyaroknál valamivel magasabb és karcsúbb, kerekfejű, sötétszemű és sötéthajú, szélesarcú s nemesen ívelt, vagy egyenesorrú félvérnemzedék jön létre, mely a törökös fajta lendületével is fel van ruházva, úgyhogy ez az öröklésforma a tiszta törökös magyar típus mértékét közeliíti meg.

Nem egészen olyan, mint a török fajta, mert elfödött (recesszív) állapotban az ugor fajta bélyegeit is magában hordja, amelyek a további nemzedékek során 25%-ban ki is ütköznek, azonban, ha a félvérnemzedék egyedei ismét törökös magyarokkal kereszteződnek, akkor az ő utódaiknak már 50%-a fog a törökös típusra visszaütni.

E folyamatot az öröklésben *visszakeresztezésnek* nevezi s ilyen irányú keresztezések tervszerű folytatásával hosszabb idő alatt el lehetne érni, hogy az ugoros fajta mindinkább kiküszöbölődjék s helyét a nagyobb intelligenciájú törökös fajta foglalja el, azonban a mai magyarság szempontjából már a *törökös típusú keverékegyének is nyereséget jelentenek*, mert több érzékük van a nemzet nagy céljai és törekvései iránt, mint a nagyon szívós, de meglehetősen maradi és szűk látókörű ugoros magyaroknak, úgyhogy megfelelő milieuban megbecsülhetetlen szolgálatot tehet-

⁵⁸ A barna szemszín az öröklésben uralkodó a kékkel, a barna hajszín a szőkével, a vékony ívelt orr a tömpe és pisze orral szemben (*Eugen Fischer*, Baur-Fischer-Lenz: *Menschliche Erblichkeitslehre*, 3. kiad., I, 1927. 106, 110 és 126 l. — *Eugen Fischer*, *Anthropologie*, Kultur u. Gegenwart, 3 (5), 1923, 137. l.)

⁵⁹ *Jeney* szegedi professzor vizsgálataiból tudjuk, hogy a szegedvidéki törzsökös magyarság vérindexe 1'06 (*Deutsche Mediz. Wochenschr.* XLIX, 1923, 546. l.), a biharmegyei magyaroké *Csörsz* vizsgálatai szerint 1'3 (*Debreceni Tisza István tud. társ. II. oszt. munk.*, II. 1926. 7. l.), a turkesztáni turkomannoké pedig *Minkevics* szerint 1'18 (*Zeitschr. f. Rassen-Physiol.*, I, 1929, 56, l.)

⁶⁰ *Sigism. Wellisch*, *Blutsverw. d. Völker*; *Zeitschr. f. Rassen-Physiol.*, 1928, 21—34. l.)

nek a nemzetnek. Másrészt azonban arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a törökös magyarokban élő túlságos hév alkalom adtán káros visszahatással is lehet a nemzetre, mert önmagukat talán fölösleges módon feláldozzák s a nemzetet, vagy legalább valamely rétegét, túlságosan nagy kockázatba sodorják.

A nemzetek életében vannak pillanatok, sőt hosszabb időszakok, amikor nem az önmagát felperzselő hév, hanem a dacos elszántságból fakadó néma tűrés az igazi életbölcseiség. A törökös magyart erre nem hajlandósítja természete, ellenben szintén művésze a szenvedésnek az ugoros magyar, akire kitünően ráillenek *Schiller* eme szavai:

„Az idegen hódítók jönnek és mennek,
Mi szótfogadunk, de megmaradunk.“*

2. Törökös magyarok és az alpesi fajta kereszteződése.

Minthogy az alpesi fajta tulajdonképpen csak az ugor fajtának sötét szinkomplexiójú kiadása, a törökös magyarokkal való keveredésnek elméletileg még az előbbinél is kedvezőbbnek kell lennie.

A keresztezésből kikerülő félvérnemzedék még inkább közeledik a törökös magyarokhoz, mert az olajbarna bőr s a sötét haj és szemszín mind a két fajta közös bélyege, a török fajta saszorra pedig uralkodóan öröklődik.

Bennünket ez a kérdés nagyon közelről érdekel, mert a mi német eredetű városi polgárságunk alaprétege, valamint német falvaink népe is nagyrészt az alpesi fajtához tartozik s nemzeti szempontból tudnunk kell, vajjon a törökös magyarságnak az alpesi elemekkel való vérkeveredése fajélettani szempontból helyeselhető-e?

Anthropológiai ellentét valóban alig van a két fajta között, azonban némi aggodalmat kelt a vérindex elég tetemes különbsége.

Amennyire ugyanis az eddigi vizsgálatokból megítélhető, a hazai németek biochemiai vérindexe meglehetősen magas. *Verzár F.* szegedi professzor Budakesz, Budaörs és Solymár német lakosságánál 2·9-et állapított meg,⁶¹ én pedig a veszprémmegyei Ba-

* Die fremden Eroberer kommen und gehen,
Wir gehorchen, aber wir bleiben stehen.“

(Die Braut von Messina).

⁶¹ *F. Verzár u. O. Weszeckzy*, Biochem. Zeitschr. 126, k., 1921, 37. l.

konynánán 3·5-et találtam,⁶² mely utóbbi adat teljesen egybevág a norvégek, frizek s az erdélyi szászokéval, ellenben a Buda körüli németeké a Heidelberg környékén élő közép-németországi lakoságéval egyenlő.

Ebből kitűnik, hogy a magyarországi németek nem egységes eredetűek ugyan, de azért vérindexük magasabb, mint a magyaroké, mert még az általam megvizsgált borsodmegyei (noszvaji) magyaroké is csak 1·96.

Valószínű, hogy a vérstruktúra eme határozott, ámbár nem túlságosan nagy különbözősége miatt az alpesi fajtájú németek s a törökös magyarok vérkeveredése nem lesz teljesen harmonikus, de azért az ilyen házasságok mégis jó eredménnyel járhatnak, mert a két fajta anthropologiai közelsége sok ellentétet ki-egyenlíthet, úgyhogy ezáltal az *ilyen németek közelebb jutnak a magyarsághoz*.

Azonban az ilyen házasságoknak egy hátrányáról mégsem szabad megfeledkeznünk, ez pedig abban áll, hogy az efféle házasságból létrejött nemzedék *magyaros külsőt nyer ugyan*, de — miként az általam megvizsgált veszprémmegyei (dudari) magyarság bizonyítja — a százados keveredés folyamán a *német vérstruktúráját veszi fel*,⁶³ mely körülmény valószínűleg a lelki tulajdonságokat is befolyásolja.

Egyébként az ilyen házasságokból kikerülő félvérnemzedék lelki tulajdonságaira lényegileg ugyanaz áll, ami az előbbi csoportra. A magyar elem a kereszteződés által nem nyer semmit, azonban a német eredetű polgári elem keményebb akaratú, átfogóbb szemléletű s eszményibb törekvésű vonásokkal gazdagodik, amelyek közelebb emelik őt a törökös magyar urak eszmeköréhez, miért is az *ilyen vérkeveredést nemzeti szempontból nem kifogásolhatjuk*.

3. Ugoros magyarok s az alpesi fajta kereszteződése.

Az ugor fajta anthropologiai bélyegeiben oly közel áll az

⁶² Méhely L., A vércsoportok faji jelentősége; A Cél, XX., 1930, 178. 1.

⁶³ Hasonló jelenséget tapasztaltak a peterstali (Schwarzwald) alpesi fajtájú németeken is, akiknek vérindexe Ketterer és Steffan szerint 4·94 (Zeitschr. f. Rass.-Physiol., I, 1929, 46. I.), tehát csaknem annyi, mint az alsórajnai németeké, ahol 5·09 (Rinkel, Zeitschr. f. Rass.-Physiol., III, 1930, 10. I.), ami csak úgy magyarázható, hogy a peterstali alpesi fajtájú mongoloidok az északi fajtájú németekkel való keveredés által jutottak ehhez a magas vérindexhez.

alpesihez,* hogy kereszteződésük úgy testi, mint lelki tekintetben kifogástalan eredménnyel jár.

Vaskos és alacsonytermetű, kerekfejű, sötétszínű, tömpeorrú, szélesarcú, többé-kevésbé mongolos ábrázatú félvérnemzedék jön létre, mely testileg erőteljes, munkabíró, szívós és szapora s lelkileg is egységes, úgyhogy az ugoros magyarságnak s a keleti lengyeleknek és tótoknak az alpesi néemetséggel való vérkeveredése nemzeti szempontból határozottan *előnyösnek mondható*.

Legfeljebb lelkület tekintetében támadhat némi aggodalmunk, mert ha a két fajtának közös jellembeli tulajdonságai egymásra találnak, akkor azok luxurációjá révén túlságosan gyakorlatias, sőt anyagias, a nemzet eszményi javai iránt kevés fogékonyságot tanúsító nemzedék jöhet létre.

4. Az északi fajta s a magyar fajták keveredése.

A magyar fajták s az északi fajta ellentéte úgy anthropologiai, mint szerológiai tekintetben s a vérkonstruktúrát illetőleg is oly tetemes, hogy *harmonikus kereszteződésről szó sem lehet*.

Az ilyen kereszteződésben veszendőbe megy az északi fajta magas és karcsú termete, hosszú koponyája, szőke haja, kék szeme, keskeny és hosszúkás arca s vékony és egyenes orra, mert a félvérnemzedék a zömök és alacsonytermetű, kerekfejű és sötétszínű mongoloid bélyegeket fogja felvenni.

Az északi fajta magas vérindexe s igen nagy szerológiai távolsága is lehetetlenné teszi a harmonikus vérkeveredést s ez a nagy ellentét sok bajnak és veszedelemnek forrása, mely gyakran még a félvérnemzedék testi épségét, sőt életét is veszélyezteti.

E tekintetben nagyon meggyőzőek azok a tapasztalatok, hogy a II. és III. vércsoportbeli, tehát gyakran északi és magyar fajtájú szülők vére annyira ellentétes, hogy az anya gyakran vérbeli ellenségét hordozza szíve alatt s agglutinálja a gyermek véré, mikor is súlyos vérmérgezés (*toxaemia, eklampsia* stb.) veszélyezteti mindkettőjük életét.⁶⁴

* Az ugor fajtát számos buvár (pl. *Eugen Fischer, Lenz*) az északi és az alpesi fajta keverékének tekinti, ami azért helytelen, mert akkor — a sötétszín dominanciájánál fogva — nem volna szabad világos szeműnek és hajúnak lennie.

⁶⁴ *Schneider*, klinikai vizsgálataiból kiderült, hogy az eklampsia hét esetében az anya és a gyermek más-más vércsoportba (2 és 3) tartozott, ellenben 116 esetben, amikor az anya és a gyermek vére azonos volt, pathologikus tünetek sem az anyán, sem a gyermekén nem jelentkeztek (*Klinische Wochenschrift*, 1925, 2383. l.).

Nem kevésbé jellemző az az észlelet, hogy pl. az északi és a lapp (tehát szintén mongoloid) fajú szülők gyermeke testileg gyöngé, rövidlátó és gyakran csipőficammal jön a világra,⁶⁵ amit magyar és német házasságból született gyermekeken magam is tapasztaltam.

A szerológiai távolság is az ilyen vérkeveredés ellen szól, mert ki van mutatva, hogy e tekintetben egyfelől a magyar s az északi, másfelől a magyar és a zsidó fajta között a legnagyobb a különbség.⁶⁶

Lelki tekintetben is annyira ellentétesek a fajták, hogy — amiről számos példa tanúskodik — az ilyen házasság a folyton megújuló lelki gyötrelmek forrása, a meg nem értés, ellenségeskedés s végül gyűlölet termőfaja.

Sőt az ilyen házasságból született gyermekek is szerencsétlenek, mert — mint láttuk — nemcsak testi tökéletlenségek és selejtségek hordozói, hanem emellett két ellentétes lelkivilág rabjai, akiket egybe nem hangzó érzések és gondolatok hol az egyik, hol a másik irányba terelnek s lelki életüknek nincs meg az a minden harmonikus egyént kitüntető szilárd erkölcsi alapja, mely minden emelkedett egyén legfőbb kincse s életének biztos kalauza.

Északi fajú németek szórványosan a városokban, tömegebben pedig a Dunántúl északnyugati részén élnek hazánkban, a magyarságnak velük való összeházasodását azonban *végképp kerülendőnek* kell mondanunk.

Önként érthető, hogy az *északi* és az *alpesi* fajta kereszteződése ugyanolyan mértékben kárhozatos.

5. Magyar-dinári kereszteződés.

A magyarságnak a dinári fajtával való vérkeveredése a nehezen elbírálható kérdések közé tartozik, melynek nehézségét még az a körülmény is fokozza, hogy a dinári fajta anthropologiai fajképe csakis a rácokra illik, ellenben az ugyanide számított horvátok fajisága még nagyon is kérdéses.

A nagyon magas termet, rövid, de magas és hátul lecsapott koponya, keskeny arc, hátrahúzódtott kicsiny áll, hatalmasan előugró orr, olajbarna bőr, sötétszínű haj és szem által jellemzett dinári fajta sok tekintetben rokon a törökös magyar fajtával, ami

⁶⁵ I. A. Mjöen, Rassenkreuzung beim Menschen; Volk, u. Rasse, 1928, 171. l. A gyermek az északi fajta nagy combfejét öröklí, a lapp nőnek pedig nagyon keskeny a medencéje.

⁶⁶ Gáspár J., A fajok és népek vérrokonsága; A Cél, 1929, 25. l.

a kaukázusi fajtával való szoros kapcsolatnak a jele, azonban a szélesvállú, szőkehajú és világosszemű horvát típus inkább az északi vagy esetleg a dahli (dalarni) fajta körébe utalható.

Minthogy a dinári fajta vérstruktúrája ismeretlen, csakis az anthropologiai bélyegekre támaszkodva azt kell mondanunk, hogy e fajtának a törökös magyarokkal való keveredése *alig kitogácsolható*, sőt a szerbek közt elég gyakori tatárelemmel való kereszteződés előnyösnek mondható. Legfeljebb attól tarthatunk, hogy a rácok fanatikus, erőszakos és bosszúálló természete s alacsony kulturális színvonala kedvezőtlenül befolyásolja a törökös magyarság emelkedett lelkeségét.

Sokkal kevésbbé kedvező a dinári fajtának az ugoros magyarokkal való keveredése, mert a két fajta anthropologiai bélyegeinek és lelkületének nagy eltérése sok szervezeti zavarnak lehet okozója.

6. *A magyar és a földközi fajta keveredése.*

A nagyon alacsony termetű, hosszúfejű és sötét szinkomplexiójú mediterrán fajta nemcsak anthropologiai vonásaiban, hanem vérstruktúrája, illetőleg magas vérindexe (2·82—3) tekintetében is annyira különbözik a magyar fajtáktól, hogy *harmonikus vérkeveredésről alig lehet szó*.

Lelkület tekintetében is fölötte nagy a különbség, mert a törökös magyar méltóságteljes nyugalma, vagy lelke mélyéből feltörő lelkesedése s az ugoros magyarság csöndes józansága sehogysem illik össze a mediterrán ember izgékony-mozgékony, aprólékosságokba merülő, felszines, sokszor gyermektegy vagy legálább túlvidám lényével.

Magyar-mediterrán házasságok ez idő szerint nagyon ritkák Magyarországon, legfeljebb az oláhság körében merülhetnek fel, amikor is az én tapasztalatom szerint harmoniátlan, kezdetleges ösztönélet által jellemzett, tehát semmiképp sem kívánatos korcsnemzedék jön létre.

E szabály alól azonban kiveendők a dobrudzsai tatár elemek, amelyek természetesen mind a két magyar fajtával jól egyensúlyozott ivadékot hozhatnak létre.

7. *Magyar-zsidó kereszteződés.*

A magyar-zsidó kereszteződés tudvalevőleg a múlt század második felében vált lehetővé. Az 1867. évi XVII. t.-c. után, mely

a zsidók egyenjogúságát mondta ki, az 1895. évi XLII. t.-c. a felekezeti egyenjogúságot is biztosította nekik és az 1896. évi egyházpolitikai törvényekkel a polgári házasságkötés érvényességét is sikerült kivívniok.

Az akkori, nagynak mondott minisztérium (*Wekerle, Szilágyi Dezső, Baross Gábor, Csáky Albin gróf, Bethlen András gróf stb.*), mely az utóbbi törvényt oly hihetetlen biológiai rövidlátással alkotta meg, alapjában véve csak a zsidó kapitalizmus nyomásának engedett s emellett a maga hazafias lelkiismeretét azzal iparkodott megnyugtatóni, hogy a magyar-zsidó házasságokból egy olyan közép fajta fog létrejönni, mely a magyarok és a zsidók értékes tulajdonságait egyesíti magában, vagyis benne lesz a magyar úri korrektség, jellemsszilárdság, büszkeség, jószívűség és bátorság, de benne lesz a zsidó élelmesség, találékonyság, fürgeség és alkalmazkodóképesség is.

Sajnos, hogy ez az elgondolás már kiindulásában is téves volt, mert két teljesen más származású, anthropologiai és szerológiai tekintetben merőben idegen fajta keveredéséből csakis diszharmonikus, testileg-lelkileg selejtes korcsok jöhetnek létre. A magyar és a zsidó fajta keveredése tehát *élettanilag minden körülmény között helytelen.*

Egyébként az óhajtott közép fajta még a kereszteződő fajták rokonsága esetén sem jöhetett volna létre, mert a kereszteződésből mindig csak keverékegyének születhetnek, melyeket szigorú szelekcióval kellene továbbtenyészteni, hogy egy állandó közép fajta legyen létrehozható. Mivel pedig ez az emberi társadalomban nem lehetséges, azért a félvérkorcsok a *Mendel-féle* törvény értelmében mindig visszafajtáznak, vagyis a szülők fajtájára ütnek vissza.

Emellett vegyük fontolóra a következőket is.

Tudjuk, hogy a magyar nemzet ugoros és törökös magyarokból áll. Az ugoros magyarok a keletbalti fajtához tartoznak, a törökös magyarokban pedig mongol és kaukázusi vér van.

Ezzel ellentétben a zsidó fajtában háromféle alapvér (semita, hethita és néger) egyesült, azonban ezenkívül a szefardi (spanyol) zsidókban még mediterrán, az askenázi (lengyel) zsidókban pedig valamilyen mongoloid (tatár, ugor, vagy alpesi) vérelem is van, miért is a spanyol zsidók hosszúfejűek, mert két hosszúfejű (semita + mediterrán) és csak egy rövidfejű (hethita) fajta vére van bennük, ellenben a lengyel zsidók rövidfejűek, mert

csak egy hosszúfejű (semita), de két rövidfejű (hethita + mongoloid) fajta vére egyesült bennük.⁶⁷

Világos tehát, hogy a zsidó vérelemek egyike sincs meg a magyarban s ez okozza a két fajta nagy szerológiai távolságát, vagyis teljes idegenségét, mert a hethita vér rokon ugyan a kaukázusival, de mégsem azonos vele, a lengyel zsidókban levő csekély mongoloid vér pedig a sok másféle vér mellett alig jöhet számba.

Mindebből az következik, hogy a magyar-zsidó kereszteződés nemcsak az örökítő elemek, hanem a hormonrendszer egyensúlyának is teljes felbomlásával jár, úgyhogy az ilyen házasságból született gyermekek két ellentétes irányú, testileg és lelkileg össze nem illő örökség kikerülhetetlen, sokszor tragikus küzdelmének áldozatai.

Az ilyen házasságból született korcsnak vagy a feje, vagy a keze-lába nem illik a törzséhez, szeme-szája az orrához, füle az arcához, talpa a bokájához, érzékszerveinek valamelyike fejletlen, fogazata silány, belső szervei satnyák, érzései s indulatai túlfűtöttek, végletekre hajlók, vágyai féktelenek, hajlamai betegesek, ítélete felszínes, törekvéseiben szertelen és mohó, akaratereje gyöngye s jelleme ingadozó.

Nem is csoda, mert hiszen a zsidó fajta a benne rejlő beduin, hethita és néger vérelemeknél fogva már eredetileg is harmóniátlan keverék, idegrendszere pedig a lélekölő pénzhajsza s az örökös spekuláció következtében annyira feldúlt, hogy — más fajtaktól eltérően — itt nem a nők, hanem a férfiak hisztérikusak, — ez, mondja *Fishberg*, az amerikai zsidó orvos, Izrael gyermekeinél „a férfiak privilégiuma.”⁶⁸

A szakirodalom ezt a túlfeszített idegállapotot, mely a félvérkorcsokra is öröklődik, *psychosis judaica* néven ismeri s bizonyára ez is hozzájárul ahhoz, hogy nem ismerünk idegbajt, mely nem sokkal nagyobb arányban sujtaná a zsidókat, mint más emberfajtaikat.

Ennek igazolására ideiktatom egy bécsi orvos, *Pilcz A.* dolgozatainak⁶⁹ az osztrák zsidókra vonatkozó adatait:

⁶⁷ *Hauschild*, Die kleinasiatischen Völker u. ihre Beziehungen zu den Juden; Zeitschr. f. Ethnol., 1921, 523. l.

⁶⁸ *Maurice Fishberg*, Die Rassenmerkmale der Juden, 1913, 147. l.

⁶⁹ *A. Pilcz*, Geistesstörungen bei den Juden; Wiener klinische Wochenschrift, 1901, 888—890, 908—910. l. *M. Marcuse*, a zsidó orvos is elismeri, hogy a zsidó-nemzsidó házasságokból aránylag sok psychopatha, neurotikus, sőt gonosztevő is születik (Die Ehe, Berlin, 1927).

Százezer ember közül szenvedett (‰-ban).

öröklött hülyeségben	0.70	keresztény,	0.98	zsidó
gyöngelméjűségben	2.07	„	3.53	„
búskomorságban	2.97	„	3.89	„
örjögésben	1.61	„	3.87	„
általános elmezavarban	7.62	„	13.44	„
időszakos elmezavarban	1.99	„	4.86	„
szerzett hülyeségben	6.79	„	10.79	„
agylágyulásban	7.77	„	11.07	„

Annyi bizonyos, hogy jelenleg valamennyi emberfajta között a zsidó a leghajlamosabb az elmezavarra; még *Fishberg* is elismeri, hogy „a zsidónak kifáradt, eltompult agyveleje a legcsekélyebb izgalomtól is megzavarodik“, *Oppenheim* pedig, aki mint kiváló ideg orvos óriási gyakorlatra tett szert a zsidó neurotikusok között, maga sem tagadja, hogy a zsidók idegességének egyik főoka a szerzés vágyának túlságos felcsigázása.⁷⁰

Az is jellemző, hogy a zsidók kriminalitás tekintetében is vezetnek, de — a nemi kihágásokat nem tudva be — nem a testi épség ellen elkövetett erőszakosságok, hanem a vagyoni megkárosítás, uzsora, csalás, okirathamisítás s a hamis csőd terén, ami kitűnik Németország 1892—1901. évi statisztikájából,⁷¹ mely szerint százezer büntetés ekként oszlott meg:

	katholikus	evangélikus	zsidó
kihágás — — —	1361	1112	1030
könnyű testi sértés —	67.0	53.7	44
súlyos testi sértés —	314.1	185.5	75.3
csalás — — —	68.2	57.5	112.8

Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy amíg a telivér zsidók csaknem mentesek a tüdővéstől, mert sokszázados ghettóéletük folyamán a kevésbé ellenálló családok kiselejteződtek, addig a félvérkorcsok, mint általában minden korcsnép,⁷² nagyon hajlamosak erre és mindenféle más betegségekre.

⁷⁰ *H. Oppenheim*, Zur Psychopathologie d. russ.—jüd. Bevölk.; Journ. f. Psych. u. Neurol., XIII, 1908.

⁷¹ *Fr. Lenz*, Baur—Fischer—Lenz, Mensch. Erblichkeitslehre, I, 1925, 567. l.

⁷² Erre nézve *Lundborg* professzor végzett nagyon értékes vizsgálatokat s 1920-ban megállapította, hogy a tüdővész nemcsak Svédországban, hanem Európa más részeiben is ott a leggyakoribb, ahol kevertfajtájú nép lakik (Rassenmischung, Genchaos, Konstitutionsveränderungen, Tuberkulose . . . ; Hereditas, II, 1921), amit Svájcra nézve *Schlaginhaufen* is megerősített (Rasse, Rassenmischung und Konstitution; Natur u. Mensch, I, 1921). Nálunk Magyarországon legfeljebb kinevetik az embert, ha ilyenekről beszél!

Azt is gyakran észlelhetjük, hogy a zsidó-nemzsidó házasság vagy teljesen meddő, vagy csak egy-két gyermek születik belőle, amit szerintem a szülők örökítő elemeinek faji idegenségére, *Theilhaber* szerint azonban a házastársak korai elhidegülésére s gyakori elválására kell visszavezetni.⁷³ Mindenesetre nagyon jellemző, hogy a magyar, osztrák és német főnemességnek a múlt században zsidókkal kötött házassága 125 esetben természetlen maradt, ami számos főúri család kihalására vezetett.⁷⁴

Ha mindehhez hozzávesszük a zsidó fajtának az évezredes talmudi nevelés révén megszilárdult, mondhatnám megmerevedett, sivár s minden másfajú nép gyűlöletére kötelező erkölcsanát, akkor könnyen beláthatjuk, miért nem kívánatos, hogy a fajtát szerető magyar férfi vagy nő, zsidóval kössön házasságot.

A zsidó élettanilag helyesen kereszteződhetik az orientáli fajtához közel álló földközi (mediterrán) fajta tagjaival, tehát a Földközi tenger partvidékén elterjedt spanyolokkal és portugálokkal, délfranciákkal, délolaszokkal és levantinusokkal, valamint a mórokkal, berberekkel, kabilokkal, zuávokkal, tuaregekkel, felláhhkkal, gallákkal és szomáliakkal, mely népekkel kifogástalan, sőt sok esetben nagyon sikerült félvérmemzedéket hozhat létre, azonban a magyar fajtát bármelyikével való kereszteződése a természet ellen való bűn, *valóságos vérfertőzés, melyet intézményesen kell megakadályozni.*

Ha nem akarunk elnégeresedni, vagy elbeduinósodni, ha meg akarjuk óvni a magyarságot attól a kimondhatatlan veszedelemtől, hogy a magyar-zsidó mulattok testi bélyegein, gyapjas fején, báránypéjú ábrázatán, karikalában, billegő járásán és lúdtalpán kívül a beduin vérből fakadó alacsony ösztönök s a néger szadizmusa is utat találjanak a magyar nép testébe-lelkébe, akkor meg kell találnunk a módját, hogy legalább a jövőre nézve gátat vessünk a zsidó vér máris hihetetlen mértékű beözönlésének.

Amerikában Alabama állam Dekatur városában a múlt hónapokban halálra ítélték három négert, mert meggyaláztak három fehér leányt, Németországban tíz évi fegyházzal sújtják az olyan cseléd tartót, aki alkalmazottja védtelenségével visszaél, mi, elvakult magyarok azonban érzéketlenül tűrjük, hogy váro-

⁷³ E. A. *Theilhaber*, Der Untergang der deutschen Juden, 2. kiad., 1921.

Plate szerint Poroszországban általában a házasságok 11 0/0-a, de a zsidó-német házasságoknak 35 0/0-a meddő (Hammer, 1930, 304. l.)

⁷⁴ Semigothaisches Genealogisches Taschenbuch, 1914.

saink, sőt újabban falvaink is megteljenek fehérbőrű mulattokkal s fel sem háborodunk rajta, hogy pl. Miskolcon, ebben a valamikor színmagyar városban, már a házasságon kívül született gyermekek 97 (kilencvenhét!) százaléka zsidó apától származik.⁷⁵

Ezt sehol a világon nem túrnék szótlanul, mert már *Dühring* prof. megmondta,⁷⁶ hogy „a zsidó fajta tulajdonságainak más népekbe való beoltása a legnagyobb veszedelem a népek jellemére“ s éppen azért látjuk szerte a világon, hogy minden, faja épségét féltő nép gondosan távoltartja magától a zsidó vér beütését, sőt még a zsidók iránt a legbarátságosabb érülettel viseltető népek-nél, pl. a középázsiai mohammedánoknál is szigorúan tilos a zsidókkal való összeházasodás.⁷⁷

Csak mi nem érezzük annak a szégyenét, hogy már úgyszólván az egész magyarság át van ivódva zsidó vérrel, amely, mint nemrég az *Aurora* című, konstantinápolyi francia ujság írta már a magyarság csontjavelejét is átjárta.

Ezen segíteni kell, mert ha ezt a folyamatot nem tudjuk megállítani, akkor hamarosan ráírják a nemzet fejfájára azt a szörnyű szót, hogy: „Elvégeztetett!“

Eszméljünk Magyar Testvéreim s tegyük vezérelvünké azt a gondolatot, melynek *Eugen Fischer*, a berlin-dahlemi fajbiológiai intézet tudós igazgatója a búr-hottentotta házasságok ötletéből ekként adott kifejezést: „Nem mondom, hogy meg kell vetnünk az olyan férfit, aki hottentotta asszonyt vagy félvérleányt vesz feleségül, de a vele való érintkezést meg kell szüntetnünk. *Ezzel kettőtörte a hidat, amely őt népével összekötötte, mert utódai megint csak izig-vérig benszülöttek lesznek.*“⁷⁸

A zsidó-magyar házasságokkal szemben nekünk is ez legyen az irányelvünk. A zsidó egyének iránt legyünk emberségesek, de minden eszközzel akadályozzuk meg, hogy bár egy csepp zsidó vér is beszivárogon a magyar néptestbe, mert a magyar-zsidó házasságokból mindig csak zsidók szülehetnek.

Ez okból nekünk is arra kell törekednünk, amire a *Hitler*-párt s Németország fiatalabb nemzedéke máris eljutott, mely

⁷⁵ Magyar Jövő, 1932. aug.

⁷⁶ *Eugen Dühring*, Die Judenfrage als Rassen-, Sitten- und Kulturfrage, 1881, 89. l.

⁷⁷ *Otto Heller*, Der Untergang des Judentums, 1931, 322. l.

⁷⁸ *Eugen Fischer*, Die Rehobother Bastards, 1913, 304. l.

Günther szerint⁷⁰ „a kevert házasságokban már fajszeget lát, mert mindinkább ráeszmél, hogy a kevert házasságból született emberek korcsok, akik a keveredett fajták közt talányos életet élnek, sem egészen ehhez, sem egészen ahhoz a fajtához nem tartoznak s ennek következtében egész lényükben bizonyos kételkedésre vannak kárhoztatva, úgyhogy minden igazi meggyökerezésük lehetetlen.“

A társadalmi bojkottal azonban még nem ér véget a mi feladatunk, mert ennél is fontosabb, hogy a magyarságot a zsidó veszedelemtől felvilágosítsuk, a magyar nőt prédának tekintő fajtalan zsidókat pedig börtönbe juttassuk.

*

Amit az eddigiekben elmondtam, azzal egyrészt rövid áttekintését óhajtottam adni annak, ami ez idő szerint a vérkeveredés kérdéséről az idevágó szakirodalomban le van téve, másrészt pedig a hazánk területén végbemenő fajkeveredés élettanát akartam megvilágítani, hogy mindenki beláthassa azt a nagyon szomorú igazságot, miként *Magyarország tragédiája egyesegyedikül a magyar vér megromlásának a következménye*, a jövőre nézve tehát mindenki fel legyen vértézve azokkal a nélkülözhetetlen élettudományi ismeretekkel, amelyek a magyar faj további romlásának gátat vethetnek.

Az utóbbi tekintetben *úttörő munkát végeztem*, mert amily bőséges forrástanulmányokra támaszkodhattam a fajkeresztkezés elméleti kérdéseiben, annyira a magam tapasztalataira és elgondolásaira voltam utalva a hazai viszonyok megítélésében.

Egy szóval sem állítom, hogy megállapításaim csálhatatlanok, sőt magam óhajtom leginkább, hogy ez az én első alapvetésem mennél többoldalú tanulmány tárgyává tétessék, mert mennél több tévedés volna az én magyarázatomban kimutatható, annál jobban közelednék a tiszta igazság megismeréséhez s végül is *kikristályosodnék a magyar fajvédelem megdönthetetlen pragmatikája*.

A feladat nem könnyű, sőt szörnyűségesen nehéz, mert az idevágó kutatásoknak nem szabad ötletszerűen egy-egy vidékre szorítkozniok, hanem tervszerűen az egész országra kell kiterjeszkedniök és sokféle, szervesen összefüggő szempontra kell figyelemmel lenniök.

Nem elég egy-egy népcsoport anthropologiai felvétele vagy

⁷⁰ Hans Günther, Rassenkunde des jüdischen Volkes, 1930, 342. l.

vérstruktúrájának megállapítása, hanem az eredet, a geneológiai kapcsolat, a közegészségügyi állapotok, az életmód és foglalkozás, az anyagi helyzet s a birtokviszonyok, a valláserkölcsei színvonal, a felekezeti viszonyok, kriminalitás és még sok más életvonal kiderítése s az általános eugénikai követelményekkel való összeegyeztetése is szükséges, hogy eleget tehessünk a fajvédelem legfőbb feltételének: *a helyes házasságkötés élettani követelményeinek.*

Látjuk, hogy itt az egymásba kapcsolódó feladatok egész sorozatáról van szó s ezeknek csak egyike, ámbar legfontosabbika, a vérkeveredés bonyolódott kérdésének tanulmányozása, melyet azonban mindig az általános eugénikai elvekkel kell kiegészíteni.

Fentebbi fejtegetéseimből világosan kitűnik, hogy a magyarság a hazánk területén élő emberfajták némelyikével üdvösen, másokkal többé-kevésbbé elfogadhatóan kereszteződhetik, azonban egyes fajtákkal, így az északival s a földközivel és mindenekfölött a zsidóval való vérkeveredése föltétlenül kárhozatos, miért is *főbenjáró kötelességünk, hogy ezeket a belátásokat bevigyük a nemzet tudatába.*

Ha ez sikerül, ezzel igen nagy szolgálatot teszünk a nemzetnek s a nemzetet alkotó családoknak és minden egyes honfitársunknak, mert megfelelő irányítással, házassági tanácsadó és anthropologiai felvételekkel kapcsolatos vérvizsgáló állomások megszervezésével lényegesen hozzájárulhatunk ahhoz, hogy a mai társadalom rákfenéje, az *elhibázott házasságok* kérdése, az emberi boldogságnak s a faj és nemzet érdekeinek megfelelő megoldást nyerjen.

Jól tudom, hogy e kérdés kedvező megoldása még sok más és pedig főképpen anyagi tényezőtől is függ, azonban a legfőbb szempontnak mindig az élettudományi belátásnak kell maradnia, mert, hogy: *Nyelvében él a nemzet*, — az csak féligazság, de, hogy: *Fajában él a nemzet*, — az a szerves Mindenségnek örökigaz törvénye.

VII. Fajegészségtani irányelvek.

A vérkeveredés magyarországi formáinak megállapítása természetszerűen átvezet a fajélettani helyes házasságkötés ismeretéhez, melyet azonban még egy, a fajkereten belül fekvő általános követelménnyel kell kiegészítenünk. Ez pedig abban áll, hogy a minden emberfaját egyaránt jellemző négy vércsoport közül kijelöljük azokat, amelyek biochemiai tulajdonságaik szerint harmonikusan egyesülhetnek.

Hosszas magyarázatok helyett ide iktatom az én elméleti alapon kidolgozott, de a gyakorlatban is sokszorosan bevált házassági szabályomat,⁸⁰ mely szerint „leghelyesebb az olyan házasság, amelyben a házastársak ugyanegy vércsoportba tartoznak, de az olyan házasság is megengedhető, amelyben

IV. csoportbeli férfi I., II. vagy III. csoportbeli nővel, továbbá

II. csoportbeli férfi I. csoportbeli nővel és végül

III. csoportbeli férfi I. csoportbeli nővel lép házasságra.

Ellenben nem volna szabad megengedni, hogy

I. csoportbeli férfi II., III. vagy IV. csoportbeli nővel, továbbá

II. csoportbeli férfi III. vagy IV. csoportbeli nővel s végül

III. csoportbeli férfi II. vagy IV. csoportbeli nővel keljen egybe.“

Ennek lehetővé tételéhez természetesen megfelelő szaktanácsadó kell, akinek igénybevétele esetleg törvénnyel volna elrendelhető, anélkül azonban, hogy a szaktanács követése is kötelezővé tétessék.

Ezzel szemben a kérdés élettudományi vonatkozásaitól távolállók, idealisták, költők és fatalisták, sőt az egyház férfiai is azt tartják, hogy „a házasságok az égben köttetnek“ s nem tudják belátni, mi jogon avatkozhatik be az állam, vagy bár az egyes ember, a honpolgárok legsajátabb ügyeibe?

Világosan meg kell mondanunk, hogy a házasság sohasem lehet egy emberpár saját ügye, mert mihelyt a házasságból gyermekek születnek, vagy születhetnek, az államra s a nemzetre, de magára az illető házaspárra nézve sem közömbös többé, hogy a kis honpolgárok milyen öröklött adományokkal, milyen testi és lelki tulajdonságokkal felruházva lépnek az élet porondjára.

Addig, amíg az élővilág őstörvénye, a *Darwin* által felismert természetes kiválogatódás (natural selection) az emberi társadalomban is szabadon érvényesült, addig sem állami beavatkozásra, sem házassági tanácsadóra nem volt szükség, mert addig a természet erői gondoskodtak róla, hogy a mindig kegyetlen, de az emberi nem fennmaradása szempontjából nélkülözhetetlen létért való küzdelem folyamán a satnya és erőtlen ivadék kiselejteződjék s csak a legerősebb, a faj szempontjából legarravalóbb marad-

⁸⁰ Méhely Lajos, Az okszerű népesedéspolitikai élettudományi alapjai; A Cél, 1927, XVII, 242. l.

jon fenn, mely azután a nemi kiválogatódás követelményeinek megfelelően a legderékabb párra találva, derék utódokat is hozott létre.

Azonban az állati és növényi társadalmakban, valamint a primitív népek körében még ma is uralkodó természetes kiválogatódás a civilizált népek életfolyásából már csaknem teljesen ki van küszöbölve s helyette az élettani szempontból végzetes kihatású *ellenkiválogatódás* (kontraszelekció) vert gyökeret, amikor is nem a legderékabbak, hanem éppen ellenkezőleg a kevésbé jók, sőt a hitványak és selejtesek jutnak hozzá legkönnyebben a szaporításhoz s ezzel évezredek óta bevált magas kultúrákat és nagy nemzeteket züllesztenek szét.

Avagy nem tapasztaljuk-e, hogy a legműveltebb, a legerősebb akaratú s legideálisabb érzésű nők kenyérkereső pályákra szorulnak, nem lehetnek családanyák s megfosztják a nemzetet attól az értékes örökítő állománytól, mely az életerős és nemes lelkületű gyermekek ezreivel lett volna hivatva a nemzetet gazdagítani?! Ugyanakkor a művelt osztálybeli férfiak későn jutnak megfelelő állásba, úgyhogy vagy egyáltalán nem, vagy csak későn házasodnak, amikor már legfeljebb 1—2 gyermekük van, holott az alsóbb és a legalsó népréteg minden felelősségérzet nélkül ontja a sok, túlnyomóan testileg-lelkileg csenevész, gyöngéelméjű, laza erkölcsű és bűnöző gyermekeket.

A londoni *Galtón*-laboratórium nagyarányú vizsgálataiból kiderült, hogy a nagymértékben industrializált Angolországban nagyon veszedelmes irányzatot öltött a szaporodás, mert az értelmi osztályban egy szülőpárnak átlag csak 1.6 gyermeke van, holott ez a szám az alsóbb rétegekben 6.6-re, sőt a gonosztevők-nél 7-re emelkedett.

Teljesen hasonló az állapot Németországban és minálunk is⁸¹ aminek az oka főképpen a túlságos industrializálódás, mely ugyan a nemzeti vagyoni tetemes gyarapodásával jár, azonban népi és faji tekintetben *megrontja az emberanyagot*, mert túlságosan védi az egyént, de nem törődik a család és a faj sorsával, pillanatnyi jólétet teremt, de egyúttal felfokozza a veszedelmes lejtőre sodró igényeket s lelki nemesedést nem nyújtó életörömket, főképpen pedig lealacsonyítja a nőt, mert belekényszeríti a férfivel való verseny küzdelmébe.

Sajnos, hogy az iparosítás már a nemzetek természetes erő-

⁸¹ Lenz, Menschliche Auslese und Rassenhygiene, 1923, 97. 1.

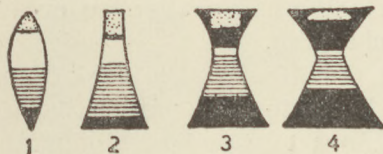
tartalékát, a falusi lakosságot is kikezdte, mert az újdonság és a változatosság ingerével, nagyobb béreivel, rövidebb munkaidejével s kellemesebb életviszonyok káprázatával mind több és több falusi elemet vonz magához, miáltal a falu lassanként elnéptelenedik s legjobb, legvállalkozóbb elemeit vesztí el, melynek túlnyomó része elzúlik a nagyvárosi élet forgatában s ha nem pusztul el, testben és lélekben megrokkanva kerül vissza a faluba, hogy a magával hozott szociális „felvilágosultság” mételyét terjessze.

Igy erőtlenednek el a társadalom természetes tagozata, amelyek egyensúlya évszázadokon át biztosította a nemzet szilárd alkatát s így kerekedik felül a nem kívánatos elemek, a szellemi és erkölcsi tekintetben alsóbbrendűek tömege, amely, ha a szaporodás mai iránya nem változik meg, *Siemens* számítása szerint⁸²

30 év múlva már	71·5,
60 „ „ „	84·2,
90 „ „ „	94·0 és
150 „ „ „	99·0%-át

fogja kitenni az összlakosságnak.

E folyamat megérzékítésére *Lundborg* professzor, a svéd fajbiológiai intézet nagyérdemű igazgatója, nagyon elmés sémát szerkesztett,⁸³ mely világos képet nyújt a legalsó s legfelső rétegekben kitenyésztődő *emberi salak* létrejöttéről.

1—4 rajz. A társadalmi rétegek terjedelmi változásai az iparosítás s a velejáró satnyulás következtében.

Az itt bemutatott rajzokon a világos tér a polgári középosztályt jelenti, melyhez a jó módú parasztság is hozzátartozik, a pettyezett mezők a szellemi vezetőosztályt tüntetik fel, a vonalkázott rész a munkásosztályt ábrázolja, a fekete tér pedig az alsó és felső réteg társadalmi elesettjeit és csenevészzeit jelképezi.

⁸² *Siemens*, Vererbungslehre, Rassenhygiene u. Bevölkerungspolitik. 3. kiad., 1926, 63. l.

⁸³ *Lundborg*, Rassenbiologische Übersichten und Perspektiven, 1921, 26. l.

Egy egészséges és fajában is erős népnek, mint az első rajzon láthatjuk, erős középosztálya van (fehér mező).

Az ábrák tetején levő pettyes mező a szellemi vezérkart s az ország magasabbrangú tisztviselőit jelzi. Ez a réteg, kulturális nagy értéke ellenére, fajbiológiai szempontból csekély jelentőségű, mert hamar kihal s mindig az alatta levő középosztályból kell kiegészülnie.

A vonalkázott mező a kézimunkások nagy tömegét ábrázolja, az alsó fekete mező pedig a többé-kevésbé hasznavehetetlen emberanyagra utal, a csavargókra, megrögzött gonosztevőkre stb., akiknek szervezete a legrosszabbul alkalmazkodott.

Beható vizsgálatokból kiderült, hogy a satnyulás haladásával a 2, 3. és 4. rajzon látható változás áll be. A lakosság eleinte gyorsan szaporodik, mert az ipari munka sok egyént tud eltartani, azonban ezzel egyidejűleg tetemesen megváltozik a társadalom struktúrája, amennyiben a régi középosztály fokozatosan megcsappan, míg végre teljesen elenyészik. Helyette ugyan új középosztály jön létre, mely azonban más és az előbbinél jóval selejtesebb.

Ezzel karöltve gyarapodik a felső s az alsó osztály proletáriátusa, úgyhogy végre a gyári munkások alkotják a társadalom zömét, valamint az az üledék, melyet *Lundborg* emberi salaknak nevez.

E folyamat legaggasztóbb tünete *az üledékréteg gyarodása*, amely testi és lelki értéktelensége ellenére erősen szaporodik és selejtességeit tovább plántálja.

Minthogy a gyári munkásság az utódok minősége tekintetében sok kívánnivalót hagy fenn, a városokban lakó és gyöngén szaporodó polgári középosztály pedig mindinkább megfogyatkozik, nyilvánvaló, hogy *az iparosítás következtében elproletárosodott népnek faji derekassága is veszendőbe megy.*

A lelki kvalitásaiban megrendült s lelkiismeretlen vezetők által még inkább megrontott gyári munkásság azután érvényt akar szerezni akaratának s ha nem tud szép szerével célt érni, zsidó vezetőinek kezében forradalmi, vagy bolsevista célok eszközévé válik.

Siemens számításaiából láttuk, mai nap mily rohamosan szaporodik az alsóbbrendűek tömege, amire a proletárok vezetői azt mondják, hogy ez nem baj, sőt nagyon örvendetes, mert ekként egészséges váltógazdaság következik be s az enervált felsőbb kategóriák megtelnek friss életerővel és friss impulzu-

sokkal, aminek azonban — sajnos — éppen az ellenkezője igaz, mert az emberi társadalom egészséges fejlődésében *nincs helye a réteges váltógazdaságnak*, ellenben *bizonyos egyenesirányú* (orthogenetikus) *tökéletesedés*, bizonyos kitéríthetetlen irányzatosság jut kifejezésre.

Ennek természetadta oka pedig az, hogy a társadalom alsó rétegei, a maguk szervezeti adottságában, *nem alkalmasak a vezetésre*, mert nincsenek a vezetésre jogosító rátermettségnek, a megfelelő szervi alkatnak birtokában. Ez pedig nemcsak afféle „burzsuj“-ráfogás, hanem élettani és anatómiai adatokkal igazolt valóság.

Matiegka megállapította,⁸³ hogy

14 tanulatlan napszámos	agyveleje	1410 gr.-ot
34 tanult	„	1434 „
14 szolgaszemély	„	1436 „
123 mesterember	„	1450 „
28 egyetemet nem végzett		
szellemi munkás	„	1469 „
22 egyetemet végzett		
szellemi munkás	„	1500 „

nyomott átlagban.

Nagyon nyomatékosak továbbá *Le Bon* adatai, aki egy párisi múzeumban őrzött 26 kiváló ember koponyáját 1732 köbcm. űrtartalmúnak találta, ami 1560 gr.-nyi agysúllynak felel meg.⁸⁴

Nem pusztá szólam tehát, ha a néphit a társadalmi előkelőségeket „nagyfejűeknek“ nevezi, mert az alacsonyabb foglalkozások körében a koponya valóban kisebb* s ennek megfelelően az agyvelő is kevesebb, úgyhogy a kicsiny fejűek szellemi teljesítménye is csak szerényebb lehet.

Ezen pedig egyénileg senki sem tud változtatni, mert ez a foglalkozásbeli, tehát családi kiválogatódás eredménye, mely tulajdonság az utódokra is öröklődik és csak nemzedékek során változhatik meg.

Ebből látjuk, hogy a nemzet életében mily súlyos az a kérdés, ki nemzi az utódokat, mert minden fontos szervi tulajdon-

⁸³ *H. Matiegka*, Über die Beziehungen des Hirngewichts zum Beruf Politisch-antrop.-Revue, 1904—05.

⁸⁴ *G. Le Bon*, Sur la capacité du crane d'un certain nombre d'hommes célèbres; Bull. Soc. Anthropol. de Paris, 1879.

* Azért találunk a kalapos boltokban sok kisméretű, olcsó, de kevés nagy fejre való, drágább kalapot.

ságot már a bölcsőben megkapunk s a nevelés, vagy a környezet bármilyen befolyása alig tud ezen változtatni.

Szociáldemokrata kolompósok és zsidó társadalomtudósok túlságosan nagy befolyást tulajdonítanak a külvilágnak s azt állítják, hogy az egyéniség kialakulásában az éghajlat, a lakás, a táplálkozás, a jó és rossz példaadás, a nevelés s az egyéni élmények sokkal fontosabbak, mint az öröklött tulajdonságok, ami azonban, ha nem rosszhiszeműség, legalább is súlyos tévedés, mert mai nap már nem kétséges, hogy *az egyéniség kifejlésében mindig az öröklött tulajdonságok az irányadók.*

Ennek nagy igazságát legmeggyőzőbben az egypetűjű ikrek viselkedése bizonyítja, melynek gyönyörű példája az amerikai *Popenoe P.* által ismertetett eset.⁸⁵

Itt két ikertestvér nyomban megszületése után elvesztette anyját s nevelőszülőkhöz került, még pedig teljesen elütő környezetbe. *Bess*-t kézművesek nevelték fel, csak négy évig járt iskolába, azután elárusítónő lett és sokat utazott. *Jessie* egy föld-birtokos családnál nevelődött. Egyetemet végzett, tanárnő lett, férjhez ment s gyermeke született. A két nővér egészen más társadalmi helyzetében is egész lényében egyforma maradt. Testben, lelkiségben, hajlamaikban és tehetségben is azonosak voltak. Az intelligencia- és tehetségvizsgát is egyforma eredménnyel állták meg, tehát *a különböző környezet semmit sem változtatott öröklött tulajdonságaikon.*

Éppen azért a nevelésnek nem az a célja, hogy az öröklött rossz tulajdonságokat megváltoztassa, vagy kiküszöbölje, mert ez nem lehetséges, hanem az, hogy a jó tulajdonságok hordozóit felkutassa, eme tulajdonságaikat továbbfejlessze és a rossz környezet romboló hatásától megóvja.

Legyen szabad az öröklés átütő erejének igazolására még két szélsőséges példát felemlítenem.

Jonathan Edwards nagyon tanulságos történetéből kitűnik, hogy ettől a törzsatyától 1900-ig nem kevesebb, mint 1394 utód származott. Ebből egyetemet végzett 295 s ezek sorában volt 65 egyetemi tanár, 60 orvos, 100 pap, 75 katonatiszt, 60 neves író, 100-nál több jogász, 30 bíró, 80 magasabb tisztviselő s egész sereg tekintélyes politikus, államférfiú és vállalkozó de — egyetlen gonosztevő sem.⁸⁶

Ellenben egy *Ada Juke* nevű, 1740-ben elhalt csavargónő

⁸⁵ *P. Popenoe*, *Twins reared apart*; Journ. of Heredity, XIII, 3. sz., 1922.

⁸⁶ *P. Popenoe & Johnson*, *Applied Eugenics*, New-York, 1920.

nemzetségének 2820 tagja között számos gonosztevő és gyilkos s a nőtagok fele prostituált volt. Legtöbbjük nem tudott a maga emberségéből megélni s az államnak 2 $\frac{1}{2}$ millió dollárjába került e borzalmas társaság eltartása, melyből még ma is 600 gyöngelmű él.⁸⁷

A megelőző fejtegetésekből világosan kitűnik, mennyire fontos a felsőbb társadalmi osztályok szaporodásának előmozdítása s az alsóbbakénak megfelelő korlátozása, aminek módjairól majd alább lesz szó.

Az ellenkiválogatódás egyik további nagyon súlyos jelensége az, hogy mai nap az öröklötten terhelt, csenevész vagy beteg egyének már nem esnek át a természetes kiválogatódás rostáján, nem pusztulnak el már fiatal korukban, hanem a szülői áldozatkészség, társadalmunk humanus érzülete, sok népjóléti és betegápoló intézményünk s az orvosi tudomány fejlettsége révén életben maradnak, családot alapítanak s testi vagy lelki selejtezéseiket minden akadály nélkül származtathatják át utódaikra.

Példaképpen a *vérbaj* s a *gümőkór* leküzdésén fáradozó intézményeinkre utalhatok, amelyek számos olyan emberéletet mentenek meg, amely a természetes kiválogatódásnak áldozatul esett volna, ami a családi szeretet s a humanitás szempontjából nagyon örvendetes, azonban a faj érdekeinek nem felel meg, mert az erős kiválogatódás hozza létre az életerős, immunis törzseket.

Igy pl. a bécsi és majna-frankfurti ghettókból a múlt században tömegesen pusztultak el a zsidók,⁸⁸ azonban éppen ezekkel a súlyos áldozatokkal, a kevésbé ellenálló családok kiselejteződésével, szerezték meg immunitásukat.

Az is gyakori eset, hogy a *nehezen szülő nőket*, akik a szabad természetben áldozatul estek volna ebbeli hibájuknak, az orvosi tudomány megtartja az életnek, amivel azonban ez a hiányosság az utódokra is átszármazik s így veszedelmesen megszorodik ama nők száma, akik már egyáltalán nem tudják magzatukat világra hozni.⁸⁹

⁸⁷ Estabrook A. H., The Jukes in 1915, Washington, 1916.

⁸⁸ M. Fishberg, Die Rassenmerkmale der Juden, 1913.

⁸⁹ Minthogy a női medence alakja és nagysága a gyermek fejéhez igazodik, érthető, hogy ez az összhang a fajkeveredés esetén meg van zavarva s valóban az ilyen házasságokban (pl. az alpesi és az északi fajta kereszteződések) tapasztalták a legtöbb nehéz szülést (C. J. Gauss, Über die Bedeut. d. geogr. u. soz. Fakt. f. die Ätiol. d. engen Beckens; Sitzungsber. Mittelrhein. Ges. f. Geburtshilfe u. Gynäkol., 1912. Lenz id.)

Az ilyen esetekben a messzemenő humanitás a faj érdekeinek szempontjából *álhumanitást jelent*, mert az életre nem való egyedek kiselejtezése a faj életerejének megőrzője.

Az is a faj épsége ellen való vétség, hogy a súlyos szabadságvesztéssel sújtott *gonosztevőket* büntetésük kitöltése után, sőt korábban is, haza engedik, anélkül, hogy megfosztanák őket annak a lehetőségétől, hogy veszedelmes tulajdonságaikat tovább szaporítsák. Milyen áldás volna, ha az ilyenekkel szemben nálunk is alkalmaznák az amerikai államokban oly kitűnően bevált törvényes *csíráttalanítást* (szterilizálást), mellyel a gonosztevők és elmebetegek szaporodását megakadályozzák.

Az eddig felemlített esetek az ellenkiválogatódás *pozitív* irányának példái, azonban a civilizált társadalomban *negatív* irányú ellenkiválogatódás is folyik, mert nemcsak hogy a selejtes, tehát nem kívánatos törzseket mesterségesen fenntartjuk és szaporodásukat is lehetővé tesszük, hanem a kiváló örökítésűek szaporodását megakadályozzuk.

Nagyvárosainkban sokféle okból nagy teher a sok gyermek s emiatt rettentően terjed a *születések korlátozása*, de nem a legalsó, hanem éppen a legfelső rétegekben s ennek következtében a nemzetek testéből a legértékesebb örökítő állomány irtódik ki.

Társadalmi berendezkedésünk sok félszegaése mellett, művelődési törekvéseink mai rendszere is az egészséges népesedés kerékkötője, mert *túlhosszú iskoláztatásunk* lehetetlenné teszi, hogy egyetemi végzettségű férfi 30 éves kora előtt megnősülhessen, minek következtében vagy a nemi betegségeknek esik áldozatul s alkalmatlanná válik a családalapításra, vagy legalább is elveszti életidejéből azt az öt esztendőt, mely a szaporodás szempontjából a legfontosabb,

Fontos az örökítő állomány teljessége okából, mert ismeretes, hogy bizonyos tehetségek (így a matematikai s a zenei) leginkább a szülők fiatal korában öröklődnek, de még fontosabb azért, mert ki van mutatva, hogy ha két fajta közül az egyik korábban házasodik s családonként átlag 4 gyermeket nevel fel, ellenben a másik későbbben házasodik s csak 3 gyemeket tud felnevelni, akkor a négygyermekű faj, vagy nemzetréteg 300 év múlva 93 százalékra emelkedik, a háromgyermekű pedig 7 százalékra zsugorodik össze, vagyis csaknem teljesen kipusztul.⁹⁰

*

⁹⁰ Otto Ammon, Die natürliche Auslese beim Menschen, 1913, 3. 1.

Ha a népek és fajok pusztulásáról van szó, azt hihetnők, hogy itt egy megmásíthatatlan szerves folyamattal, egy természeti törvénnyel állunk szemben, amelyet megváltoztatni nem áll hatalmunkban.

Sokan azt hiszik, hogy az emberfajták s a nemzetek ugyanolyan szerves alakulatok, mint akár az egyes ember s ennek következtében ugyanazoknak a törvényszerűségeknek vannak alávetve, vagyis születnek, fejlődnek és virágzanak, azután lehatnyatlanak és elhalnak.

Ha a hajdan oly virágzó és hatalmas, de oly hirtelen letűnt nemzetekre és kultúrákra, a szumirokra, babyloniakra, egyiptomiakra, perzsákra, görögökre és rómaiakra gondolunk, valóban helyesnek látszik a fentebbi párhuzam, de viszont, ha látjuk, hogy mégsem minden nemzet pusztul el, mert sokezeréves, még ma is virágzó s alapjában változatlanul maradt nemzeteket és kultúrákat is ismerünk, amilyen pl. az északeurópai, a khinai és az indiai, akkor nem kételkedhetünk, hogy itt különleges okok vannak a játékban. Okok, amelyek az elpusztult nemzetek életében mindig feltalálhatók, de a többezeréves nemzeteknél ismeretlenek.

Ez a tény logikai kényszerűséggel utal arra, hogy a nemzetek kipusztulása nem végzetszerűen kikerülhetetlen, hanem belső betegségeknek a következménye.

Ilyen betegségekül ismertük meg a *természetes kiválogatódás hiányát s az élettanilag helytelen vérkeveredést*, mely bajok felismerésével megszereztük a kulcsot, hogy megfelelő ellenrendszabályok fogantatásával elejét vegyük a nemzet hanyatlásának, vagy legalább megállítsuk további hanyatlásában.

A nemzet sorsa tehát nem a vak erők játékától, hanem a nemzet fiainak éberségétől, belátásától és tetteitől függ. A nemzetet nem a fölötte lebegő „zordon enyészet,” nem a sötét fátum, hanem egyedül a saját fiainak tehetetlensége, vagy botorsága, tehát a *saját öngyilkossága döntheti sirtba*.

Ennek okából a nemzet minden hí fiának szent kötelessége, hogy ezt minden erejével megakadályozza s engem is ez a tudat hevít, amikor életem alkonyán tanulmányaim és tapasztalataim eredményeit egybefoglalva örökségül adom át egy a mainál talán megértőbb, lelkesebb és elszántabb nemzedéknek.

Hitem szerint mindaz, amit most „A magyar fajvédelem pragmatikája” címén a magyarság élettudományi kódexévé óhajtok tenni, alkalmas arra, hogy a magyar nemzet további fennmara-

dását időtlen-időkéig biztosítsa, de épp oly határozottan meg vagyok győződve, hogy az itt leszögezett fajvédelmi rendszabályok elhanyagolása végzetes következményeket vonna maga után.

VIII. A magyar fajvédelem pragmatikája.

1. Tiszta erkölcs.

Minden nemzet fennmaradásának legerősebb oszlopa a tiszta erkölcs, mely közismert axióma azonban még a filozófusok körében is többféle értelmezést enged meg.

Nietzsche Frigyes, a „felsőbbrendű ember“ eszméjének megteremtője, a szertelen hevületében önmagát felperzselő lángelme, sem vallásról, sem erkölcsről nem akar tudni, mert — szerinte — „erőtlen embereket nevel,“ ellenben a derűs filozófiájú *Emerson*, az ő harmonikusan egyensúlyozott lelkével azt tanítja, hogy „az erkölcsi törvény tartja fenn a világrendet.“

A magyar faji lélek történelmünk egész folyamán az utóbbi elvet követte s költőink, egyházférfiaink és államtudósaink mindig egyértelműen hirdették, hogy „a nemzet támasza és talpköve a tiszta erkölcs.“

Egy nép vagy nemzet erkölcsét átfogó jelenség gyanánt szokták értelmezni, ami azonban többé-kevésbé helytelen, mert a nagyobb társadalmi egységek egyedekből tevődnek össze, akik természetes adottságaikban tetemesen különbözök.

Valaminthogy nincs két egyforma falevél, úgy két egyforma, testben-lélekben, intellektusában és erkölcsiségében azonos ember sincs a világon, mely okból egy néppé csoportosuló, vagy nemzetet alkotó embertömeg erkölcsi színvonalának megállapítása mindig sematikus értékű marad.

E tekintetben, egyéb megbízható mérték hiányában, a statisztika módszereihez szokás folyamodni s a bűnözések neméből és számából következtetünk az illető rétegek erkölcsi állapotára.

Amióta a testi szervezet s a lelkiiség élettani korrelációját és örökléstani összefüggését ismerjük, azóta csakis a faji alapon álló statisztikának tulajdoníthatunk értéket, de mivel a legtöbb állam még semminemű faji inventáriummal nem rendelkezik, egyelőre csak a vallási alapon nyugvó bűnözési statisztikára támaszkodhatunk.

Ennek egyik példája Németország 1891—1901 évi statisztikája,⁹¹ mely szerint százezer büntetés ekként oszlott meg:

⁹¹ *Lenz*, Baur-Fischer-Lenz, Menschliche Erblichkeitslehre, I, 1927, 567. l.

	katholikus	evangélikus	zsidó
kihágás	1361	1112	1030
könnyű testi sértés	67·0	53·7	44
súlyos testi sértés	314·1	185·5	75·3
intellektuális bűnök	68·2	57·5	112·8

Ez a statisztika ugyan nem felel meg a faji követelményeknek, azonban már ebben a formájában is becses következtetésekre nyújt lehetőséget, mert nem kétséges, hogy a németországi katolikusok legnagyobbbrészt az alpesi és keletbalti, az evangélikusok pedig az északi fajtához tartoznak, úgyhogy már a vallási alapra támaszkodó statisztika is a fajták erkölcsi színvonalára enged következtetést.

Világosan látjuk, hogy a mongoloid alpesi és keletbalti fajta erkölcsi színvonala minden tekintetben alacsonyabb, mint az északi fajtáé, de az is nyilvánvaló, hogy a testi erőt és elszánt-ságot igénylő bűnözés a zsidó fajtánál a legcsekélyebb, ellenben ugyanitt csaknem kétszer akkora az ú. n. intellektuális bűncselekmények (csalás, sikkasztás, hamisítás stb.) száma.

A fajta és a kriminalitás összefüggését még világosabban, igazolják Németország 1882—1891. évi adatai, melyekből kitűnik, hogy amíg a nyugati tartományokra (Hannover, Oldenburg, Hessen-Nassau s a rajnai tartomány) 100.000 bűnözésből csak 711—746 esett, addig Württemberg, Baden, Pommeránia, Szilézia 811—1170, Kelet-és Nyugat-Poroszország, Pózen és Felső-Szilézia pedig már 1570—1711 bünesettel volt sújtva.⁹²

Ez a helyrajzi statisztika a fajtság erkölcsi színvonalának is tükre, mert nyilvánvaló, hogy az északi fajta kriminalitása a legcsekélyebb, azonban a mongoloid, t. i. az alpesi és keletbalti fajták előnyomulásával lényegesen emelkedik a bünesetek száma.

Már *Lombroso* rámutatott arra, hogy Európában a germán népeknél a legritkább, a román népeknél pedig a leggyakoribb a gyilkosság, amire különösen a mediterrán fajta hajlamos, mert pl. Szardínia szigetén 14-szer gyakoribb, mint Lombardiában.⁹³

Nyilvánvaló tehát, hogy *a fajta és az erkölcsiség között határozott viszonyosság áll fenn*, amely természetesen a magyarság körében is hasonlóképpen érvényesül.

Erre vonatkozó megbízható statisztikával ugyan nem rendelkezünk, azonban amennyire hazánk lakosságának faji összetételét ismerem, bizvást állíthatom, hogy a törökös vezető réteg elemei,

⁹² Lenz, Id. h., 567. l.

⁹³ *Aschaffenburg*, Das Verbrechen u. seine Bekämpfung, 3. kiad., 1923.

emelkedett lelkeségüknél fogva, erkölcsi tekintetben is mindig a nemzet igazi vezérei voltak.

A mi vérzivataros történetünk számtalan példáját ismeri ennek, még pedig nemcsak a hadverő vitézek, hanem a lángoló hazafiságú s a ragyogó fajhűség áldozatkoszorújával ékes magyar asszonyok sorából is.

Ebből pedig az a sürgős feladat adódik meg, hogy ha már a régi törökös magyarság erejét nem is tudjuk teljesen helyreállítani, legalább e réteg vérbeli ivadékait iparkodjunk fenntartani, hogy a bennük rejlő s ezer veszedelemben kipróbált nemes örökítő állomány áldásos befolyását megőrizhessük a nemzetnek.

Ez a hajdan erős vezérréteg nem hiúságból, nem félelemből s nem is anyagi jutalomért áldozott a nemes férfierény és a tiszta erkölcs oltárán, hanem, mert lelke adottságainál fogva *gyűlölte az alacsonyyságot és irtózott a szennytől*, ami felbecsülhetetlen nagy érték volt minden időben, de százszorta nagyobb a mai dekadens, a régi nemes ideálokat megcsúfoló s minden erkölcsi fék nélkül vajudó korban.

Ennek a nagy értéknek alapja és szülőanyja a *jellem*, az az önmagától lett és önmagából táplálkozó csodás erő, mely „maga a természet, az ő legmagasabb formájában.”

„A karakter természeti erő, épp úgy, mint a fény vagy a meleg s az egész természet együtt dolgozik vele,” mondja helyesen a bölcs *Emerson*⁹⁴, mert a jellem veleszületik az emberrel, mint a dal a madárral, vagy az illat a virággal.

A jellem olyan öröklött kincs, mely varázserővel árad ki a tiszta ember lelkéből s rabul ejti a körülötte levő világot, de a körülményeknek semmiféle megváltozása sem javíthatja meg a jellem hibáit.

Ennek igazságát az örökléstan már említett s itt megismételt példái igazolják. Ezek egyike az az *Edwards* nevű angol család, melynek őseitől 1900-ig nem kevesebb, mint 1394 utód származott. Ebből egyetemet végzett 295 s ezek sorában volt 65 egyetemi tanár, 60 orvos, 100 pap, 75 katonatiszt, 60 neves író, 100-nál több jogász, 30 bíró, 80 magasabb tisztviselő s egész sereg tekintélyes politikus, államférfiú és vállalkozó, de — egyetlen gonosztevő sem.⁹⁵

Ennek teljes ellentéte az *Ada Juke* nevű, 1740-ben elhalt

⁹⁴ Works of Ralph Waldo Emerson, Edinburgh, 1907, 282. l.

⁹⁵ Popenoe, Johnson, Applied Eugenics, New-York, 1920.

csavargónő esete, akinek 2820 tagra szaporodott nemzetségében számos gyilkos és gonosztevő s a nőtagok fele prostituált volt. Legtöbbjük nem tudott a maga emberségéből megélni s az államnak $2\frac{1}{2}$ millió dollárjába került e borzalmas társaság eltartása, melyből még ma is 600 gyöngélméjű él Amerikában.⁹⁶

Az örökléstan megállapításai tehát arról tanúskodnak, hogy a népek és nemzetek fennmaradását nem a kiválogatás nélküli tömeg biztosítja, hanem azok a létért való küzdelem válságai közt megedződött, a faj eszményeivel telített s a nemzet életigényeivel harmóniában kitenyésződött életerős és nemes jellemű törzsek, amelyek örökítő állománya magában foglalja mindazokat a szerencsés kezdeményeket, amelyek az élettanilag helyes házasságokban kivirulva az egész faj életerejét fenntartják.

Fajunk jól felfogott érdeke tehát azt kívánja, hogy a magyar történelmi családok vérbeli utódait messzemenően istápoljuk, mert ők a nemzeti dicsőség letéteményesei s jövőnk természetadta vezérei.

2. Magyarabb Magyarországot.

Az 1930. évi népszámlálás végleges adatai szerint Csonka-magyarország lakossága 8,688.319 lélek s ebből 8,001.112, vagyis 92·1% vallotta magát magyar anyanyelvűnek.⁹⁷

Ez utóbbi szám természetesen nem esik egybe a vérbeli magyarsággal, mert — mint már *Széchenyi István* hangsúlyozta — a fajiság meghatározója nem a nyelv, hanem a vérörökség. Ez okból a fentebbi számból mindenekelőtt 445.000 Mózes vallású zsidót kell levonni, akikről bizonyosan tudjuk, hogy zsidó fajúak, de hogy a keresztény és a keresztény felekezetek rovatában hány zsidó lappang még, arról nincs statisztikai adatunk.

Továbbá a magyar anyanyelvűek között vannak elkönyvelve azok a német, tót és más eredetű honfitársaink is, akik nyelvben s bizonyára már lélekben is megmagyarosodtak, de minthogy ezek száma ismeretlen, csak a zsidókat vonhatjuk le s akkor marad 8,243.319 magyar anyanyelvű honpolgár, mellyel szemben a statisztika 478.630 németet (5·5%), 104.819 tót (1·9%) s még 12 apróbb nemzetiséget mutat ki, amelyek százalékszámát csak tizedesekkel fejezhetők ki.

Legnagyobb nemzeti kisebbségünket az 5·5% német s az 5·1%

⁹⁶ *Estabrook A. H.*, *The Jukes in 1915*, Washington, 1916.

⁹⁷ *Kovács Alajos*, Az 1930. évi népszámlálás fontosabb eredményei; Magyar Statiszt. Szemle, X., 1932, okt. sz.

zsidó alkotja, amit, ha csak a nyers számokat tekintjük, nem lehet túlsoknak mondani, mert a körülöttünk levő országok kisebbségeinek százaléka minden elnyomatás ellenére is jóval nagyobb.

E számadatok alapján azt kellene hinnünk, hogy ennyi németet és zsidót minden nagyobb veszedelem nélkül elbirhat a magyarság, azonban, ha a viszonyok mélyére pillantunk, nyugtalanító tüneteket fogunk észrevehetni. Úgy vagyunk vele, mint ha egy nagy tó partján állva a víztükör nyugodt felszíne alatt kisebb-nagyobb buborékokban látjuk felszállni a tó mélyében lezajló szerves bomlás páráit.

A magyarság életére is efféle párák nehezednek, mert az említett kisebbségek a maguk nagyon kedvező közgazdasági, kulturális és társadalmi helyzetük egész súlyával *kereszteznek a vérbeli magyarság érdekeit*. Erről a közismert igazságról azonban nagyon nehéz őszinte nyíltsággal beszélni, mert a mi kisebbségeink — még *Bethlen István* gróf szerint is — „kivételes bánásmódhoz“ vannak szokva és könnyen megsértődnek.

Hiszen csak e napokban emelt szót *Petrovác Gyula* országgyűlési képviselő a miniszterelnök beszédeiben kifejezésre jutó *fajiság* erőteljesebb hangoztatása ellen, mert szerinte: „A fajiság hangsúlyozása olyan államban, mint Magyarország nem összefogó, hanem *szétválasztó erő*“, ⁹⁸ mely kijelentés azonban alapjában téves.

Én úgy vagyok meggyőzve, hogy nincs a világon olyan kérdés, amelyhez tiszta lélekkel, hideg ésszel és meleg szívvel ne lehetne hozzányúlni, sőt mennél kényesebb valamely kérdés, annál sürgősebben és annál nagyobb nyíltsággal kell annak megoldására törekedni, mert a begyógyult seb már nem veszedelmes, de az elhanyagolt seb megüszkösödik s az egész szervezetet elpusztítja.

Éppen ezért meg kell mondanunk, hogy a vérbeli magyarság sok keserőséggel szemléli a kisebbségek óriási térfoglalását s nagy méltatlanságnak érzi, hogy amíg a németek és a zsidók zavartalan jólétben élvezik a magyar haza áldásait, addig a hon-szerző faj százezerei a legnagyobb inségben sinlődnék s munkanélküli nagy tömegei hitevesztetten ódöngnek nagyvárosaink piacán.

Reá kell mutatnunk, hogy amikor a gazdasági élet legfőbb szervei a zsidók kezében összpontosulnak s amikor a közigazgatási kormányzat őrhelyeit, valamint az egyházi és kulturális intézmények vezető állásait aránytalanul nagy számban töltik

⁹⁸ Nemzeti Ujság, 1933, február 7.

be a kisebbségek ivadékai, ugyanakkor a magyarságnak még legkiválóbbjai is hozzájuk méltatlan, alacsony életszínvonalra vannak kárhozthatva s valósággal másodrendű állampolgárokká lettek hazájukban!

Mindennek az oka pedig legkevésbé sem a magyar tehetség, szorgalom és rátermettség hiányában s nem is a kisebbségek ellenérzésében, hanem a magyarság vérzivataros múltjában és egy nagy történeti szerencsétlenség következményeiben rejlik.

Amíg a magyarság a harctereken ontotta véré, addig a német és tót városi polgárság körfalainak védelme alatt békeségben faragta a követ, szőtte a vásznat, öntötte a harangot és — művelődött, amikor pedig a rendi alkotmány megdőltével erejét vesztett nemesség is kereste a békés életlehetőségeket, már mindenütt megelőzték az idegenvérű polgárság kiművelődött ivadéka, mert az állam hatalmi tényezői, a magyarság szándékos mellőzésével, mindig a kisebbségek javát mozdították elő.

Emellett a gyászos emlékü *Bach* korszakról sem szabad megfeledkeznünk, melynek emberei 1849 után az összes hivatalokat ellepték, 67 után is itt maradtak s akiknek ivadékai jórésben a mai tisztviselőkar tagjai.

Így támadt az a közéleti és gazdasági nagy aránytalanság, mely a magyarság igazságtalan hátravetését vonta maga után, amiben annak is sok része volt, hogy a történelmi vezető réteget alkotó törökös magyar urakat erős törzsi öncélúság hevítette ugyan, de sem a zsidók könyörtelen racionalizmusa, sem az alpesi fajtájú német polgárság egymást gyámolító tömegösztöne nem volt meg bennük.

Az itt felsorolt súlyos visszasságokat nemcsak az igazság, hanem a belső béke s a testvéries együttérzés érdekében is okvetetlenül orvosolni kell s a magyarság történeti osztályait nemcsak nemzeti hálából, hanem a bennük rejlő nemes örökítő állomány megőrzésének okából is az eddiginél nagyobb melegséggel kell felkarolni.

Idővel majd magától is javulni fog a helyzet, mert amióta politikai önállóságunkat visszanyertük s Magyarországon már nem bűn többé magyarnak lenni, azóta a magyarság dinamikai energiája is megnövekedett, úgyhogy faji értékeinek szabad kifejtésében nem korlátozva, bizonyára mihamar kiküzdi minden téren való igazi felsőbbségét. Már is e folyamat megindulását látszik igazolni az a tény, hogy a két legutóbbi népszámlálás közti tíz évben (1920—1930) a zsidók száma 45.000-rel, a németeké pedig

73.000-rel csökkent,⁹⁹ ami a magyarság mindinkább erősödő térfoglalásának a jele.

Elengedhetetlenül szükséges azonban, hogy nemzeti államunk magyarsága a külsőségekben is méltóan domborodjék ki, miért is intézményesen kell arról gondoskodni, hogy a közéleti tényezők, amennyiben nem kerülhetnének ki elegendő számmal a vérbeli magyarság soraiból, *kötelesek legyenek magyar nevet fölvenni*, mert nemzetközi viszonylatban nagy kárát valljuk annak, hogy világszerte a németiség függelékének tekintenek bennünket.

Nagyon fontos követelmény tehát, hogy Magyarországon senki se kaphasson közfunkcióra jogosító oklevelet, illetőleg senki se lehessen közhivatalnok, katonatiszt, pap, bíró, tanár, orvos, mérnök és ügyvéd, akinek nincs magyar neve s ez alól legfeljebb az örökös vándorúton levő és saját faji törvényei szerint is minden országban idegen zsidóságot kell mentesíteni.

Azzal a másfél évtized óta folyó pángermán színezetű mozgolódással, mely a hazai németiség faji érzéseinek felfűtésével máris sok helyütt éket vert a németek és a magyarság közé, e helyen nem foglalkozhatom. Az ilyen politikai kilengések, vagy inkább az azokat kiszólító agitátorok megfélemezése egyrészt az államhatalom, másrészt a hazafiasságában meg nem tántorodott németiség saját feladata s én meg vagyok győződve, hogy mind a két tényező ismeri a maga kötelességét.

3. Nemzeti birtokpolitika.

Azzal minden gondolkozó ember tisztában van, hogy a mai világban súlyos anakronizmust jelentő mammutbirtokok nem tarthatók fenn, mert sem társadalomethikai, sem nemzetgazdasági feladatuknak nem felelnek meg, sőt nemzetpolitikai szempontból is kifogásolhatók.

A mammutbirtokok ideje lejárt, mert nem teljesítik hazafias kötelességüket: nem jövedelmeznek eleget, nem fizetnek elég adót és nem nyújtanak elegendő magyar embernek megélhetést.

Ilyen körülmények közt az államnak nemcsak joga, hanem múlhatatlan kötelessége is, hogy a korszellem által létalapjában megingatott s a nemzetgazdaság vérkeringéséből is mindinkább kikapcsolódó nagybirtokokat a társadalmi fejlődés szellemében, de a nemzeti élet s a tulajdonos érdekeinek teljes megóvásával, új formába öntse.

⁹⁹ Magyar Statisztikai Szemle, 1932, okt. sz.

Érthetetlen, hogy az államhatalom régesrégén nem ragadta meg ezt az önként kínálkozó fényes lehetőséget, mellyel rövid idő alatt kivezethette volna a nemzetet a gazdasági s a velejáró erkölcsi hinárból, hanem ehelyett apró félrendszabályokkal, a villamoskörték megadóztatásával, a tisztviselők sovány kenyérének megnyirbálásával s más effélékkel próbálkozott a felbillent gazdasági egyensúlyt helyreállítani.

Mai nap már nem kérdés többé, hogy a meddő nagybirtokokat, a kalásztengerrel ékes, de emberüres rónaságot, *telepítés céljaira kell felhasználni*, mert csak így lehet a nincstelen munkanélküliek inséges és elkeseredett tömegeinek emberi megélhetést biztosítani, őket hazafias érzésükben megtartani s együtt a birtokok jövedelmező- és adózóképességét is fokozni. Legfeljebb az lehet a kérdés, hogy az állam milyen birtokokat vegyen igénybe a telepítés céljaira?

A felelet nagyon egyszerű. Az önként felajánlott birtokon kívül mindazokat, amelyeken a tulajdonos rosszul gazdálkodik, a birtok el van adósodva, nem jövedelmez, vagy aránytalanul kevés embert tart el.

Ilyen birtok pedig sok van az országban. Vannak nagybirtokok, amelyek már értékükön felül vannak megterhelve. Az egyik dunántúli húszezerholdas birtokra csaknem 5·5 milliós adósság nehezedik. Van olyan birtok, melyet holdanként négyszáz pengős adósság terhel, úgyhogy sem a közterheket nem tudja megfizetni, sem kényszeregyezséggel nem tud a bajból kilábalni.

Önként érthető, hogy az ilyen birtokokra és tulajdonosaikra is áldás, ha telepítési célokra vétetnek igénybe, mert a tulajdonos a szükséges pénzügyi művelet lebonyolítása után üzemképes állapotban kaphatja vissza birtoka egyrészét, vagy megfelelő évjáradékban részesülhet, „az állam pedig megint hitel- és forgalomképes, a közterheket fizetni tudó s több ember eltartására alkalmas területté tette a közgazdaságilag és nemzetpolitikailag holt, hivatását betölteni nem tudó földet“, mondja nagyon sok gyakorlati érzékkel egy vidéki szakíró.¹⁰⁰

A nagybirtok parcellázásának ellenzői azzal érvelnek, hogy a kisbirtok sem nem termel annyit, sem annyi adót nem fizet, mint a nagybirtok, amely állítás azonban teljesen alaptalan.

A termelést illetőleg utalok *Czövek István* cikkére,¹⁰¹ mely-

¹⁰⁰ *Kincs Elek*, A telepítés nemzeti jelentősége, Szombathely, 1933, 24. l.

¹⁰¹ *Czövek István*, A nagybirtok „többtermelése“, Előrs, I, 1928, 28. sz.

ből kitűnik, hogy a sajókazinczi határban 70 parasztgazda 800 holdon 90 vagon szemeséletet termelt, holott a 2000 holdas nagybirtokos 400 holdon csak 5 vagonnyi termést tudott elérni. Az is fontos, hogy amíg a parasztgazdáknak 400 db szarvasmarhájuk volt, addig a nagybirtokos e mennyiség ötödrészét sem tudta felmutatni.

Tudjuk, hogy Magyarországon a földadó *nem progresszív, hanem regresszív*, vagyis a holdankénti adó a birtok terjedelmével nem növekszik, hanem aránytalanul csökken. Innen ered az a kiáltó aránytalanság, hogy a tizenötholdas kisgazdák legkisebb adóalapja is nagyobb az átlagos adóalapnál s ha a tízezerholdas birtok adóalapját a tizenötholdasnak legmagasabb adóalapjával vetjük össze, akkor kiderül, hogy *a kisbirtok holdanként csaknem háromszor annyi adót fizet.*¹⁰²

Tekintsük továbbá, hogy egy ötholdas birtok közterhe 1926-ban holdanként 17.75, ellenben egy kétezerholdas birtoké csak 2.54 aranykorona volt¹⁰³ (amibe még nincs beszámítva az ártéri adó, a közmunkaváltság s az egyházi adó), ebből megadódik, hogy *a közteherviselés a kis- és nagybirtok között rendkívül aránytalanul oszlik meg.*

Mindezek megfontolásával világosan kidomborodik a teendő, hogy a telepítésre megért nagybirtokból *egészséges kisgazdaságokat kell alkotni*, mert ha egy tizenötezerholdas birtokot felosztunk tizenötholdas birtokokra, ezzel ezer magyar családnak adtunk kenyeret, az államháztartás pedig 20.000 pengő kivetett, de be nem hajtható adó helyett valósággal megkap 60.000 pengőt.

A telepítés gyakorlati megvalósításának mikéntje e tanulmány keretén kívül esik, azt azonban mindenképp elengedhetetlennek tartom, hogy a jól megválogatott telepések hosszúlejáratú, olcsó kölcsönnel törleszthessék a föld árát s a szükséges gazdasági felszerelést is megkapják.

Nyilvánvaló, hogy a kellő körültekintéssel végrehajtott telepítés nemcsak a magyarság annyira szükséges számbeli gyarapodását mozdíthatja elő, hanem nagy tömegek alacsony életszínvonalát is tetemesen megjavíthatja, ami a kelet felől közeledő világveszedelem elhárításának is leghathatósabb eszköze.

Rá kell még mutatnom a telepítés *nemzetpolitikai vonatkozásaira is*, amelyek megszívlelése kedvező alkalmat nyújt arra, hogy a magyarság ellen elkövetett történelmi bűnöket jóvátegyük.

¹⁰² Móricz Miklós, Társadalomtudomány, 1932, 296–311, I.

¹⁰³ Az Orsz. Mezőgazd. Kamara 1927. évi jelentése, 131, 146. I.

A történelem útvesztőjében s az élet törvénytárában járatos magyar ember nem csekély aggodalommal szemlélheti a *Bleyer Jakab* szerkesztésében megjelent mű¹⁰⁴ térképmellékletét, melynek dunántúli részein a németiség által sűrűn és még sűrűbben lakott vidékek narancsvörös foltjai virítanak.

Baranya megye felén, Tolna megyének harmadrészén, Bács-Bodrog megyének csaknem egész területén összefüggő német tömb terpeszkedik. Moson megye csaknem teljesen, Sopron megyének pedig északnyugati része német. A Veszprém megye déli sarkától északkeleti irányban Fejér, Komárom és Esztergom megyén át Hont megye közepéig húzódó terület, nemkülönben Pest megye egész dunántúli része is 50—80 s még több százaléknyi németiségnek nyújt otthont.

Ez az erős, nemzetiségi tekintetben a legapróbb részletekig megszervezett és fanatikus törzsfőnökök egységes vezetése alatt álló félmilliónyi német tömeg ebben a pillanatban bizonyára nem veszedelmes, azonban a jövő kiszámíthatatlan s már a holnap nagy meglepetéseket hozhat.

Mai nap már nem lehetséges az, ami a XVI. század közepén történt, amikor „a soproni német polgárság még azt sem engedte meg, hogy az átutazó vagy vásárra érkező magyarok szállást kapjanak a belvárosban”¹⁰⁵, még kevésbé lehetséges, hogy megismétlődjenek a XIII. század borzalmai, amikor „a dühöngő szászok kirabolták a gyulafehérvári székesegyházat, elvitték kincseit, legyilkolták a lakosságot, rágyújtották a tetőt a templomba menekültekre s a lángok és fegyverek martaléka lett a nagyprépost, a papság és többezer magyar”,¹⁰⁶ mindazonáltal ma is igaz, hogy „a német városok és falvak lakossága jólétét s nemzetiségét féltékenyen őrzi és a magyarságot nem látja szívesen maga közt.”

Ezeket az adottságokat, amelyek mai nap talán nem nagy jelentőségűek, mégis több figyelemre kellene méltatnunk, mert ki kezeshet rőla, hogy ha pl. Ausztriának sikerülne Németországhoz csatlakoznia s nekünk Németországgal közös határaink lennének, vajjon a német „Drang nach Osten”-politika nem találna-e a mi német kisebbségünkben megértő támogatókra?

A tervszerű fajvédelmi politika, nem elégedhetik meg a pillanatnyi nehézségek elhárításával, hanem a távoli lehetőségeket is mérlegelve a bekövetkező veszedelmeket előrelátó intézkedésekkel kell ellensúlyoznia.

¹⁰⁴ *Jakob Bleyer*, *Das Deutschtum in Rumpfungarn*, 1928, II. k.

¹⁰⁵ *Pintér Jenő* *Magyar Irodalomtörténete*, II. k., 1930, 37. l.

¹⁰⁶ *Ugyanott*, I. k., 1930, 234. l.

Ebből a szempontból — szerintem — az volna a teendő, hogy a magyarságtól elzárkózó, zárt kisebbségi tömböket *erős magyar telepek közbeiktatásával* mintegy felhígítsuk s ezáltal az ősi magyar területeket, amelyeket ellenséges hatalmak a magyarság gyöngítésére szakítottak el tőlünk, a nemzet vérkeringésébe visszavezessük.

Erre az új honfoglalásra azért is szükség van, mert az oly gyakran hangoztatott beolvadás, melynek az élettani idegenség állja útját, mindig csak jámbor óhajítás fog maradni.*

Végül még arra a nagyon fontos kérdésre kell felelnünk, hogy *miként népesítsük be a telepítésre igénybevett területeket*, honnan válogassuk össze a létesítendő telepese falvak népét?

E tekintetben máris nagyon egészséges irányelvekre támaszkodhatunk, mert a kormányzó úr ő főméltósága által létesített vitézi rend intézményében megadatott annak a lehetősége, hogy a háborúban kiválogatódott, testben-lélekben ép, erős akaratú, jellemzilárd, áldozatkész és hazafias emberanyagból *egy új nemesség alaprétege* legyen kifejleszthető, melyre annál nagyobb szükség van, mert a nemzet évszázados vezetőrétegét alkotó történelmi nemesség sorai vérzivataros múltunk folyamán nagyon megritkultak.

A mi vitézi intézményünket a külföld is nagy megértéssel fogadta s *Walther Darré*, a német agrárkérdés megoldására szervezett birodalmi bizottság elnöke, a Hitler-párt hivatalos agrárprogramjának megalkotója, legutóbbi művében nagy elismeréssel állapítja meg,¹⁰⁷ hogy Magyarország kormányzójának sikerült a bolsevizmus fenyegető rémével „a hazai rögbe gyökerezett honfivér“ gondolatát szembeállítani.

Nagy nyomatékmal emeli ki a széleslátókörű szerző, hogy a magyar vitézi intézmény nem a középkori hűbérrendszer folytatása, mert nem a háborús vitézség jutalmazása akar lenni, hanem

* Nagyon jellemző példája ennek a szatmármegyei némettség viselkedése. Ennek őseit (2072 családot) gróf *Károlyi Sándor* 1712-től kezdődőleg 31 községbe telepítette le, akik idővel 40.000 lélekre szaporodtak fel. Addig, amíg gazdasági érdekeik úgy kívánták, magyaroknak vallották magukat, de most, hogy a legtöbb sváb községet Nagykárolyval együtt Oláhországhoz csatolták, egyszerre ráeszméltek, hogy ők nem is voltak soha magyarok. „A múlt nyáron — írja egy szemtanú — többen tapasztaltuk odaát, hogy az ifjú sváb kultúrlegények az ő népművelési egyleteikben az őket leigázó, műveletlen magyarokról tartanak előadásokat.“ (*Kincs Elek*, A telepítés nemzeti jelentősége, 1933, 11. l.)

¹⁰⁷ *K. Walther Darré*, Neuadel aus Blut und Boden, München, 1930, 48. l.

arra törekszik, hogy a földbirtokhoz juttatott kiváló emberanyag nemes örökítő állománya a nemzetnek megtartassék és tovább *tenyésztessék*, hogy ez örökítő anyagban rejlő nemes tulajdonságok hordozói példás életükkel mindenkori mintaképei legyenek a hazáját és faját szerető magyar embernek. Ezt a fajélettani szempontból is nagyjelentőségű tényt azonban csak úgy lehet elérni, ha az adományozott vitézi telek terjedelme valóban biztosítja egy 7—8 tagú család megélhetését.

Emellett arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a történelmi nemességnek önhibájukon kívül elszegényedett tagjai legalább is ugyanolyan mértékben karolandók fel, mert a vitézi rend a jövő szempontjából még csak *ígéret*, azonban a történelmi nemesség törzsi örökségének értékét már sok évszázad folyamán *bebizonyította*.

Ha Németország minden eugénikai törekvése az északi fajta öserejének a nemességben való helyreállítására irányul,¹⁰⁸ nekünk magyaroknak viszont a törökös magyar vezérréteg megmentése legyen a legfőbb feladatunk, mert ez a vér, az Árpádok vére, tartotta meg Magyarországot ezer év minden viharában.

Az itt körvonalozott teendők természetesen még nem merítik ki a nemzeti birtokpolitika összes feladatait, sőt inkább a fentebbieket még több nagyjelentőségű intézkedéssel kell kiegészíteni.

Az első az, hogy az egy tulajdonos kezében hagyható birtok *maximumát* törvényhozási úton kell megállapítani, a telepítésre nem alkalmas nagybirtokokat pedig kisebb parcellákra osztva paraszt igénylőknek vagy paraszt termelőszövetkezeteknek *örök-bérletképpen* átadni, mert csak így lehet egy birtokos parasztosztályt megteremteni, mely a marxista világveszedelemnek a legerősebb, mert természetes gátja.

A másik intézkedés az *egyke* átkát volna hivatva ellensúlyozni, még pedig olyképpen, hogy — mint *Quessel* német politikus ajánlotta¹⁰⁹ — a szülők vagyonát csak három gyermek örökölhesse, ellenben két gyermek a vagyonnak csak felét, egy pedig csak a harmadát kaphassa meg. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen törvény bevezetése után a legmegrögzöttebb egykések is sietnének három gyermekről gondoskodni.

A harmadik fontos teendő a mi nemzetellenes *örökösödési törvényünknek* olyan irányú megváltoztatása, hogy a birtok el-

¹⁰⁸ *Hans Günther*, Adel und Rasse, München, 1926, 83. l.

¹⁰⁹ *Lenz*, Süddeutsche Monatshefte, 1928, 438. l.

aprózódásának meggátlására — csakis az elsőszülött fiú örökölhessen a szülői birtokot.

Ez a német nemzeti szociálista párt agrárprogramjának is egyik sarkalatos tétele, megtévezve még azzal, hogy a földbirtokot sem haszonbérbe adni, sem magántókével megterhelni nem szabad.

4. *Nemzeti művelődés.*

Minthogy minden nemzet műveltségi állapota iskoláinak ismeretanyagától és szellemétől függ, ez okból a helyes iskolapolitikának arra kell törekednie, hogy művelődési eszközeit harmonikusan illessze össze a nemzeti lélek sajátosságaival és a fajegészségtan követelményeivel.

A mi iskoláztatásunk e tekintetben sok javításra szorul, mert gépiesen alkalmazkodik a kultúrvilág nemzetközi ismeretigényeihez, de nem gondoskodik eléggé a mi nemzeti kultúránk biztosításáról.

Mai nap az iskola sok nélkülözhető ismeret közlésével fölöslegesen megterheli a tanulóifjúságot s túlhosszúra nyújtja az iskolabajárás éveit, azonban arról már nem gondoskodik, hogy az életbelépő ifjúnak a fajiság nemzeti és világjelentőségéről s önnön fajegészségtani kötelességeiről is fogalmat nyújtson.

Ezen okvetlenül segíteni kell, még pedig olyképpen, hogy az élet igényeihez közelebb hozott ismeretanyagot minden fölösleges tehertől megszabadítva, az iskolázás idejét 1—2 esztendővel megrövidítsük s emellett a narratív tudományok anyagát erős nemzeti szellemmel telítve, egy hazafias világnézet szilárd alapjává tegyük.

Ezzel az is el volna érhető, hogy a 20—21 éves ember már állásba jusson s 25 éves koráig vihesse annyira, hogy megnősülhessen, amivel elérhetnék azt, hogy a fajfenntartás szempontjából legbecsesebb öt esztendő nem vessze kárba.

Ez intézkedés bevezetésével mindjárt kevesebb leány maradna pártában, különösen, ha — mint kellene — a nőket teljesen távol tartanók az egyetemről.

Jól tudom, hogy e kijelentésemmel veszedelmes térre léptem, azonban az esetleg ellenem zúduló legnagyobb vihar ellenére is kimondom azt az évtizedek óta vallott, megingathatatlan meggyőződésemet, hogy bűn volt a *nőt az egyetemre bocsátani*.

A természet törvényei ellen való bűn a nőt olyan foglalko-

zási körre szorítani, amelyre nincs meg a kellő műszeres fölszerelése s ezzel elvonni őt természetadta hivatáskörétől, attól, hogy a faj éltető erejét, nemes örökítő állományát a nemzetnek megőrizze.

Bűn volt a nőt a férfi versenytársává tenni, mert ha férftól-nőtől egyforma munkát kívánunk, ebben a nőnek, lénye más irányzottságánál fogva okvetlenül alul kell maradnia.

Ezt minden dialektikánál nyomatékosabban bizonyítja az az anatómiai tény, hogy a női agyvelő már a születés pillanatától kezdve könnyebb a férfiénál. *Marchand* szerint:

az újszülött	női	agyvelő	átlag	316 gr.
„	„	férfi	„	371 „
a 2 éves	női	„	„	896 „
„	„	férfi	„	1011 „

súlyú.

A nő korábban érik s agyvelejének növekedése 16. és 18-ik éve közt be van fejezve, holott a férfié a 20. évig növekszik. A kifejlett nő agyveleje átlag 1200—1300 gr., a felnőtt férfié 1300—1450 gr. súlyú. A nő agyveleje tehát átlag 150 grammal könnyebb a férfiénál, mely alapon bizvást kimondható, hogy *a nő intelligenciája úgy viszonylik a férféhoz, mint agyvelejük súlya egymáshoz. (Ranke.)*

Ezek az adatok világos bizonyítékai annak, hogy a mai, fiúk-lányokra egyaránt kötelező tanterv élettanilag helytelen s hogy már ennek az egy különbségnek alapján úgy a középiskolában, mint az egyetemen külön tantervet kellene követni, mert ha a tananyag teljesen egyforma, akkor vagy a fiúk kapnak keveset, vagy a leányok kapnak sokat.

Az én tapasztalatom az, hogy a mai oktatás inkább a leányok szellemi mértékéhez alkalmazkodik s ennek következtében az egyetemek színvonala az utóbbi évtizedekben tetemesen alászállt.

De mindezeket nem tekintve, kétségtelen igazság marad s ez az egész kérdés súlypontja, hogy *ahány diplomás nő állásba jut, ugyanannyi férfi elől veszi el a kenyeret* s ha a mai nők tele vannak panasszal, hogy kénytelenek kenyérkereső pályára lépni, mert a férfiak nem házasodnak, ezen csak úgy lehetne segíteni, hogy a nő elől végképp elzárjuk az egyetemet s a lényének nem való kereseti ágakat.

Már ezáltal is lényegesen megjavulnának a házassági kilátások, amivel azonban még csak az első lépés van megtéve, melyet még sok más intézkedésnek kell követnie, hogy a népesedés föltételeinek eleget tehessünk.

Ezek sorában igen nagy jelentőségű volna annak a Németországban már a megvalósulás küszöbén álló intézkedésnek a bevezetése, hogy *az állam különbséget tegyen a magános, nős és családos alkalmazott javadalmazásában.*

Nagyon helyes volna, ha a nőtlen ember csak 2/3-át kapná a nős ember fizetésének s a családos férfi javadalma minden gyermek után 20—25 %-al emelkednék és adója arányosan csökkenne, de csak akkor, ha megfelelő szakértő megállapította, hogy a családtagok minden örökléstani kíváncságnak megfelelnek.

Szigorú büntetés terhe mellett kellene továbbá a háziurakat arra kötelezni, hogy a nagycsaládú lakókat is kötelesek legyenek akadálytalanul befogadni.

Ilyen intézkedésekkel el lehetne érni, hogy a fajegészség-tani szempontból nagyértékű felsőbb osztályok annyira kíváncs szaporodása a kellő mederbe terelődjék, ami már csak azért is óhajtható, mert szellemi kiválóságok csak ritka, véletlen mutációképpen s csak nagy gyermekszám mellett jöhetnek létre, így *Schubert* a 13-ik, *Bach Sebestyén János* a 8-ik, *Kant* a 8-ik, *Siemens* a 13-ik, *Franklin* a 16-ik gyermeke volt szüleinek.¹¹⁰

Ez azért fontos, mert az emberiséget nem a tömegöszton, hanem egyes kiváló szellemek gondolatiránya tartja meg a haladás útján.

Mindeme szempontok betetőzéseül még egy elengedhetetlen feltételre kell rámutatnom, melynek megvalósulása nélkül minden fáradozásunk meddő marad. Ez a legfőbb kellék pedig az, hogy *a nőt vissza kell adnunk természetes hivatásának.*

A nőt arra alkotta a természet, hogy anya legyen, miért is föl kell benne ébreszteni azt az ősi, boldogító ösztönt, hogy ne csak úrnő és feleség, hanem elsősorban gyermekeit odaadással ápoló és nevelő családanya *akarjon lenni.*

A nőt ismét föl kell emelnünk arra az eszményi magaslatra, hogy teljesen átérezze nemes hivatását s ne hiú tetszelgésben, már a sioux indiánoknál is divatját multa festőművészetben s férfiasságot mimelő, üreslelkű kedvtelésekben találja örömét, hanem a természet őstörvényeihez visszatérve a fajfenntartás kötelességéből ráeső részt is boldog büszkeséggel vállalja.

A mai nőnek az a legnagyobb gyöngéje, hogy *nem akar anya lenni*, mert nem gondol rá, hogy a legnagyobb nemzet is kipusztul, ha a születések száma túlságosan megcsappan.

¹¹⁰ Konrad Dürre, Erbiol. und eugen. Wegweiser, 1932, 93. l.

Igy volt ez Hellaszban, mely állam *Polybios* történetíró szerint a Kr. előtti 2. században oly nagyfokú gyermekhiányban szenvedett, hogy a városok elnéptelenedtek s az ország, anélkül, hogy háborúk vagy járványok sújtották volna, nem termett gyümölcsöt, mert az emberek pénzsóvárgás- és tunyaságból nem házasodtak, vagy ha házasodtak is, nem akarták gyermekeiket felnevelni.

Plutarchos szerint a Kr. utáni első században egész Görögország nem tudott 3000 főnyi hadsereget kiállítani, annyit, amennyit a perzsa háborúk idején Megara városa egymaga.

Schallmayer szerint a népvándorlás viharai után a heliének egész népéből alig maradt valami s a lakatlan területeket szláv törzsek szállták meg.

Az antik Itália is hasonló folyamat színhelye volt. *Gruber* azt állítja, hogy Itáliának Kr. e. 220-ban még 22 millió, de 150-ben Kr. u. már csak 10 millió és 350-ben csak 5 millió lakosa volt, úgyhogy az antik világ értelmisége kipusztult s helyét az őslakosság és az idegen zsoldosok vagy rabszolgák korcsai foglalták el.

Ezek az elrettentő példák talán majd a magyar asszonyokat is jobb belátásra bírják.

5. Népesedés és fajismeret.

Minden nemzet virulásának és fennmaradásának alapfeltétele a faj legjobbjáiban rejlő nemes örökítő állomány megőrzése és továbbfejlesztése, amit kétféle módon lehet elérni.

Az egyik a természet östörvényeinek megfelelő *korlátlan szaporodás*, amikor a kiválogatódás erejére bizzuk, hogy az ivadékok nagy tömegéből a derék és jól alkalmazkodott egyedeket fenntartsa, a faj épségét veszélyeztető selejteket pedig kigyomlálja. Ez a metódus a társadalom mai berendezkedése mellett kevés sikerrel kecsegtet s amellet időrabló és sok energiapazarlással jár.

A másik módszer, amelyet *Malthus* óta sok eugenikus javasol, a tudatosan *irányított szaporítás*, mely az öröklés és alkalmazkodás erői által már kiválogatott, értékes öröklésvonalak fenntartására törekszik. Ez a módszer, ha az előbbinél kevésbé tökéletes is, mindenesetre közvetlenebb és több reményt nyújt arra, hogy az államalkotó faj s annak intézményei és hagyományai meg legyenek őrizhetők.

Malthus tétele szerint¹¹¹ minden egészséges nép, ha járványok, háborúk, éhínség s más katasztrófák nem tizedelik meg, 25 év alatt megkétszereződik, ami alapjában még ma is igaz, de csak a természetes viszonyok közt élő népekre, mert a tapasztalat azt bizonyítja, hogy mennél nagyobb valamely népnek a civilizációja, annál inkább hódol „az okos önzés” elvének s annál inkább korlátozza szaporodását.

A születések csökkenése mai nap már nagyon általános jelenség; még a nagy szaporaságukról híres németek is feljajdulnak, hogy amíg hazájukban 1901-ben még 2,032.000, addig 1931-ben már csak 1,031.000 gyermek született,¹¹² azonban e tekintetben a nyugat- és keleteurópai államok közt igen nagy különbség van, mert kelet felé mindinkább emelkedik a születések száma.

Csonkamagyarország népesedése a háború óta sem mondható kedvezőtlennek, mert „a születési arány nagy csökkenése dacára az ország népességének természetes szaporodása (vagyis a születések többlete a halálozások felett) mégis közel 10⁰/₀ volt, amivel a legtöbb nyugateurópai állam arányait meghaladtuk.”¹¹³

Hasonlóképpen kedvezőnek kell mondanunk a magyarság szaporodását a kisebbségekkel szemben is, mert a két legutóbbi népszámlálás között (1920–1930) a magyarság lélekszáma 11·8⁰/₀-kal növekedett, ellenben a németeké 13·2 s a tótoké 26·1⁰/₀-kal fogyott. „Ugyancsak fokozatosan és nagy mértékben hanyatlik a zsidók természetes szaporodása is, úgyhogy az utolsó években a halálozások száma állandóan felülmúlja a születések számát.”¹¹⁴

Tehát nem az a baj, hogy nem szaporodunk eléggé, hanem az, hogy amíg a társadalmi hágcsó legalsó fokozatai nagyon is erősen szaporodnak, addig a felsőbb értelmiségi osztály népese-dése már csaknem holtpontra jutott.

Ilyen körülmények közt minden törekvésünket arra kell irányítanunk, hogy a vezető osztályok szaporodását előmozdítsuk, a nem kívánatos elemekét pedig lehetőleg megakadályozzuk.

A fogalmak szabatosága kedvéért le kell szögezmem, hogy a szaporodás szigorú korlátozását csupán a társadalmi salak-, az ú. n. „Lumpenproletariat”-ra s az öröklött betegségekből szen-

¹¹¹ *Malthus*, Essay on the principle of population as it affects the future improvement of society, 1798, 3 k.

¹¹² K. Dürre, Erbiol. u. eugen. Wegweiser, 1932, 84. l.

¹¹³ Kovács Alajos, Magyar. Stat. Szemle, X, 1932, 814. l.

¹¹⁴ Kovács Alajos, Id. h., 821., 823. l.

vedőkre óhajtanám kiterjeszteni,¹¹⁵ mert amennyire nem óhajtok a falusi kiscgazdatársadalom s a mezőgazdasági munkásság szaporodásának gátat vetni, annyira veszedelmesnek tartom a csavargók, zsebmetszők, betörők, korhelyek, prostituáltak s más efféle népség szaporodását, mert az öröklés megmásíthatatlan törvényei szerint ezek ivadékaiból kerülnek ki a Jukék, Zérók, Marcusok, Hillek és más hasonló börtöntöltelék.

A falusi parasztság az ő egyensúlyozott lelkével, józan ítéletével, egészséges és egyszerű észjárásával s erőteljes szervezetével a faji és nemzeti erő megújulásának *természetes tartaléktelepe*, nemkülönben a városi kisiparos is értékes alkatrésze a nemzeti élet gépezetének.

Egészen másképpen ítélendők meg e tekintetben a nagy gyárüzemek kétlábú munkagépei, az a tanulatlan, vagy legfeljebb egyoldalúan kiügyesített, a szociáldemokrata doktrínáktól megmételtyezett, vagy legalább a szociálizmus jármába fogott, urat majmoló, de üreslelkű és nemzetietlen proletárhad, amelynek szaporodása csak addig a mértékig kívánatos, amíg a társadalmi osztályok egyensúlyát nem veszélyezteti.

E réteg szaporodását mindenképp tanácsos volna féken tartani, mert ha ez az embertömeg az ő nyers ösztönéletével, kialakulatlan, sőt sok tekintetben megrendült erkölcsiségével és szellemi alacsonyrendűségével felülkerekedik a szellemi és erkölcsi kiválóságánál fogva vezetésre hivatott felsőbb osztályokon, akkor nem lesz hatalom, mely a nemzetet a pusztulás lejtőjén megállíthassa.

Az itt elmondottak világosan kijelölik a cselekvés útját. Arra kell törekednünk, hogy az értékes osztályok szaporodását okos rendszabályokkal előmozdítsuk, a fajéletteni szempontból veszedelmes elemekét pedig lehetőleg korlátozzuk.

Ennek céljából mindenekelőtt olyan *oktató állomásokat* kellene létesítenünk, mint amilyenek Angolországban és Hollandiában vannak s amilyenek felállítását a szászországi munkaügyi és népjóléti minisztérium 1927. évi dec. 20-án kelt emlékiratában javasolta és Dánia is felállítani készül.¹¹⁶

Az ilyen állomásokon a koncepció meggátlását tanítják, ami mindenképpen jobb, mint megengedni, hogy ezer meg ezer ifjú anya nyomorultan és kínosan pusztuljon el. Csupán Berlinben

¹¹⁵ Méhely Lajos, Fajvédelmi gondolatok, A Cél, 1928, 331. l.

¹¹⁶ Lenz, Soziale Notwendigkeiten der Rassenhygiene; Süddeutsche Monatshefte, 1928, 436. l.

évente 6000,¹¹⁷ egész Németországban pedig 7500 fiatal asszony pusztul el a kontár manipulációk következtében.¹¹⁸

Egy további lépés volna a nem kívánatos elemek szaporodásának intézményes megakadályozása, úgy, ahogy azt egyes amerikai államok, pl. New Jersey, New York, Kansas és Michigan, az egészség legcsekélyebb károsodása nélkül végrehajtott csírátlantítással (szterilizálással), vagyis a csíramirigyek vezetékeinek átmetszésével, kiváló sikerrel gyakorolják.¹¹⁹

A praktikus amerikaiak, valamint Anglia és a skandináv államok is már megtalálták a módját, hogy nemcsak az öröklött betegségekben szenvedők, hanem az erkölcsileg züllöttek szaporodását is lehetetlenné tegyék.

Erre irányuló mozgalom indult meg Németországban is, amennyiben a porosz népjóléti minisztérium egészségügyi osztályának 1932. évi július 2-án tartott ülésében a *csírátlantítási törvény* módoszatairól tanácskoztak, még pedig annak a „lex Zwickau” néven ismeretes tervezetnek alapján, melyet már tízesztendővel ezelőtt Bóter zwickau-i egészségügyi tanácsos terjesztett a birodalmi gyűlés elé.¹²⁰

Fölösleges mondanunk, hogy mi még nagyon távol vagyunk hasonló tervektől, sőt sokan, a mindinkább terjedő egyke rémére gondolva, a nemzeti öngyilkosság rendszeresítését láthatnák ebben, holott pedig a nemzetre nézve éppen a romlottak szaporodása jelent öngyilkosságot.

Minden erre irányuló küzdelmünkben a legfontosabb szerep jut a kellő *felvilágosításnak*, amelynek eszközei részint közéletiek, részint az iskola feladatkörébe tartoznak. Közéletiek a fentemlített házassági tanácsadó s vérvizsgáló és oktató állomások, az iskola pedig arra van hivatva, hogy a tanulóifjúságot fogékonnyá tegye a fajélettani ismeretek sorsdöntő fontosságának a belátására s módot és alkalmat nyújtson neki arra, hogy megszerezhesse mindazokat a fajegészségtani ismereteket, amelyek minden házassulandó férfi és férjhez menendő nő egész életére kiható törvénytárát alkotják.

A keletázsiai mongol népek (khinaiak, japánok), nemkülönben a zsidók is sokezeréves fajvédelmi kódex szabályai szerint

¹¹⁷ Magnus Hirschfeld, *Geschlechtskunde*, I, 1926, 91. l.

¹¹⁸ Der Hüter, 1925, 77. l.

¹¹⁹ Otto Reche, *Die Bedeutung d. Rassenpflege für die Zukunft uns. Volkes*, 1925., 6. l.

¹²⁰ Konrad Dürre, *Id. h.*, 78. l.

élnek, újabban pedig a fajegészségtani oktatásnak az észak- és nyugateurópai országok s Amerika is tág teret nyitottak.

A népek sok tévelygés és még több fájdalmas csalódás után kezdik belátni, hogy a „faj s a kultúra tisztasága minden népnek a legfőbb kincse”¹²¹ s ennek átérzésével lassanként művelődésünk egész rendszere átalakul, mert új s ha talán a réginél nem is nemesebb, de mindenesetre észszerűbb és igazabb, a természet törvényeivel összhangzóbb tartalommal telik meg.

Mai nap már minden csak némiképp is tisztafajú nemzet kebelében a faji öntudat ápolása és továbbfejlesztése kerül az alsóbb- és magasabbfokú oktatás gyújtópontjába, ott pedig, ahol a faji lelkiismeret elhalaványodott, vagy talán már kialvóban is van, ott a nemzet váteszei lelkük egész hevületével törekszenek ezt a legdrágább kincset visszaszerezni.

Napjaink eme hatalmas szellemi áramlatát részben a már meglevő fajhygiéniai és anthropologiai tanszékek szolgálják, részben egészen új fajbiológiai és örökléstani intézetek létesülnek, melyek kiinduló pontjává válnak az oktatás megfelelő átszervezésének s a társadalmi munka bekapcsolódásának és tudatos irányításának.

Ilyen eszmék letéteményesei az angolországi fajegészségtani intézetek, különösen a Batesonnal betöltött Galton-tanszék és laboratórium, valamint a newyorki Columbia-egyetem Thomas Hunt Morgan vezetése alatt álló experimentális biológiai intézete. Ilyen a berlini állatorvosi főiskola Baur Ervin professzor gondozására bizott örökléstani és a svédországi, Nilsson-Ehle prof. vezetése alatt álló experimentális örökléstani tanszék, de mindennekfelett az 1927. évi szept. 15-én megnyílt berlin-dahlemi anthropologiai, fajbiológiai és örökléstani intézet, mely a nagy-névű Eugen Fischer prof. igazgatása s báró Verschuer és Muckermann páter segédkezése mellett már eddig is mintaszerű működéssel érdemelte ki tiszteletünket.

Rendkívül intenzív tudományos fajszolgálat folyik Bajorországban is, ahol a hatalmas fajegészségtani egyesület tevékenységén kívül a müncheni egyetem jeles tudósai tartanak rendszeres fajegészségtani előadásokat.

A fajbiológiai ismeretek nagy horderejét a szomszéd Ausztria is kellőképpen méltányolja, mert az 1927. évi aug. 2-án kiadott

¹²¹ Egon van Winghene, Arische Rasse, Christliche Kultur und das Judenproblem, Erfurt, 1931., 5. 1.

középiskolai törvény az elemi iskolázást egy évvel megrövidíti, az idegen nyelvek tanítását megszorítja, a realisztikus oktatást megerősíti és „természetrajz” címe alatt *a középiskola valamennyi osztályába bevezeti a fajegészségtan tanítását*.¹²² Azt maga a törvény is elismeri, hogy e tárgy tanítására jelenleg még nem áll elegendő tanerő rendelkezésre, azonban ez — mondja a referens — nem baj, mert legalább kényszerítő ok lesz arra, hogy *a főiskolákon öröklés- és fajegészségtani tanszékeket állítsanak*.

Érdekes, hogy az erdélyi szászok, akik a mai oláhvilágban is megőrizték autonómiájukat, egy megyesi orvos kezdeményezésére kötelező tantárgyul vezették be középiskoláikba a fajegészségtant s a nép között is nagy propagandát indítottak arra, hogy fajtájuk megóvása érdekében mindenféle idegen vér befogadását megakadályozzák.

Arra is van eset, hogy Németország két városában már a felső népiskolában is fajismerettant tanítanak,¹²³ azonban a fajélettani ismeretek nélkülözhetetlenségét sehol sem érezték át oly mélységesen, mint Svédországban, ebben az istenáldotta államban, ahol nincs analfabéta, ahol az évszázadokra visszamenő anyakönyvek példás rendben vannak s ahol a tisztafajú népet a művelődés őszinte szeretete hatja át.

Alig állították fel a svédek 1918-ban Schonenben (Skane) experimentális örökléstani intézetüket, már 1922-ben ismét egy nagy kulturális alkotással lepték meg a világot, amikor *Lundborg* professzornak fáradhatatlan buzgalmát végre is siker koronázta s a svéd országgyűlés a király egyenes utasítására megszavazta az az Uppsalában felállított fajbiológiai intézet költségét.

Ennek az azóta páratlan eredménnyel működő intézetnek ismertetését megtaláljuk *Lundborg* 1922. évi röpiratában.¹²⁴ Csak mély szomorúsággal gondolhatunk arra, hogy ilyen fényes alkotásokra, melyet a mindössze 6 milliónyi, de fajilag egységes svéd nemzet, éppen faja tisztaságának megőrzésére emelt, a lélekszámban nagyobb, de a honszerző faj életérdekei iránt érzéketlen Magyarország nem képes.

¹²² *Max Pauli* előadásának ismertetése; Archiv f. Rassen- u. Gesellsch.-Biologie, XXI, 1928, 122. l.

¹²³ *Benno Heydolph*, Rassenkunde in der Volkshochschule; Der Hüter, 1925, 73. l.

¹²⁴ *H. Lundborg*, Das schwedische Staatsinstitut für Rassenbiologie, München, 1922.

Én ugyan két évtized óta ébresztgetem a magyarság faji lelkiismeretét s már számtalanszor hallattam a magyar faj jövőjén aggódó vészkiáltásomat,¹²⁵ anélkül, hogy bár egy hajszállal közeledtünk volna ahhoz a nemes célhoz, melyet a dán *Thomsen* ekként jelölt ki: „Lehet-e a messzelátó politikusnak szebb és fontosabb feladata, mint megakadályozni a természetet abban, hogy az általa teremtetett nemes népeket elpusztulni engedje s ugyanakkor újakat kitenyészteni, amelyek hosszabb életűek, boldogabbak és boldogítóbbak, mint a természet által létrehozottak“.¹²⁶

Nekünk, sorsüldözött magyaroknak még nem született ilyen politikusunk, mert mi, hogy „kisebbségeink érzékenységet ne sértsük“* nem merünk magyar fajunk jövőjéért intézményesen cselekedni s megelégszünk azzal, hogy az ú. n. kultúrfőlny nemzetközi mértékét, sok esetben annak inkább csak *látszatát*, fenntartsuk.

Ezért a célért az ország anyagi erejét messze meghaladó áldozatokat hozunk s fényes és roppant költséges, ha talán nem is teljesen fölösleges, de mai nyomorúságunkban legalább is nem föltétlenül szükséges intézményeket tartunk fenn,¹²⁷ azonban következetesen megelégedezünk *Gruber* professzor, a világhírű müncheni higienikus, eme követelményéről: „Nekünk a csiraálmány egészségtanára, vagyis fajegészségtanra, az *embertenyésztés művészetére* is szükségünk van. Minden technikában mesterek vagyunk, azonban a legfontosabban, annak a technikájában, hogy életképes, kifogástalan utódokat neveljünk fel, kontárok maradunk.“¹²⁸

Reánk, árva magyarokra, mázsányi súllyal nehezedik e szavak belső igazsága, amely — ha még idejekorán nem eszmélünk rá fajvédelmi kötelességeinkre — könnyörtelenül lesújt reánk.

¹²⁵ *Méhely Lajos*, Állítsunk fel Magyar Fajbiológiai Intézetet; A Cél, 1927, 105—120 l.

¹²⁶ *A. Thomsen*, Der Völker Vergehen und Werden, Leipzig, 1925.

* Egy volt, egyébként nagyon buzgó miniszterünk kijelentése!

¹²⁷ Fentebbi szavaim illusztrálására hivatkozom pl. a tihanyi Magyar Biológiai Kutató Intézet tavalyi jelentésére, melyből kitűnik, hogy ott az intézet egyik igazgatóján kívül még két úr foglalkozott a házi patkány A-vitaminmentes táplálkozásának rejtjelmeivel. Én úgy tudom, hogy Pesten éppen elég patkány van, sőt vitaminmentes táplálék is akad még, úgyhogy ezért kár volt Tihanyban palotákat emelni, mert ilyen s más efféle „korszakos“ vizsgálatokat bármely egyetem legszerényebb laboratóriumában is el lehet végezni.

¹²⁸ *Max v. Gruber*, Gesundes Volk, 1930, Stuttgart, 3. k.

Vallásunk tanítása szerint: az egyes ember feltámad, de a néphalálból nincs feltámadás; ragadjuk meg hát a gyorsan tűnő percek s hazaszeretetünk egész melegével siessünk veszni indult fajunk megmentésére.

6. A zsidókérdés.

Az én fajvédelmi kódexem nagyon hiányos volna, ha nem emlékezném meg a zsidókérdésről, erről a világkérdéssé dagadt súlyos problémáról, melynek minden nemzet életébe mélyen belenyúló, a nemzetek ősi adottságait átalakító s egy új világrend kialakítását célzó törekvései előtt szemet húnyni — szinte az öngyilkossággal határos.

A zsidókérdéssel minden élni akaró nemzetnek foglalkoznia kell s meg kell keresnie a módokat és eszközöket, amelyek ezt az egyre fokozódó veszedelmet kivédhetővé tehetik.

A kérdés virulenciájának letagadásával, valamint pietisztikus szemforgatással, a világboldogító liberálizmus elcsépeelt frazeológiájával, vagy a rousseaui világtestvéresülés üres szólamaival egy tapodtatnyira sem közeledünk a kérdés megoldásához, mert itt csak férfiasan elszánt, gyökérig ható operáció segíthet a bajon.

Mielőtt ennek taglalására térnék, meg kell állapítanom, hogy a zsidókérdés egész veszedelme annak a természetellenes biológiai viszonynak a következménye, melyben a zsidóság az egész világon az ő gazdanépeivel áll.

Mai nap a zsidók olyan életközösségben vannak gazdanépeikkel, amelyet az élettudomány *élődiségnek*, *parazitizmusnak* nevez s amelynek fogalmi meghatározása szerint ebből az életközösségből csak az egyik félnek, t. i. a zsidónak van haszna, ellenben a másik fél, tehát a magyar, csak súlyos kárát látja.

A zsidók parazitásága két okra vezethető vissza; az egyik az ő faji tulajdonságaikban, a másik ebből folyó lelki irányzottságukban rejlik.

A zsidó fajtában egyesült három fővérelem, jelesen az arabiai beduin, a kisázsiai hethita s a kétszeri egyiptomi rabságban fölvelt néger vér már önmagában is sivár anyagiasságra hajlandósítja a zsidót, valláserkölcsei nevelése pedig könyörtelen racionalistává teszi, akinek életeleme az üzérkedés, szalonképesebb kifejezéssel: a pénzgazdaság.

Mivel Magyarországon még tudományos hitelességgel igazolt történeti tényeket sem tanácsos a zsidókról elmondani, azért nehogy ismét a felekezeti elleni lázítás vádját vonjam magamra, a

zsidók „szent“ könyvének, a mózesi törvényeknél is nagyobb tekintélyű talmudnak csak egyetlenegy episztólájára utalok, mely ekkép hangzik :

„Öt dolgot ajánlott Kánaán az ő fiainak : szeressétek egymást szeressétek a rablást, szeressétek a ledérséget, gyűlöljétek uraitokat és sohase mondjatok igazat“ (Pesachim F. 113 b.)¹²⁹

Az ilyen hitelvek bizonyítják, mennyire igaza volt *Tacitus*-nak, aki *Históriáinak* V. kötetében rámutatott arra a feneketlen gyűlöletre, mely a zsidókat minden nemzsidó néppel szemben eltölti s azokra a minden más népével ellentétes nézetekre és szokásokra, melyeknek veleje az, hogy „a zsidók mindent megvetnek, ami nekünk szent, ellenben minden szabad nekik, ami bennünk utálatot gerjeszt.“¹³⁰

Igy fejlődött ki a zsidóban az a nyerészkedési vágy, mely az egész világgazdaság hajtóereje s a kapitalizmus megteremtője, mert, mint a zsidóbarát *Sombart* mondja¹³¹ „a judaizmus azonos a kapitalizmussal.“

Ez a hajlam és törekvés determinálja a zsidó egész lényét, ezért él-hal s ennek feláldoz mindent, — hitet, hazát, becsületet s ha kell, életét is.

„Mein Geld ist meine Ehre und wer mir mein Geld nehmt, der nehmt mir meine Ehre,“ irta egykor *Amschel Meier Rothschild* a német trónörökösnek* s ebben a vallomásban ott tükröződik a zsidó nép egész psychéje és hatalmának titka, de egyúttal tragédiájának is legfőbb oka.

A zsidó lényével évezredek óta annyira összeforrt az üzlet gondolata s minden vonatkozásával annyira beleidegződött lelki-ségébe, hogy teljes lehetetlenség attól eltéríteni, mert bárhová is állítja a sors, mindenütt csak üzletember marad.

Ebből pedig az következik, hogy ha a zsidókérdést emberiesen akarjuk megoldani, akkor a zsidóság megmásíthatatlan faji adottságainak felhasználásával arra kell törekednünk, hogy a mai parazita életközösséget a magyar nemzet javát szolgáló *együtt-éléssé*, vagyis a parazitizmust mutualizmussá, *a kölcsönös segítség életközösségévé alakítsuk át.*

Ez az egyetlen észszerű lehetőség, mert valamiképpen a

¹²⁹ *Arno Schickedanz* idézete, *Das Judentum eine Gegenrasse*, 1927, 15. l. és *Sozialparasitismus im Völkerleben*, 1927, 111. l.

¹³⁰ *Günther*, *Rassenkunde*, 1922. 393. l.

¹³¹ *Sombart*, *Das Wirtschaftsleben und die Juden*.

* *Th. Fritsch*, *Der falsche Gott*, 8. kiad., 1921, 156. l.

nehéz nóri lóból sohasem lesz gyorslábú versenyparipa, úgy a zsidó sohasem lesz rábírható, hogy a termelő munkából kivegye a maga részét.

Meg kell tehát hagyni a közvetítő kereskedelem birtokában s nem kell tőle rossz néven venni, ha fáradozásának gyümölcsét élvezzi, de a törvény egész szigorával kell ellenőrizni, hogy ne sajtolhasson aranyat a magyarság véres verejtékéből.

Amikor én „Mein Antisemitismus“ című röpiratomban ezt a megoldást ajánlottam, *Plate Lajos*, a jénai egyetem világhírű professzora, a müncheni *Hammerben* nagy megértéssel ismertette dolgozatomat, azonban javaslatomra vonatkozólag ezeket mondja: „Az utolsó fejezetben (A zsidókérdés megoldása) sem megy *Méhely* elég messze. A kiűzés ellen foglal állást, mert csak egy fokkal kevésbé embertelen, mint a kiirtás. De, ha Európa valamennyi zsidáját emberséges módon rákényszerítenék, hogy Palesztinában vagy még inkább a nagyobb Madagaszkáron telepedjék le, akkor az európai államok megszabadulnának ezektől a parazitáktól s úgy felvirágoznának, mint soha azelőtt. A *Méhely* által ajánlott megoldás szerint valamennyi nemzetnek arra kellene törekednie hogy „a zsidóknak lehetővé tegyék, miként gazdanépeikkel együtt természetszerű, élettanilag helyes, mutualisztikus életközösséget alkothassanak.“ Ez nemes gondolat, azonban teljesen félreismeri a legtöbb zsidónak kizsákmányolásra és megkárosításra irányuló jellemét. Valaminthogy a giliszta nem élhet mutualisztikusan, t. i. kölcsönös segítségre, a kakassal, épp oly kevésbé lehetséges ez a zsidók és nemzsidók között.“¹³²

Ebben kétségkívül sok igazság van, ez azonban az én javaslatom érdemén semmit sem változtat.

Azzal, hogy a zsidók egy részét kiszorítjuk az országból, nem érünk el semmit, mert az itt maradottak ott folytatják, ahol a kiköltözöttek elhagyták. Valamennyi zsidót pedig a magyar-zsidó félvérek nagy száma miatt sem lehetne kivándorlásra bírni.

Ezen az állásponton még az az önálló zsidó haza után epedő lírai hangulat sem tud változtatni, mely legújabban — a birodalmi németek öntudatos fajtisztító rendszabályainak láttára — a magyarországi zsidók egy részét elfogta. Meg vagyok győződve, hogy még *Ignotus* (Veigelsberg Hugó) is hiába pazarolja „heves agymunkája epigrammákban sziporkázó energiáját“ és „zsidó agyveleje lendületét“ * s hiába lelkesíti fajtestvéreit

¹³² *Plate L.*, *Hammer*, 1930, 304. l.

* A Magyar Zsidó Lexikon megállapítása, 1929, 387. l.

effélékkel, hogy „vannak a földön majdnem lakatlan s termékeny s alkalmas területek: valami ilyet kellene megszerezni minden rendű, nyelvű és vallású zsidó ember hazája gyanánt, hová tízezerrel, akár milliós szám kivándorolhat, *um nach seiner eigenen Façon selig zu werden*.”¹³³ Nem hiszem, hogy ennek a csábító s a magyarság szívbéli hálájára méltó perspektívának akárcsak egyetlen magyarországi zsidót is meg lehessen nyerni.

Én tehát ma sem látok más lehetőséget, mint azt, hogy bármilyen nehéz is, *meg kell a zsidókkal élnünk*. Adjunk meg nekik minden jogot és szabadságot s népességük arányában nyissuk meg előttük az összes kereseti pályákat, azonban — mint *H. St. Chamberlain*, a nagy társadalomtudós egy oláh egyetemi tanár barátjához írt levelében ajánlotta¹³⁴, „földbirtokot ne engedjünk nekik vásárolni és nézzünk a körmükre.”

Önként érthető, hogy az intellektuális pályákon csak népesedésüknek megfelelő zártkörben, tehát 5-10%-ban volna szabad őket megtérni, mert ha továbbra is korlátlanul lepik el a magyar lélek és szellem fejlődését irányító foglalkozásokat, akkor a mi nemzeti irodalmunk, tudományunk és művészetünk, de emellett egész gondolat- és érzésvilágunk is a merev, száraz és sivár ghettség-szellem uralma alá kerül. Akkor pedig már csak egy kis lépés választ el bennünket attól, hogy a magyar géniusz szivedobbanását meg nem értve s faji ismérveinket is elvetve oda jussunk, ahová a franciák máris eljutottak, akik *Blümchen Izsák* diadalittas röpirata szerint, már csak „a zsidók irodáit söprik s a zsidók bérgazdaságának állatállománya.”¹³⁵

Ha ezt a lealázó sorsot el akarjuk kerülni, nem szabad a legnagyobb magyarnak, *Széchenyi István* grófnak bölcs tanításáról megfeledkeznünk, aki a magyar nemzetet az angollal hasonlítva össze azt mondja, hogy „a nagy angol nemzet egyenjogúsíthatta a zsidót, mert ha egy palack tintát egy nagy tóba töltünk, annak a vize ettől nem romlik meg, de ha a magyar levesbe engedünk egy palack tintát önteni, a leves megromlik s azt nem eheti meg az ember.”¹³⁶

Egyébként a történelem arról tanúskodik, hogy az angol

¹³³ *Ignotus*, A zsidó szolidaritás, M. H. május 21. sz.

¹³⁴ *H. St. Chamberlain*, *Rasse und Nation*; *Deutschl. Erneuer.* 1918, 4, 24. l.

¹³⁵ *Blümchen I.*, *Le Droit de la Race supérieure*. (A felsőbbrendű faj joga. Fordította Iványi Béláné, Debrecen, 1921, 29. l.)

¹³⁶ *Széchenyi István* gróf Beszédei (*Pintér Jenő* Magyar Irodalomtörténete, V. k., 1932, 109. l.).

nemzet is annak a negyedfélszáz évnek köszönheti nagyságát, amikor a Tudorok egész uralkodása alatt (1290—1657) zsidónak nem volt szabad angol földre tennie a lábát, mert ezalatt az idő alatt fejlődött ki az az acélos emberfajta és az a szilárd közszellem, mely e világbirodalom hatalmának alapját megvetette, mondja *Hilaire Belloc*, a jeles angol történetíró.¹³⁷

Mindebből világos, hogy nekünk magyaroknak is a zsidó befolyás csökkentésére kell törekednünk, különösen pedig a magyar zsidó házasságokat kell intézményesen és társadalmi visszahatással is megakadályozni, — nem gyűlöletből, hanem fajhűség-ből, valamint abból az élettudományi tapasztalatból kifolyólag is, hogy a magyarságnak teljesen idegen zsidó vér beözönlése a *magyar fajiség végromlását jelenti*, mert a magyar-zsidó házasságokból mindig csak zsidók születhetnek.

Az ilyen házasságok ugyan mintegy 35%-ban meddők, azonban a többi 65%-ból testben-lélekben selejtes, mindenféle öröklött bajokkal terhelt s lelkileg is rosszul egyensúlyozott nemzedék jön létre, mely bipoláris természeténél fogva önmagának terhe s az egész emberiségnek veszedelme.

Marcuse M. s vele még sok más zsidó orvos és fajbiológus (*Pilcz, Oppenheim, Fishberg* stb.) is elismeri, hogy a zsidó-nem-zsidó házasságokból aránytalanul sok pszihopata, neurotikus, sőt gonosztevő születik,¹³⁸ ami már magában is elég ok arra, hogy az ilyen összeköttetést ne óhajtsuk.

*

Ezzel föltártam mindazt, amit magyar fajunk megóvására és megerősítésére szükségesnek tartok.

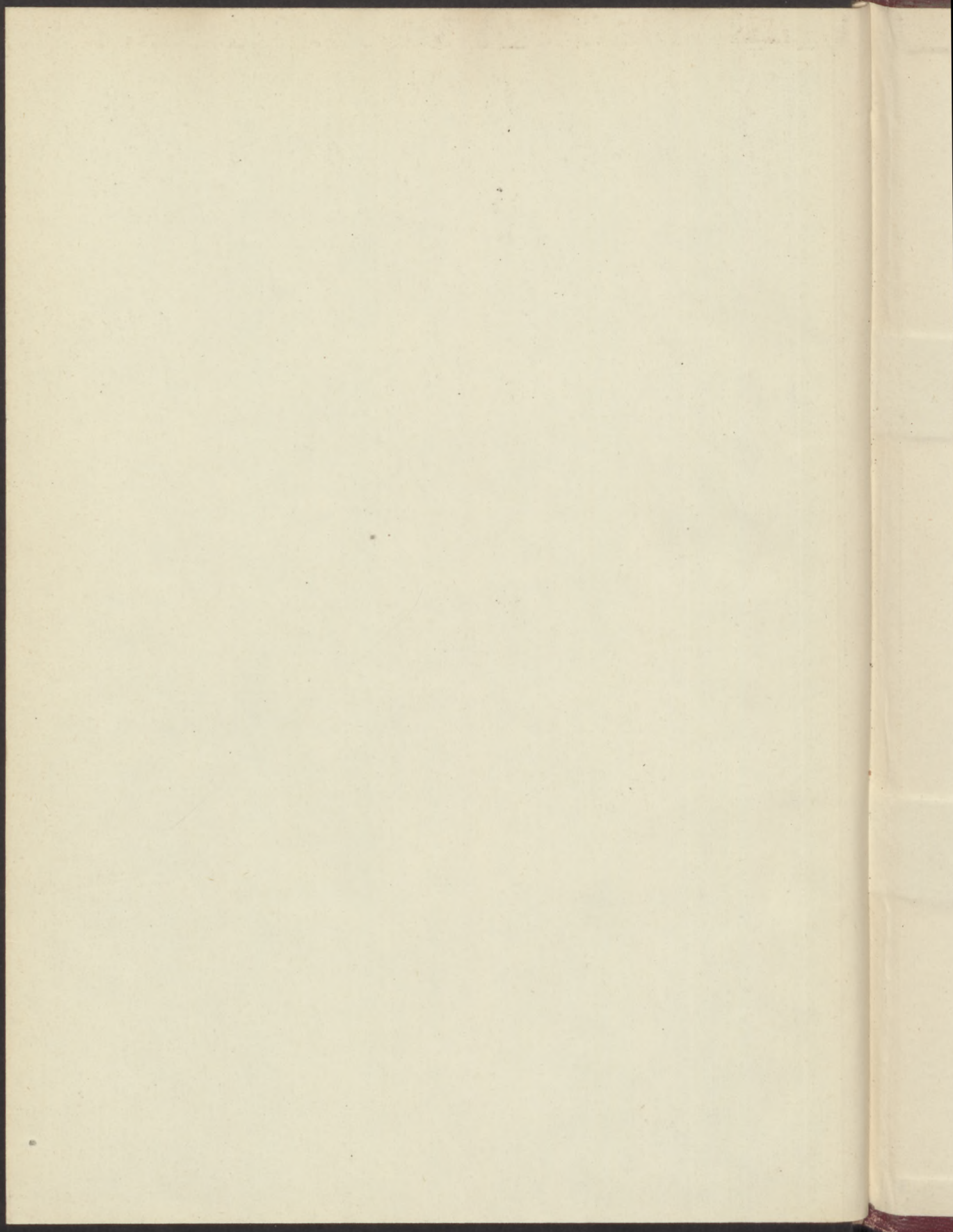
Szeretném, ha szavaim az égzengés erejével dübörögnének végig az ezer sebből vérző csonka hazán, hogy a mi elalélt, gyermekemeg álmát alvó népünk riadva döbbenjen rá múltunk nagy mulasztásaira s a jövő még nagyobb feladataira.

A magyarok Istene világosítsa meg elménket, hogy beláthassuk, miként a vesztünkre törő ellenséges tengerben csak addig fogunk megállhatni, amíg kemény akarátú, büszke magyarok maradunk!

¹³⁷ *Hilaire Belloc*, *Die Juden* (Haecker ford.), 1927, 150. l.

¹³⁸ *Plate L.*, Hammer, 1930, 304. l.

1947 FEB. - 1.

